

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

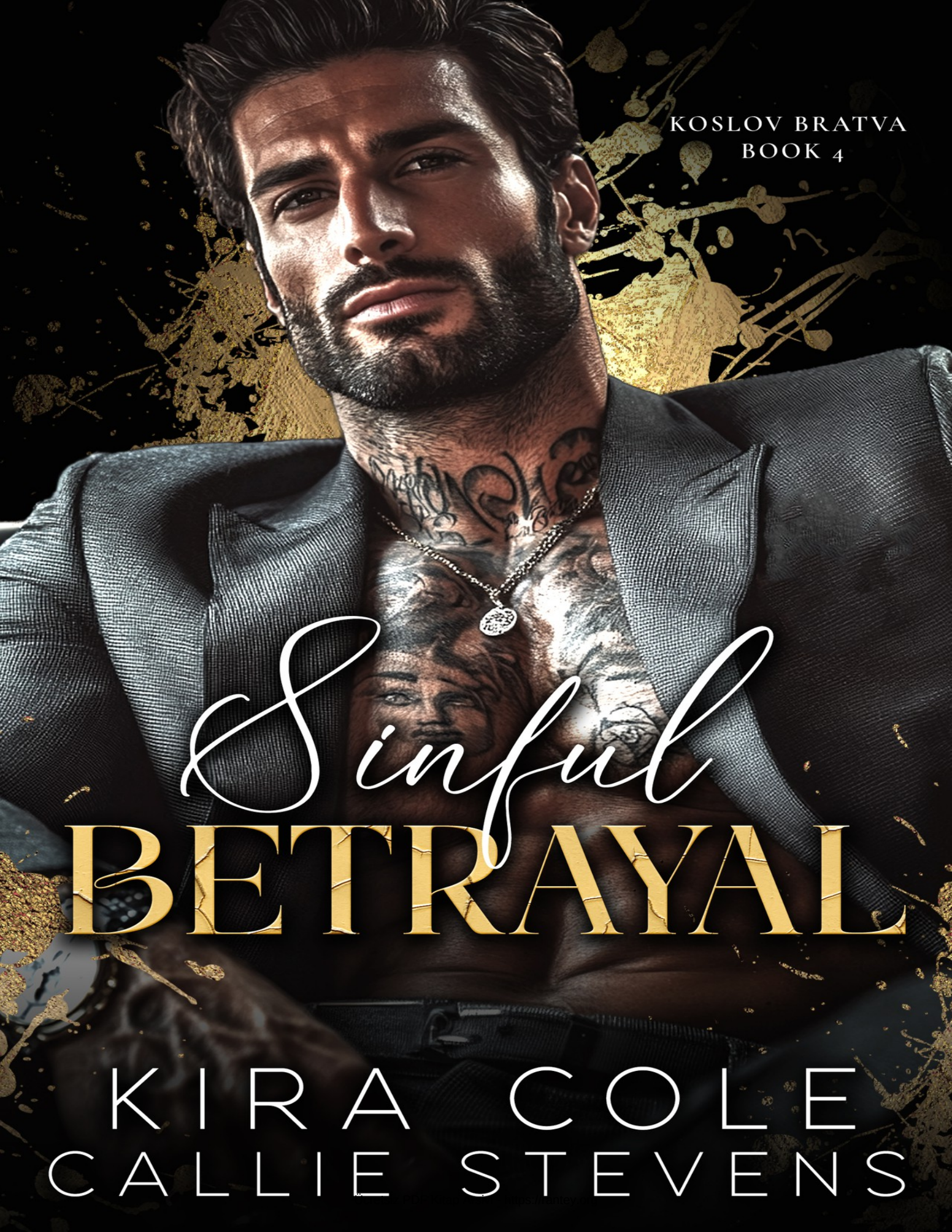
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up portrait of a man with dark hair, a beard, and multiple tattoos on his neck and chest. He is wearing a dark, textured suit jacket. The background is dark with gold splatters. The text 'KOSLOV BRATVA BOOK 4' is in the top right.

KOSLOV BRATVA
BOOK 4

Sinful
BETRAYAL

KIRA COLE
CALLIE STEVENS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

GÜNAHKAR İHANET

KIRA COLE
CALLIE STEVENS

Copyright © 2024 by Kira Cole

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

CONTENTS

1. [Nina](#)
2. [Anton](#)
3. [Nina](#)
4. [Anton](#)
5. [Nina](#)
6. [Anton](#)
7. [Nina](#)
8. [Anton](#)
9. [Nina](#)
10. [Anton](#)
11. [Nina](#)
12. [Anton](#)
13. [Nina](#)
14. [Anton](#)
15. [Nina](#)
16. [Anton](#)
17. [Nina](#)
18. [Anton](#)
19. [Nina](#)
20. [Nina](#)
21. [Anton](#)
22. [Nina](#)
23. [Anton](#)
24. [Nina](#)
25. [Nina](#)
26. [Anton](#)
27. [Nina](#)
28. [Anton](#)
29. [Nina](#)
30. [Anton](#)

[Epilog - Nina](#)

NINA

BİR BRATVA PRENSESİ OLMAK, HAYATINIZIN ASLA SİZE AIT OLMADIĞI ANLAMINA GELİR.

Hep bir balerin olmayı, Amerikan Bale Topluluğu için dans etmeyi hayal ettim.

Özgür olmanın.

En azından bir kısmı gerçekleşti. Ama bir bedeli vardı.

Gerçek şu ki, babam beni New York Dans Enstitüsü'ne katılmam için ABD uçağına bindirmeyi ancak karşılığında pek çok düşmanından biri hakkında hayati bilgiler edinirsem kabul etti.

Yani gündüzleri balerin, geceleri Rus Bratva casusu olmak zorunda kaldım.

Bar taburemden kayıyorum ve eteğimi düzeltiyorum, ellerimi pililerin üzerinde gezdirdikten sonra bara doğru ilerliyorum, her adımda kalçalarımı salladığımdan emin oluyorum.

Her gün saatlerimi vücudumun sınırlarını zorlayarak geçiriyorum, bu yüzden sonuçlarını göstermek istiyorum.

En azından babam beni azarlamak için burada değilken.

Ama bu gece kıyafetim birden fazla amaca hizmet ediyor. Kendimi harika hissetmek için kısa bir etek ve dekolte bir kazak giymekle kalmıyorum, aynı zamanda

bu bara sık sık gelen belirli bir müşterinin dikkatini çekmeye yardımcı olacaktır.

"Sizin için ne getirebilirim?" diye soruyor barmen, gözleri göğüs dekolteme kayıyor.

"Dört votka tonik." gözlerimin önünden çekerken ona sıcak bir gülümseme sunuyorum.

Barmenin içkileri hazırlamasını beklerken odaya göz gezdiriyorum, komşu masalarda oturan birkaç adamla göz göze geliyorum.

Erkeklerin ilgisine yabancı değilim ve bu durum balerin olduğumu öğrendiklerinde daha da kötüleşiyor. Sanki doğrudan sikleriyle konuşuyor gibiyim, akılları anında sevişirken beni sokabilecekleri tüm pozisyonlara gidiyor.

Geçmişte esnekliğimi iyi bir şekilde kullanmış olsam da, bu gece ilgilendiğim şey bu değil. Karşılaşmayı umduğum tek bir adam var ve görünüşe bakılırsa o da henüz ortaya çıkmadı.

Umarım uzun .

Çok sıkı bir zaman çizelgem var. Eğer teslim etmezsem, babam beni doğruca Rusya'ya geri gönderecek ve hayallerime veda edebilirim.

Bu benim eski hayatımdan sonsuza dek kaçmak tek şansım ve bunu mahvedemem.

Rusya'dan Amerika Birleşik Devletleri'ne taşınmanın büyük bir değişiklik olacağını biliyordum, ancak New York'un bu kadar çabuk evim gibi hissettireceğini hiç beklemiyordum.

Sadece üç haftadır Dans Enstitüsü'ndeyim ama hayal ettiğimden bile daha iyi. Bütün günümü sevdiğim şeyi yaparak geçirmek büyük bir ayrıcalık ve bu süreçte birkaç arkadaş edinmeyi bile başardım.

Rusya'da çok nadirdi, ama denemedikleri için değildi.

Babanız Bratva Pahkan olduğunda, kaderinizde karanlık ve ölümle dolu yalnız bir hayat vardır.

Hiç yatıya kalmadım ya da film gecelerim olmadı, hayatım daha çok babamın silahlarını parlatırken ve yasadışı anlaşmalar hakkında konuşurken arkadaşlarıyla gece toplantıları düzenlemesiyle geçti.

Bu yüzden çok küçük yaşlardan itibaren dans etmeye başladım. Bu benim için bir süreliğine ortadan kaybolmanın, kendimi müziğin içinde kaybetmenin ve gerçek hayatım yokmuş gibi davranmanın bir yoluydu. Muhtemelen bu yüzden bu kadar iyi oldum, çünkü bu kaçıışı arzuluyordum. Her zaman.

Bu ya da bale bana annemi hatırlattığı için. Ölene kadar her Noel'de beni Fındıkkıran'ı izlemeye götürürdü ve baleye ilk kez orada aşık oldum. Pointe ayakkabılarımı her giydiğimde kendimi ona daha yakın hissediyorum.

Keşke beni sahnede izleyebilseydi.

Hâlâ hayatta olsaydı hayatım nasıl olurdu diye düşünürken sık sık gözlerimin dolmasına neden oluyor. Belki babam bana karşı daha nazık olurdu ya da belki-

"Nakit mi kart mı?" Barmenin sesi beni şimdi ve buraya geri döndürüyor.

"Kart." Elimi çantama atıp mat siyah kartı çıkarıyorum.

Ben uzatırken barmenin gözleri büyüdü.

Tepkisini anlıyorum. Eğer onu kullanmak beni babama bağlayan prangalarla birlikte gelmeseydi gülerdim. Ayrıca, onu bana sadece iş için vermişti ama bu geceyi önemli bir araştırma olarak görüyorum.

"Benim için bir sekme açabilir misiniz?"

"Tabii ki." Barmen kartımı okutup bana geri verdi.

Ona bir gülümseme gösterdiğimde boğazı sallanıyor. Biraz flört etmekten zarar gelmez, özellikle de hedefim görünmemeye karar verirse.

Bu bara sık sık geldiği bilgisini aldım, burada olmamın tek nedeni bu ve bilgi için saf bir barmene rüşvet vermekten çekinmem.

Beni pointe ayakkabılarımın içinde tutan her neyse.

Çantamı kolumun altına sıkıştırarak dört içkiyi dikkatlice yeni arkadaşlarımın beklediği masaya taşıyorum.

İçkileri küçük yuvarlak masamıza koyarken Emma, "Teşekkürler Nina," diyor.

"Sorun değil." Bar taburesinin üzerine kaydım. Kalabalık barın tam ortasında olduğu ve bana odanın geri kalanını mükemmel bir şekilde görme imkânı verdiği için masayı bilerek seçtim.

Hedefimin neye benzediğinin farkındayım, ama New York'taki diğer tüm erkeklerin planı koyu renk saç ve siyah takım elbise gibi görünüyor.

Bu düşündüğümünden daha zor olabilir.

Votkamı çok hızlı içmemeye dikkat ederek yudumluyorum. Eğer ortaya çıkarsa, kafamın net olduğundan emin olmalıyım.

"Burası çok süslü." Beatrice endişeyle etrafına bakınıyor. "Hep buraya gelmek istemişimdir."

Ona gülümsüyorum. "Neden ?"

"Dürüst olmak gerekirse, antrenmanım bittiğinde sadece eve gidip eşofmanlarımı giymek istiyorum." Gülüyor ve koyu kumral saçlarını omzunun üzerinden savuruyor.

Allie dirseğiyle Beatrice'i dürtüyor. "Seni dışarı çıkarmayı başardığımızı gerçekten şaşırdım. Yeni yıla doğru bir başlangıç yaptık."

Beatrice içkisinden uzun bir yudum alır. "Önümüzdeki dört yıl çok acımasız geçecek."

Emma başını sallıyor. "Ama hepimiz Amerikan Bale Topluluğu ile dans ettiğimizde buna değecek."

Etrafımdaki kızlara bakarken gülümsüyorum. Hepsi de Enstitü'deki ilk yıllarındaydı, bu yüzden seçme hikayeleri ve profesyonel olarak dans etme hayalleri üzerine bağ kurduk.

"Yine de buradaki yakışıklı erkek sayısının hoş bir bonus olduğunu söyleyebilirim. Iowa'da böyle erkekler yok." Beatrice yan masadaki özellikle kaslı bir finansçıya bakarken iç geçiriyor.

Tenini daha da solgun gösteren koyu yeşil üstünü düzeltiyor.

İstese bu odadaki herhangi bir erkeği kendine çekebileceğinden hiç şüphem yok. Başımı sallıyorum. "Dikkatli ol. Bu adamların Rusya büyüklüğünde egoları var."

Emma öne doğru eğilir. "Ve buna uygun
sikler." Hepimiz kahkahayı patlattık.

Üç kızdan bana en yakın olanı Emma. O bir New York yerlisi ve benim gibi
kendi başının çaresine bakabilir.

Allie saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. "Burayı sen mi buldun,
Emma?"

"Hayır. Bunların hepsi Nina'nın . Bu da bir değişiklik oldu. Bir kez olsun insan
ansiklopedisi olarak kullanılmamak güzel."

Sırıyorum. "Gerçekten seviyorsun. Ayrıca, şehirdeki en iyi yemek ve içki
mekanlarını biliyorsun."

"Doğru, yine de buraya daha önce hiç gelmediğime şaşırdığımı
söyleyebilirim. Burayı daha önce bulamadığım için neredeyse hayal
kırıklığına uğrayacağım."

kaldırıyorum. "Bence kadeh kaldırmalıyız. New York'a." Allie de
kendi kadehini kaldırıyor. "Ve baleye."

Beatrice'in eli, sırher birimize sırtırken onu takip ediyor. "Ve yeni
arkadaşlara!"

Emma sırtarak bardağını bana doğru eğiyor. "Ve iyi bir votkaya."

Birbirimizin kadehlerini tokuştururken Allie'nin omzunun üzerinden
bakıyorum ve gözlerim hedefime dikildiğinde nefesim ciğerlerimi terk ediyor.

Barın diğer tarafındaki bir masaya doğru yürüyor, üzerinde güçlü vücudunu
mükemmel bir şekilde saran siyah bir gömlek var. Garsona gülümserken
yanağındaki gamzeyi buradan bile görebiliyorum, aksi halde yontulmuş
yüzüne biraz yumuşaklık katıyor.

Görünüşe göre resimler bu adamın hakkını vermiyor.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama nefes kesici derecede yakışıklı ve
çok seksi. Belki de başka koşullar altında, sadece geceyi yatağında geçirmek,
kaslı fiziğinin her santimini dilimle keşfetmek amacıyla yaklaştırdım.

Ne yazık ki ben güzel erkeklerin genellikle soğukkanlı katiller olduğu bir dünyadan geliyorum ve bu adamın da öyle olduğunu biliyorum.

"Bayanlar tuvaletini kullanmam ." Taburemden kayıyorum.

Her ne kadar kız kıza bir gece çok istesem de, bunu erteledikçe babam daha da sinirlenecek.

Odaklan, Nina. Yapman gereken bir iş var.

Her ne kadar gamzeli gülüşleri ve için için yanan bakışları olsa da, bu durum kardeşim Maxim'i soğukkanlılıkla öldürdüğü gerçeğini değıştirmiyor.

Masalar denizinde ilerlerken nabzım hızlanıyor, gözlerim *ona* kilitleniyor.

Sandalyesinde uzanırken sırtı bana dönük. Mükemmel. Ona neyin çarptığını asla bilemeyecek.

ANTON

GENELDE ÜZÜNTÜLERİMİ İÇKIYLE BOĞAN BİRİ DEĞİLİMDİR AMA

Bugün, arkama yaslanıp birkaç kadeh içmekten başka bir şey istemiyordum.

Erken başlangıçlı Alzheimer hastası bir anneye sahip olmak, sadece zamanın yarısında benim kim olduğumu bilmediği için değil, aynı zamanda günün her saati bakıma ihtiyacı olduğu için de zor. Bu da bana, bırakın güzel bir kadınla birlikte olmayı, kendi başıma bir şeyler içmek için bile fazla boş zaman bırakmıyor.

Elimde değil ama özgürlüğümü kaybettiğim için içerliyorum.

Ama bugün özellikle zordu. Babamın ölümünün onuncu yıl dönümü.

Bazı açılardan, babamla son konuşmamın üzerinden neredeyse bir ay geçmiş gibi geliyor. Bunca zaman sonra bile, onun gerçekten öldüğüne hala tam olarak inanamıyorum.

Annemin onun nerede olduğunu bilmek istemesi durumu daha da zorlaştırıyor. Bütün gün bana bağırıp çağırdı ve onunla telefonda konuşmak istedi. Hiçbir şey onu sakinleştiremedi, ben de sonunda ona sakinleştirici vermek zorunda kaldım.

O gece için yatar yatmaz, şehirde sahibi olduğum bar olan *Espionage*'a doğru yola çıktım.

Yerleşmemin üzerinden iki dakika geçmeden kucağıma bir melek düştü.

Teşekkürler evren.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim!" Büyüleyici esmer omuzlarıma yapıştı.

Ellerim onu sabitlemek için küçük beline gidiyor, koyu renk perçemlerini gözlerinden uzaklaştırırken küçük göğüsleri göğsüme .

Koyu kirpiklerinin altından bana bakıyor, okyanus mavisi gözleri merakla beni süzüyor.

Oh, Zayka, mükemmel bir dikkat dağıtıcı olacaksın.

"Sorun değil." Kıçının sikime sürtündüğü gerçeğine odaklanmamaya çalışırken ağzım kuruyor. "İstedğin zaman kucağıma oturabilirsin."

Gülüyor, sesi neredeyse tuhaf.

"Dürüst olmak gerekirse, topuklu ayakkabı giymeme izin verilmemeli, çok sakarım." Nefes nefese kalmış sesinde bir aksan seziyorum, bu da onu daha seksi kılıyor.

"Kesinlikle şikâyet edemem." Parmaklarımin eteği ile kazağı arasındaki çıplak teni rahatça okşamasına izin verdim.

O kadar yumuşak ve sıcak onu istemiyorum.

Ayağa kalkıp eteğini düzeltmeden önce bana utangaç bir gülümseme sunuyor ve ben de bunu sonunda onu içime almak için bir işaret olarak kabul ediyorum. Her yeri muhteşem.

"Adın ne senin?" "Nina."

"Nina."

Adını söylediğimde boğazı düğümleniyor.

"Ben Anton Koslov." Elimi uzattım.

Avucuna almadan önce bir an tereddüt ediyor. Parmakları benim kaba nasırlı ellerime kıyasla sıcak ve narin.

"Sana bir içki ısmarlayabilir miyim, Nina?"

"Bence tam tersi olmalı." Kızardı.

Ayağa ona bir sandalye çekerken gülmekten alamıyorum.

Oturmak için hareket ettiğinde, çiçek parfümü etrafımda süzülüyor ve bir iniltiyi ısırıyorum.

Onu tekrar kucağıma çekmek ve çıplak teninin her santimini parmaklarımla okşamaktan başka bir şey istemiyorum. Ben boynunu yalayıp emerken onun mükemmel kıcının sertleşen sikime sürtünmesini istiyorum.

Yabani bir hayvan gibiyim.

Bir dakikalığına Nina'dan başka bir şeye odaklanabilmek için tırnaklarımı avucuma batırıyorum.

Bir kadını yatağıma almayalı ne kadar oldu?

Nina'nın vücuduma verdiği tepkiye bakılırsa, yıllar geçmiş gibi geliyor.

Yoldan geçen bir garsonun dikkatini çekiyorum ve ikimize de birer içki ısmarladıktan sonra koltuğuma geri gömülüp vücudumu düşmüş meleğe doğru eğiyorum.

Çok küçük, oyuncak bebek gibi ve tam benim tipim.

Nina'ya bakarken sekmeleri tutan kişiye sessiz bir dua gönderiyorum.

"Aksanından anladığım kadarıyla buralardan değilsin sanırım?"

Gülümsüyor, başını sallıyor. "Rus olduğunuzu tahmin ediyorum?" "Çok iyi."

Ellerini leylak rengi eteğinin üzerinde gezdiriyor.

Kendimi tekrar aşağı bakmamaya, gözlerimi onun yüzünde tutmaya zorluyorum, sadece sikimin daha da sertleşmesini engellemek için.

İçkilerimiz önümüze kondu ve ben hevesle viskimden uzun bir yudum alarak kehribar rengi sıvının yakıcılığını memnuniyetle karşıladım. "Merakımı bağışlayın ama soyadınız ne demiştiniz?"

"Ben ." Pipetini bardağının içinde döndürüyor. "Ama bu Balakin." "Balakin... Bunu daha önce duymamıştım."

"Ailem Rusya'ya geri döndü. Amerika'ya sadece ben geldim."

"Ah, bu her açıklıyor. Söyle bakalım Nina, seni New York'a getiren nedir?" Öne doğru eğilip dirseğini masaya dayadım.

Nina içkisinden bir yudum alıyor ve beni ilgiyle izliyor.

Koltuğumda kayıyorum, onun yoğun bakışları altında sikim fermuarıma doğru geriliyor.

Gözleri büyüleyici. Gözlerimi benim için neredeyse acı verici. "Dans Enstitüsü'nde bale eğitimi alıyorum."

"Balerin Nina." Gözlerim bir kez daha vücudunda gezinirken sırtıyorum.

O kadar narin ki, tıpkı bir Çin bebeği gibi, mükemmel bir teni ve parlak mavi gözleri var.

"Belli ki böyle olması gerekiyordu." Bir gülümsemeyle savaşıırken dudakları seğiriyor. "Kader senin tarafında gibi görünüyor."

Omuz silkiyor, soluk krem rengi kazağı bir omzundan sarkıyor. "Balerin gibi görünüyorsun."

"Oh?" Kaşlarını çatıyor.

"Yani, çok... *atletik* görünüyorsun." Boğazımı temizliyorum ve onun ne kadar esnek olduğunu hayal etmemek için elimden geleni yaparken koltuğumda hafifçe kayıyorum.

"Üç yaşından beri dans ediyorum. Bale on dokuz yıldır benim hayatım. Yapmak istediğim tek şey buydu."

"Bu düzeyde bir adanmışlık etkileyici."

Nina omuzlarını silkiyor, etrafına bakarken iltifatı geçiriyor. Gözleri omzumun arkasındaki bir noktaya takılıyor ve gülümsemek için elinden geleni yapıyor.

Dönüp bakışlarını takip ediyorum, hemen üç kızın olduğu bir masa görüyorum, hepsi de hevesle bana el sallıyor. Garsona el sallamadan önce onlara en çekici gülümsememi sunarken kıkırdamadan edemiyorum.

"Şuradaki masadaki içkilerin hesabıma eklendiğinden emin olun." Önlüğünün içine yüz dolarlık bir banknot sıkıştırıyorum.

"Hayır, bunu yapmana gerek yok." Nina yine kızardı ama ben elimi salladım.

"Gecenin geri kalanında arkadaşlarını çaldığımı düşünürsek, en azından bunu yapabilirim."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Kendine çok güveniyorsun."

"Kucağıma oturmaya karar veren sensin." Ellerimi sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdım.

Yanakları pembenin daha güçlü bir tonuna bürünüyor ve kaçırıyor. "Bunlar sizin kanat kadınlarınız mı?"

"Hayır, öyle bir şey değil." Nina kıkırdıyor. "Onlar sadece IOD'den bazı arkadaşlar."

"Kulağa ya bir tarikat ya da bir tür savaş aygıtı gibi geliyor. Belki de bir tarikat tarafından kullanılan bir savaş aygıtı."

Nina başını geriye atıyor ve gülüyor, dilimle keşfedilmek için adeta yalvaran uzun boynunu bana gösteriyor.

"Burası Dans Enstitüsü. Kısaca IOD diyoruz." "Eminim

bir tarikattaki insanlar da tam olarak böyle derdi."

"Dürüst olmak gerekirse, orada geçirdiğimiz zamana bakılırsa, öyle de olabilir." "Sosyalleşmek için fazla zaman bırakmıyor olmalı."

"Pek sayılmaz, takıldığımızda da genellikle diğer dansçılarla takılıyoruz." Çenesini arkadaşlarına doğru eğiyor. "Oldukça yoğun bir

Sadece dansla değil, hayatımızın her alanıyla ilgili bir programımız var ve bizim dünyamızın dışında bizi gerçekten anlayan insanlar bulmak çok zor."

Hayatımın bir parçası olmaya çok benziyor.

"Peki, sen ne iş yapıyorsun?" Nina pipetinden nazikçe bir

yudum alıyor. Yaptığı her hareket çok hassas, çok zarif.

Gerçekten dans ederken nasıl göründüğünü ancak hayal edebilirim.

Bardağıma uzanırken omuz silkiyorum.

"Birçok girişimim var. İnanın bana, benim yaptıklarım çok daha az

etkileyici." "Bilmiyorum, kendiniz için çok iyi gidiyor gibi

görünüyorsunuz."

"Belki, ama bunun sizi kandırmasına izin vermeyin. Sahip olduğum şeyi kendi başıma inşa etmedim. Ailemin işi için çalışıyorum, bu yüzden övgüyü pek üzerime alamam."

Nina bir an sessiz kalıyor, mavi gözleri beni dikkatle izliyor. "Çok

mütevazısın."

"Şaşırmış gibisin."

"Siz büyük New Yorklu kardeşlerimin vücudunda mütevazı bir kemik olduğunu düşünmezdim."

"Ah, burada klişeleştüğimizi fark ." Kıkırdıyorum.

"Beni çoktan bir kutuya koymadığını mı söylüyorsun?" Boş bardağını yere bırakıp öne doğru eğilerek göğüslerinin arasındaki çukurluğu mükemmel bir şekilde görmemi sağlıyor.

"Sen türünün tek örneğisin, Nina Balakin. Asla bir kutuya konulamazsın."

Gözlerini kırıştırıyor, gül goncası ağzı açılıp kapanırken kelimeler için savaşıyor. Onu suskunlaştırdığım için kendimi beğenmiş hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Bir tane daha ister misin?" Boş bardağına bakıyorum.

"Lütfen." Parmaklarını uzun saçlarında gezdiriyor.

Garsona el sallıyorum, elimi cebime atıyorum ve bir yüz dolarlık banknot daha çıkarıp önlüğünün içine sokuyorum. "Gelmeye devam etsinler."

Nina'ya göz kırpıyorum.

Garson kız aceleyle uzaklaşırken belli belirsiz etkilenmiş görünüyor. "Burada masa servisine izin verdiklerini sanmıyordum?"

"Onlar değil, ama sahibi benim. Ayrıca ben her zaman istediğimi alırım."

NINA

TABII KI, ANTON KOSLOV *CASUSLUK* İŞİNİN SAHİBİ. NE KADAR DA IRONİK.

Garson önümüze taze içecekleri koyarken koltuğumda arkama yaslanıp bacağımı dizimin üzerinden geçiriyorum. Beni tamamen görmezden gelişini fark etmeden edemiyorum. Ama yine de önlüğüne yüz dolarlık banknotlar dolduran ben değilim.

Onun yerinde olsaydım, ben de kendimi görmezden gelirdim.

"Bu gece neden burada içiyorsun?" Buz gibi votka ve toniğimden bir yudum alıyorum.

"Sadece bir süreliğine hayatımı akışına bırakmak istiyorum." Anton kehribar rengi sıvıyı bardağında evirip çeviriyor. Kaşları çatılıyor ve bir an için kendini düşüncelerine kaptırıyor gibi görünüyor.

Omzumun üzerinden arkadaşlarıma bakma fırsatını değerlendiriyorum ve gelip beni kurtarmalarına gerek olmadığını bildirmek için onlara bir gülümseme gönderiyorum.

Masadaki sayısız boş bardağa bakılırsa, Anton'un teklifinden sonuna kadar faydalıyor gibi görünüyorlar ki yarın sabah dokuzda temel sınavımıza girdiğimizde pişman olacaklarından eminim. Bunu onlara daha sonra memnuniyetle hatırlatacağım.

"Bunu anlıyorum." İç çekiyorum. "Bu yüzden dans ediyorum."

"Gerçekten mi?" Anton biraz daha yaklaşıyor, dizleri neredeyse benimkilere değiyor.

Yaptığı her küçük şeyi analiz ettiğim gerçeğini maskelemek için duruşumu rahat ve gülümsememi flörtöz tutuyorum.

Zenginliği ve cazibesiyle bana kur yapabileceğini düşünüyor olabilir ama ben onun gibi erkeklerle çevrili olarak büyüdüm. Beni etkilemek için birkaç iyi yerleştirilmiş iltifattan çok daha fazlası gerekir.

Şansına, tam da olmam gereken yerde oturuyorum. Gerçi dürüst olmak gerekirse, nasıl bir adam olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasaydı, onunla bir gece geçirmeye karşı koyabilir miydim emin değilim.

"Evet." İçkimi bıraktım ve ellerimi kucağıma koydum.

Bu hareket Anton'un dikkatini tekrar bacaklarıma çekiyor ve ben kalçalarıma kadar inen eteğimi düzeltmek için hiçbir harekette bulunmuyorum. "Sanırım bazen her şeyin karanlığına kendimizi kaptırabiliyoruz. Müzik ve dans beni merkeze oturtmaya, hayatın bir bale gibi olabileceğini hatırlatmaya yardımcı oluyor. Her şey bakış açısıyla ilgili."

"Alkol de bana aynı şeyi yapıyor." Anton'un dudakları kenarlarından seğiriyor. Gözlerimi deviriyorum ama karşılığında ona bir gülümseme sunuyorum.

"Hiç baleye gittin mi Anton?" Kirpiklerimin altından ona bakıyorum.

"Hayır, gerçekten bana göre olduğunu düşünmüyordum. Ta ki bugüne kadar."

"Öyle mi?" Kıkırdıyorum. "Bu kadar yetenekli olduğumu fark etmemiştim."

"Sanırım tam teşekkürlü bir hayran olmadan önce biraz daha ikna edilmeye ihtiyacım olabilir."

Gülmekle savaşıyorum.

"Balerinlerin hayranları olduğunu sanmıyorum." "Ama olmalılar."

Anton'un beni odadaki en özel kişi gibi hissettirmesi biraz sinir bozucu.

Hiç böyle hissettirildiğimi sanmıyorum. Aksine, tüm hayatım boyunca tam tersi hissettirildim.

Annem öldüğünden beri, babam bana bir oğul olmadığım için ne kadar gereksiz bir insan olduğumu hatırlatmayı kendine görev edindi. Sanki ona faydalı olabilmemin tek yolu buymuş gibi.

Belki de tüm bunları başarabilirsem, sonunda beni ciddiye alır. Aile işini devralmak gibi bir niyetim olduğu için değil, sadece ona tütü giymiş güzel bir surattan çok daha fazlası olduğumu kanıtlamak için.

"Bunu söylemen çok hoş." İçkimden bir yudum daha alıyorum. "Peki, yoğun programın ilişkilere zaman bırakıyor mu?" "Bekâr olup olmadığımı sorma şeklin bu mu?"

"Bir erkek asla çok emin olamaz." Gözleri dudaklarıma kayıyor.

"Şey, ben çok güvenilirimdir. Eğer müsait değilsem erkeklerin kucağına düşmem."

"Demek sık sık erkeklerin kucağına düşüyorsun?" Anton'un dudakları seğiriyor ve ben gülümsemeye karşı koyarak başımı sallıyorum.

"Her zaman."

"Burada özel olduğumu düşünüyordum."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." İçkimden bir yudum daha alarak kıkırdıyorum.

Kendimizi rahat bir sohbe kaptırdığımızda, Anton'a yaklaştığımı fark etmiyorum bile. İkimizin de vücudu birbirine doğru eğilmiş, dizlerimiz birbirine değiyor. O kadar yakınım ki nefesindeki viski kokusunu alabiliyorum. Tıpkı onun gibi zengin ve pürüzsüz, tadına bakmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum-

Anton'un gözleri beni aşıyor. "Görünüşe göre var."

Barda sadece bizim olmadığımızı neredeyse unutarak gözlerimi kırıştırıyorum. Doğrulup omzumun üzerinden baktığımda Emma, Beatrice ve Allie'nin bize doğru geldiğini görüyorum.

"Peşinen özür dilerim," diyorum yerimde dönüp arkadaşlarıma sırtımdan önce. "Siz gidiyor musunuz?"

Allie somurtuyor. "İstemiyorum"

Beatrice iç çekerek kolunu Allie'nin beline doluyor. "Sabah sınavı geçtiğinde bana teşekkür edeceksin."

Emma Anton'a ihtiyatla bakıyor. "Ben de siz aşk kuşlarının yanında üçüncü teker olmak istemiyorum, o yüzden ben de gidiyorum."

Bu fırsatı değerlendirip Anton'a biraz daha yaklaşıyorum ve dizimi kalçasına sürtüyorum.

Beatrice de Anton'a şüpheyle bakıyor. "Eve gitmek için iyi misin?"

Kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Keşke onun ne kadar tehlikeli olduğunu bilselerdi... "Ben iyiyim Bea. Eve döndüğümde hepinize mesaj atacağım, söz veriyorum."

Allie, Beatrice'e yaslanırken gözleri yarı kapalı. "Yarın kahve getirme sırası sende."

"Sana fazladan bir iğne yapmalarını sağlayacağım."

"Teşekkürler." Başını Bea'nın omzuna yaslayarak iç geçirir.

Emma Anton'a döner. "Oh, aklıma geldi! Teşekkür notunu nereye göndereceğim?"

"Teşekkür notu mu?" Anton bir açıklama için bana bakıyor ama ben sadece omuz silkiyorum.

Emma, "Sabah akşamdan kalma olacağım için," diye açıklık getiriyor.

Anton'un omuzları sessiz bir kahkahayla titreyerek bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Kusarsam, sana çiçek bile gönderirim."

"Takdir edildiğimi hissediyorum." Anton yüzünü asmamaya çalışırken elini kalbinin üzerinde tutuyor.

"Yapmalısın. Şimdi ben fotoğrafını çekerken kıpırdamadan otur."

"Uh..." Emma telefonunu sütyeninden çıkarıp onun fotoğrafını çekerken Anton endişeli görünüyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Bu sadece bir önlem." Emma elini sallıyor. "Bilirsin, kaybolma ihtimaline karşı."

"Eğer kastettiğin buysa, onu kaçırmayı planlamıyordum." Anton dik oturur, ifadesi birden ciddileşir.

"Ben de *tam olarak* bunu kastediyordum." Emma ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Yani, uyarıldınız. Eğer kızımıza bir şey olursa, bizzat ben senin aletini oyma bıçağıyla keserim. Bu çok yazık olur, çünkü çok güzel bir sakin var gibi görünüyor."

"Uh...teşekkürler?"

Anton'un yüzündeki ifade karşısında kahkahalarımı bastırmak için elimle ağzımı kapatıyorum.

"Bir değil. İçkiler için tekrar teşekkürler!"

Beatrice bana el sallıyor. "Sabah erkenden görüşürüz."

Emma ikisini sürükleyerek götürmeye başlarken Allie, "Kahveyi unutma," diye mırıldanıyor.

Arkadaşlarımın duyamayacağı bir yere gelene kadar bekledim. "Emma için üzgünüm. Pek filtresi yok."

"Onunla neden arkadaş olduğunu ." Anton kıkırdıyor ve yanağında bir gamze belirmesine neden oluyor. "O gerçek bir doğa gücü."

"Bu yüzden onu yanımda tutuyorum."

"Sizi kollayan insanların olması güzel bir şey."

"Umarım beni kaçırma planlarını mahvetmemişlerdir." Gözlerimin Anton'un vücudunda gezinmesine izin verirken dudaklarımı yalıyorum.

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

Omuz silkiyorum. "Ne diyebilirim ki, seviyorum."

Anton sertleşiyor ve koltuğunda kayarken gülümsememe koyuyorum.

Kucağına baktığımda tahrik olduğunun kanıtlarını görebileceğimden hiç şüphem yok.

Sikin de vücudunun geri kalanı kadar etkileyici olup olmadığını merak ediyorum. Bu düşünce kalçalarımı sık mama neden oluyor.

Biriyle yatmaya çok ihtiyacım var ama bu gece o gece değil.

Boğazını temizliyor. "Peki, ne zamandır New York'tasın?"

Kendini beğenmiş görünmemeye çalışıyorum ama onun üzerinde yarattığım etkiden gizliden gizliye zevk alıyorum. Bu benim işimi çok daha kolaylaştıracak ve babama ihtiyacı olan bilgiyi ne kadar çabuk verirsem, asıl hedefim olan Amerikan Bale Kumpanyası'na girmeye o kadar çabuk odaklanabilirim.

"Sadece birkaç hafta oldu ama şimdiden evim gibi hissettiriyor."

"New York'un insanlar üzerinde böyle bir etkisi var. Hayatım boyunca burada yaşadım ve buradan ayrılmak gibi bir planım yok."

"Abartıldığı kadar var."

"Siz buradayken ailenizin gelip sizi ziyaret etme planı var mı?"

"Bu geceyi gerçekten bana ailem hakkında sorular sorarak mı geçirmek istiyorsun?" Hafifçe öne doğru eğildim.

Kazağım omzumdan daha da aşağı düşüyor ve ona göğüslerimin kıvrımlarını mükemmel bir gösteriyor.

"Hayır, istemiyorum." Gözleri göğsüme dalıyor.

"O zaman bu geceyi ne yaparak geçirmek istersin, *Anton*?" Sesimin biraz soluksuz çıkmasına izin verdim.

"Yapmak istediğim pek çok şey var." Sesi kalın.

Dizim bir kez daha kalçasına değecek şekilde vücudumu hafifçe ayarlıyorum.

"Ne gibi?"

"Öncelikle seni evime geri götürmek istiyorum," diye mırıldanıyor, sesi tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

Bir an için hayal etmeme izin verdim. Bu muhteşem, güçlü adam, vücudumun her santimine saatlerce tapıyor, beni yatağının ortasında inleyen, kıvranan bir karmaşa halinde bırakıyordu.

Ne yaptığını *tam olarak* biliyor gibi görünüyor. Birlikte olduğum diğer erkeklere kıyasla hoş bir değişiklik olurdu.

Hızlı bir sikiş için burada değilsin.

Anton'un bana bakışını görmezden gelmeye çalışarak kelimeleri kafamda tekrar söylüyorum.

"Sonra ne olacak?" Alt dudağımı ısırıyorum.

"O zaman bale eğitimini test etmek istiyorum."

"Performansım değerlendirilir mi? Çünkü baskı altında çok iyi performans gösteriyorum."

"Hiç şüphem yok," diye homurdanıyor Anton.

"Kulağa harika bir teklif gibi geliyor ama ne yazık ki pas geçmek zorundayım."

Anton göz kırpmıyor.

Eminim geceyi yatağında geçirme fırsatını geri çeviren çok fazla kadın yoktur.

Ve eğer başka koşullar altında olsaydı ve katil bir piç olmasaydı, güneş doğana kadar ona binmekten çok mutlu olurum. Ama gerçek şu ki, Anton Koslov benim düşmanım ve bunu unutmasam iyi olur.

Anton kaşlarını çatır. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Yarın sabah bale sınavım var." Ayağa kalktım. "İçecekler için teşekkür ederim."

Masanın üstündeki el çantama uzandığımda Anton parmaklarını bileğime dolayarak hareketlerimi durduruyor. "Bekle."

Duraksıyorum, kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. Beni tutmayı bırakıyor. "Seni tekrar görebilir miyim?"

Gözlerimin onun ağzına kaymasına izin veriyorum, biraz sırtıtmalarına izin veriyorum. Ne kadar çekici olduğu düşünüldüğünde çok da fazla bir şey gerekmiyor.

"Elbette." Dudağımı ısırdım. "Eğer beni nasıl bulacağını bulabilirsen..." "Ciddi misin sen?"

"Ölümçül derecede ciddi." Masanın üstündeki elimi almak için ona doğru uzandım. Göğüslerim koluna değiyor ve yemin ederim inliyor.

"İyi geceler, Anton." Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve barın içinden çıkışa doğru yürüyorum.

Anton'un gözleri tüm zaman boyunca içimi yakıyor ve onu parmağımın ucunda oynattığımı biliyorum.

Kendisi gibi biri olması çok kötü, yoksa bu gece çok daha farklı geçebilirdi. Oh neyse.

Belki de bale hayalim suya düşerse casus olabilirim.

ANTON

KORKARIM PAS GEÇMEK ZORUNDAYIM.

Hayatımda hiçbir kadının bana bu sözleri söylediğini sanmıyorum.

Bir kadını yatağıma almak için asla çok çalışmam gerekmez. Onlara sadece birkaç gülümseme gösteriyorum ve kendilerini özel hissetmelerini sağlıyorum. Yüksek bir ödül için çok az çaba, ama Nina bu şekilde çalışmıyor gibi görünüyor ve bunun ne kadar canlandırıcı olduğuna şaşırdım.

Bunun için beni uğraştıracak.

Bunu bir kedi fare oyununa dönüştürüyor ve uzaklaşmadan önce bana attığı sırtıttan, her adımda kalçalarını salladığından emin olmak için bilerek yapıyor.

Bacaklarına bakarken ağzımın suyu akıyor, ben içine girerken bacaklarının belime dolandığını hayal ediyorum.

Aramızdaki çekim inkâr edilemezdi ve geceyi bunu daha da keşfederek geçirmekten başka bir şey istemiyordum. Bir kadın tarafından bu kadar büyülenmeyeli uzun zaman olmuştu, zonklayan sikim bana bunu hatırlatmak için yanıp tutuşuyordu.

"Siktir." Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

Eğer oynamak istiyorsa, oynayabiliriz.

Nerede yaşadığını bulmak zor olmayacak. Hızlı aramada o daha kaldırıma ulaşmadan adresini bulabilecek özel dedektiflerim olduğunu bilmiyor.

Bana ihtiyacım olan tüm bilgileri verdi. IOD'deki kişisel dosyasına girip izini sürmek fazla zaman almaz.

Ama bence Nina kovalamacadan hoşlanıyor ve eğer istediği buysa, olsun. Onu elime almadan önce biraz daha bekleyebilirim.

yatağında geçirme teklifimi geri çevirmiş olabilir ama bu onunla işimin bittiği anlamına gelmiyor. Keşke onu eve bırakma fırsatını bana verseydi, sadece oraya güvenli bir şekilde gittiğinden emin olmak için. Ama koluma bastırıldığı göğüsleri yüzünden ısrar edemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı.

Emma'nın uyarısı zihnimde yankılanıyor ve ayağa kalkıyorum.

Nina'ya bir şey olursa aletimi kesmekle ilgili şaka yapıyor olabilir ama şansımı zorlamamayı tercih ederim. Nina'yı benim ellerime bıraktılar ve geceyi geçirme reddetmesine rağmen, zedelenmiş egomun bir kadının güvenliğinin önüne geçmesine izin vermeyeceğim.

Ceketimin düğmelerini yeniden iliklemeden önce düzeltiyorum ve bir an etrafıma bakıp barın ne kadar dolu olduğunu fark ediyorum. Göğsüm kabarıyor.

Burayı sıfırdan inşa ettim ve kuzenlerime istedikleri gibi kullanmaları için sundum, arada sırada defterlerden biraz para geçmesine izin verdim. Bu, gerçekten övgü alabileceğim tek girişim ve başarılı kalmasını sağlamak için çok çalışıyorum.

Birkaç masaya doğru başımı sallıyorum, bazı müdavimlere bakıyorum. Özellikle bazı müşterilere kimin yetkili olduğunu hatırlatmak için yüzümü mümkün olduğunca sık göstermeyi seviyorum. Koslov olmanın bir ünü var. Bunu çok sık ortaya atmaktan hoşlanmasam da, gerektiğinde çantada keklik olması güzel.

Çıkışa ulaştığımda, Ekim ayının serin havası dışarıdan içeri süzülüyor.

Nina'yı daracık kıyafeti içinde düşündüm ve ona ceketimi için kendime lanet ettim. Gerçekten trans halindeydim.

Kapıdaki fedailerimden biri olan Reid'e başımla selam veriyorum. "Nasıl gidiyor?"

"Tam kapasitedeyiz." Reid kocaman, dövmele kollarını göğsünde kavuşturdu.

rağmen, kaslı fiziğini ortaya çıkaran dar siyah bir tişört giyiyor. Koyu renk saçları kısa kesilmiş ve gri gözleri kapıdan geçmek için bekleyen hevesli müşterilerin sırasını tararken hiçbir şeyi kaçırmıyor.

"Eğer bir sorun varsa, bunu bilmek istiyorum. Ve sadece sen icabına baktıktan sonra değil."

Reid kıkırdıyor, ses göğsünde gümbürdüyor.

"Bu salakları susturmak istediğim için beni suçlayabilir misiniz? Birkaç içki içince beni alt edebileceklerini sanıyorlar."

"Madalya mı istiyorsun? Bu eşit bir maç değil, Reid."

Reid kocaman omuzlarını silkiyor, gözleri sürekli olarak herhangi bir sorun işareti hattı tarıyor.

"Asla öyle değildir. Burada ne yapıyorsun?" "Mor

etekli, siyah saçlı bir kız gördün mü?" Bana

bakarken Reid'in ağzı seğiriyor.

"Elbette." Kıkırdıyor. "Güzel bacakları var."

"Ben bunu sormadım," diye tersliyorum ve bu da Reid'in ağzından bir kahkaha daha dökülmesine neden oluyor.

Nina'ya karşı olan ani sahiplenme duygum beni şaşırttı. Bu, yenik düşmeyi göze alamayacağım şey, özellikle de ilişki kurmadığım için. Keşke yapsaydım, ama zaman ayıramıyorum, hele annem bugünlerde zamanımın çoğunu alırken.

Belki de bilinçaltımda beni Nina'ya çeken şey buydu. Dans etmenin onun birinci önceliği olduğu açık ve programının ne kadar yoğun olduğuna dikkat çekti, sanki

sadece biraz eğlence aradığını bana bildirmek için.

Sadece bu *eğlencenin* beni New York'ta bir kedi fare kovalamacasına sürüklemesini beklemiyordum.

"Şimdiden bir taksiye bindi mi?" Kalabalık caddeye göz gezdiriyorum.

Perşembe günü saat neredeyse on bir, ama çoğu kişi için gece daha yeni başladı. Nina'dan hiçbir iz göremiyorum, bu da beni geriyor.

"Hayır, şu doğru merak etti." Reid sağ tarafı işaret ediyor. "Ne?"

Midem bulanıyor.

"Köşede kayboldu. Bana sorarsanız pek de güvenli bir karar değildi. Senin arkadaşın olduğunu bilseydim, bir taksiye binmesini sağlardım. Kusura bakma Anton," diye homurdanıyor Reid, ama ben elimle onu kovuyorum.

"Geri gelirse bana haber ver." Caddeden aşağı iniyorum.

Sokağın sonuna varıp sağa dönene kadar sarhoş yayaların arasından sıyrılıyorum.

Espionage, Manhattan'ın Yukarı Batı Yakası'nın kalbinde yer alıyor olabilir, ancak bu Nina'nın karanlıkta eve yalnız yürümek için güvende olacağı anlamına gelmez. Aksine, erkekler ne kadar zenginse, bir kadının ilgisini çekmeye o kadar hakları olduğunu düşünürler.

Sokağın her iki yanında daha fazla bar sıralanıyor ve her biri sarhoş müşterilerle dolu.

Çöplerin atıldığı ara sokakları tarayıp Nina'dan bir iz arıyorum ama bulamıyorum.

"Kahretsin." Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

Nina'nın adresini öğrenmek özel dedektiflerimden biri olan Rurik'i aramak üzere telefonumu cebimden çıkarmak üzereydim ki içimi burkan bir çığlık kulaklarımda çınladı.

Karnımın ağrmasından Nina olduğunu anladım.

Hiç düşünmeden, onun çığlıklarını takip ederek yan sokaklardan birine doğru koşmaya başladım. Bulduğum şey neredeyse daha önce içtiğim dört viskinin ortaya çıkma tehdidini taşıyor.

Kadın tuğla duvara yaslanmış, adam elini kazağının altına sokmak için mücadele ederken bıçak boğazının yumuşak derisine saplanıyor. Bir diğeri lanet bir bekçi köpeği gibi yakınlarda duruyor.

"Kapa çeneni!" diye homurdanıyor kadın tekrar çığlık atmaya başladığında.

Duvara yakın duruyorum, vücudum gölgeler tarafından gizleniyor ve ilk önce hangisini indireceğimi değerlendirmeye çalışıyorum.

Silahımı çıkarıp istenmeyen bir dikkat çekme riskini almak istemiyorum. Ateş açarken yakalanırsak sonrasını temizlemek, onları çıplak ellerimle yere sermemden daha büyük bir baş ağrısı olur.

Parmak eklemlerimi kırıyorum.

Görünüşe göre kendime eski moda bir kavga buldum.

"Onun ilgilendiğini sanmıyorum çocuklar." Gölgelerin arasından çıktım. Varlığım bekçi köpeğini şaşırttı.

Fırsattan istifade, ona doğru hamle yaptım.

Adamı saçlarından yakaladım, kafasını geriye çektim ve tuğla duvara çarptım. Bayıldı ve cesedini bir kenara fırlattım.

İkinci adam onu bir kalkan gibi önüne çekip bıçağı boynuna daha sert bastırırken Nina haykırıyor.

"Bir hamlede ölür," diye homurdanıyor.

Nina'nın saçını çekerken bana dişlerini gösteriyor ve Nina dehşet içinde bir inilti çıkarıyor.

"Komik." Sırıyorum. "Ben de tam senin için aynısını söyleyecektim."

Sağ dirseğimi çenesine çarpmadan önce bıçağın bağlı olduğu bileği tutarak hamle yapıyorum.

Homurdanırken bıçağı tutuşu gevşiyor ve hızla çekip bir kenara atıyorum.

Nina'ya "*Çekil*" diye emrediyorum.

Yanağına aldığım darbeyi kıl payı kaçırdığım için yolumdan çekiliyor ve gölgelerin arasına sınıyor.

Omuzlarından dizimi karnına doğru gönderiyorum ve nefesini kesiyorum.

İki büklüm oluyor, ben de hemen kafasını ellerimin arasına alıp yere çarpıyorum.

Kalçalarım gövdesinin iki yanında olacak şekilde üzerine biniyorum ve başını bir kez daha ellerimin arasına alıp homurdanarak yere çarpıyorum.

Başının etrafında kan birikmeye başladı ve bunu durmam için bir işaret olarak kabul ettim.

Nefes nefese ayağa kalktım ve ayaklarımın dibindeki baygın adama baktım.

Darbelerin bu adamlardan birini öldürmeye yeteceğinden şüpheliyim ama şu anda önceliğim Nina'yı buradan çıkarmak.

Reid'e bir mesaj gönderip bara girip çıkan kadınları izlediklerine şüphe olmayan iki adamdan haberdar etmeliyim. Anlamadığım şey, neden özellikle Nina'yı hedef aldıkları. Barın içinde gözleri mi vardı? Ona yaklaştığımı gördüler ve bana bir mesaj göndermeye mi karar verdiler?

Eğer durum buysa, bunun arkasında Igor Ivanov'un olduğunu düşünmeden edemiyorum. Bu düşünce boğazımda safra birikmesine neden oluyor.

Daha dikkatli olmalıydım.

İki adamın fotoğraflarını çekme fırsatını değerlendiriyorum. Igor için çalıştıklarından neredeyse emin olsam da temkinli olmak her zaman en iyisidir. Koslov'ların pek çok düşmanı var, bu da hemen sonuca varamayacağımız anlamına geliyor. Eğer yanılırsam ve adamlarımı sebepsiz yere Igor'un inine gönderirsem, bu ölümden daha kötü bir kader olur.

"İyi misin?" Önünde çömeliyorum.

Titriyor ve yerde baygın yatan iki adama bakarken gözleri kocaman açılmış.

"Nina," diye bastırıyorum.

"Ben iyiyim." Bana baktı.

Kazağı yırtılmış ama onun dışında zarar görmemiş görünüyor.

Ona zamanında ulaşamamış olsaydım ne durumda olabileceğini hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Ceketimden sıyrılıp omuzlarına sarıyorum. Onu batırıyor ama hiç yoktan iyidir.

"Buradan çıkmamız gerek." Ona doğru uzandım ama anında geri çekildi.

"Güvendesin." Umarım yüzümdeki samimiyeti görebilir.

Etrafına tekrar bakar. "Debriyajıma ihtiyacım var."

Ayağa kalkıp hızla yere bakıyorum ve ilk adamın kafasının yanındaki pullu çantayı görüyorum. Çantayı alıp Nina'nın yanına dönüyorum ve ona yardım teklif ediyorum.

Soğuk ellerini benimkilere koymadan önce iki adama son bir kez dikkatli bir bakış atıyor.

Onu nazıkçe ayağa kaldırıyorum, kendini dengelemesi için bir an veriyorum.

"Onlar uyanmadan buradan gitmeliyiz." Debriyajı ceketimin cebine sokuyorum.

Nina başını sallıyor, elimi daha sıkı tutuyor.

"Topuklu ayakkabılarla koşmakta ne kadar iyisin?"

Nina'yı *casusluğa* doğru sürüklüyorum.

Topuklu ayakkabılarına rağmen, ben kalabalığın arasından geçerken, takip edilmediğimizden emin olmak için sürekli omzumun üzerinden kontrol ederek bana ayak uyduruyor.

Soğuk havaya rağmen, vücudum adrenalin artışından dolayı dayanılmaz derecede sıcak hissediyor ve koşmak da yardımcı olmuyor. Ama *Espionage*'a varana kadar durmuyorum.

Nina'ya bakıyorum, neredeyse hiç nefes almıyor. Yanakları pembeye dönmüş ve perçemleri biraz dağılmış ama yanaklarında biraz renk görmek güzel.

"Her şey mi?" Reid yaklaştığımızda ellerimi boyayan kana bakarak soruyor.

Şimdi açıklama yapmanın zamanı değil, onun güvende olduğundan ve buradan uzakta olduğundan emin olmalıyım. "Arabamı gönderir misin?"

Reid başıyla onaylıyor ve kulaklığıyla konuşurken bize sırtını dönüyor.

Nina kolumu sıktı. "Eve bırakılmama gerek yok; taksi bulabilirim."

Başımı salladım.

"Seni eve bırakmayacağım Nina. Benimle eve geliyorsun." "Anton-"

"Hayır'ı cevap olarak kabul etmiyorum Nina. Oradaki adamlar tehlikeli. Seni tek başına şehre geri göndermeye vicdanım el vermiyor."

"Dairem güvenli ve güvenli bir binada." Nina kollarını kendi etrafında sarar.

"değil. Eğer bu adamlar seni bulmak istiyorlarsa, onları durdurmak için bir kapıcıdan çok daha fazlası gerekecek."

"Senin evinde saklanamam, Anton."

"Saklanabilirsin ve saklanacaksın da."

"Anton-"

"Bu konuda benimle istediğin kadar mücadele edebilirsin Nina, ama kaybedeceksin."

Gözlerini kısar, ağzı kaşlarını çatar.

Koşullar farklı olsaydı, ona sinirlendiğinde ne kadar sevimli görüldüğünü söylerdim.

Öfkelendi. "Peki, bu gece sende kalacağım."

"Hayır, anlaşma bu değil."

"Affedersiniz?"

"Bu saldırının arkasında kimin olduğunu bulana kadar seni gözümün önünden ayırmayacağım."

NINA

BU GECE TAHMIN ETTİĞİMDEN DE İYİ GEÇTİ. SADECE

Anton Koslov'un neredeyse ağzının suyu akıyordu, ama şimdi işin içine seksi karıştırmadan onun şehir dışındaki evine giriş izni almayı başardım.

Bana saldıran iki adama hak ettikleri ikramiyeyi göndermek için aklıma bir not alıyorum.

Muhtemelen babam, iki adamını öngörülebilir bir gelecek için görevden aldığımı öğrenmekten memnun olmayacak, ama buna degeceğini umuyorum.

Bir vale çelik grisi McLaren GTS'sini getirirken Anton'un yanında sabırla bekliyorum.

Sadece iki adamı öldürdükten sonra bile esasına bahşış vermeyi unutmuyor.

Söylemeliyim ki, adamın bazı çekici özellikleri var. Sadece çok çekici olmayanları telafi etmek için yeterli değil.

Şu anda ellerini kirleten kan, bana tüm bu zenginlik ve cazibenin altında gerçekte kim olduğunu çok iyi hatırlatıyor.

Motor gürlerken tüm gözler bize dönüyor ama Anton'un gözleri sadece beni görüyor.

Milyonlarca parçaya ayrılmak üzere olduğumdan endişelendiğini söyleyebilirim ve biraz fazla sakın davrandığım için biraz endişeli hissediyorum. Başı dertte bir genç kızı oynamak kolay değil.

Kendi dünyamda büyürken, kendime bakmayı öğrenmek zorundaydım. Umarım Anton'un güvenini kazanma şansımı kaybetmemişimdir.

Belki de arabada yalnız kaldığımızda, duvarlarımı yıkacağımı düşünmesine izin verecek kadar indireceğim. Beni kurtarmaya ne kadar hızlı geldiğini düşünürsek, kahramanı oynamaktan hoşlanıyor gibi görünüyor.

Beni dışarıda takip etmesi için şansımı denedim ve işe yaradı.

Beklemediğim şey ise beni korumak için evine götürmekte ısrar etmesiydi. Söylemeliyim ki, bu beklenmedik bir bonus ve bundan sonuna kadar yararlanmayı planlıyorum.

Anton benim için yolcu kapısını açıyor ve arabaya binmeme yardım ediyor. Yere çok yakın, ama ceketini meraklı seyircilere çok fazla tenimi göstermemi engelliyor.

Kemerimi bağlıyorum ve arabanın etrafında dolaşıp direksiyonun arkasına geçerken onu izliyorum.

Ellerindeki kan dışında, hala tertemiz, neredeyse tek bir saç teli bile yerinde değil.

Çıplak elleriyle iki adamı yere sermesini izlemek vahşi bir bale izlemek gibiydi. Vücudunu zahmetsizce hareket ettirdi ve becerilerini geliştirmek için yıllarca eğitim aldığı açıktı.

Etkilendiğimi ve biraz da tahrik olduğumu söylemeliyim. Ceketine sarılmış olmak da yardımcı olmuyor. Alkol ve terle karışık toprak kokusunu içime çekiyorum.

Sarhoş edici ve bütün gece bu kokuyla yıkanmak istiyorum.

"Hazır mısın?" Anton beni şimdiki zamana geri döndürüyor.

Ona küçük bir gülümseme sunarak başımı sallıyorum. Motoru çalıştırıp kaldırımdan uzaklaşmadan önce gözleri bir an yüzümü tarıyor.

Şehirden çıkarken yol boyunca sessizdik.

Anton muhtemelen kendi düşüncelerinde kaybolmuş, bu iki adamın kimin için çalıştığını bulmaya çalışıyor. Onu tanıyorsam, güneş doğmadan babama kadar izlerini sürer. Umarım bağlantı bu kadarla sınırlı kalır.

Gerçekte kim olduğumu öğrenirse, bale kariyerimden çok daha fazlasını kaybederim.

Otuz dakika sonra bir dizi yüksek kapıya yanaştığımızda, daha dik oturup geniş araziye inceliyorum.

Anton'un paradan geldiğini biliyordum ama servetinin boyutunu fark etmemiştim.

Tavandan tabana pencereleri ve geniş yeşil çimenlikleriyle, sel ışıklarının aydınlattığı evin bembeyaz dış cephesine bakıyorum. Gece bile ev çok aydınlık ve davetkâr görünüyor. Hâlâ New York'ta olduğunuzu hatırlamanızı zorlaştırıyor.

Bana baktı. "Beğendin mi?" "Bu... Vay canına."

"Abartılı, biliyorum." Kıkırdıyor.

"Sadece biraz," diye takılıyorum. "Ne , altı yatak odası mı?" "Sekiz."

"Biri senin için, sanırım diğerleri de kurtardığın diğer kadınlar için?"

"Nereden biliyorsun?" Bana bakarken dudakları seğiriyor. ", sana hızlıca bir tur attırabilirim."

Anton'u merdivenlerden ön kapıya kadar takip ediyorum ve bir kod girmenin yanı sıra parmak izini taramasını dikkatle izliyorum. İçeride ve dışarıda, mekanın her santimetrekaresinde kameralar olduğundan hiç şüphem yok.

Kapı tıkırdayarak açılıyor ve Anton kenara çekilerek geçmeme izin veriyor.

Anton beni fuayeye götürürken topuklarım soluk ahşap zemine çarpıyor.

Ortada, aynı soluk ahşaptan yapılmış ve ortasından koyu yeşil bir halı geçen büyük bir merdiven yer alıyor. Renk düzeni topraksı ve sıcak, ki bu Anton'dan beklediğim bir şey değildi.

"Ne düşünüyorsun?" Beni salona götürdü.

"Bu kadar... sade olmasını beklemiyordum. Daha çok siyah beyaz minimalist bir hava hayal etmiştim."

Anton kıkırdar, ellerini ceplerine sokar.

"Bu tarz bana her zaman çok soğuk gelmiştir. Eve gelip kanepeye yayılabileceğim bir yerim olsun istedim."

"Bunu kesinlikle başarmışsın." Kocaman kanepeye bakıyorum.

Yerleşik beyaz kitaplıklar, ortada büyük bir TV ile karşı duvarı kaplamaktadır. Ayrıca her odanın neredeyse her köşesinde bitkiler var ve bu da odanın taze ve canlı görünmesini sağlıyor.

Burayı Rusya'daki karanlık ve soğuk evimle karşılaştırmaktan kendimi alamıyorum.

"Benim de şehirde bir dairem var ama seni buraya getirmenin daha güvenli olacağını düşündüm." Anton odanın etrafına bakar.

"Böylece daha fazla yapabilirsin?" Dirseğimle onu dürtüyorum.

"Bütün gece ne yapmaya çalıştığımı sanıyorsun?" Dudağının kenarı seğiriyor.

"Demek kahramanlık rutini tamamen göstermelikti, ha? Öyle olduğun için değil.

gerçekten güvenliğim için endişeleniyor musun?"

Anton bana bakıyor, gözleri nabzımın hızlanmasına yetecek kadar uzun süre dudaklarımda kalıyor.

"Bunu istediğin şekilde okuyabilirsin Nina. Ben güvende olduğundan emin olana kadar burada gerçeğini değiştirmez. Şimdi sana evin geri kalanını göstereyim."

Anton'un bana gezdirdiği her odada buraya biraz daha aşık oluyorum. Dekor biraz rustik ve çiftlik evi havasında.

Beni merdivenlerden yukarı çıkarırken, bir an için karanlık araziye bakan devasa pencerelere hayranlıkla bakıyorum.

Anton, "Burada durup güneşin doğuşunu izlemeyi seviyorum," diyor.

Camda onun yüzünü izliyorum, karanlık gece gökyüzü yansımalarımıza fon oluşturuyor.

"Eminim nefes kesicidir."

"Tıpkı senin gibi."

Sözleri karşısında yüzümün kızarmasına engel .

Neden burada olduğunu hatırla.

Boğazımı temizliyorum, etrafıma bakarken perçemlerimi gözlerimden uzaklaştırıyorum. "Nerede uyuyorum ben?"

"Tam şurada." Beni koridorun sonuna götürüyor ve en sondaki kapının duruyor.

Kapıyı açıp geçmeme izin vermek için kenara çekiliyor ve ben de odaya göz gezdirirken heyecanımı gizlemek için elimden geleni yapıyorum.

Adaçayı yeşili ve krem rengi nevresimleriyle odanın büyük bir bölümünü kaplayan büyük bir kral yatak ve aynı adaçayı yeşili renkte bir pencere koltuğu, çoğunlukla saksı bitkileri ve antika kitaplarla dolu kitap rafları arasında mükemmel bir okuma köşesi oluşturuyor.

Çok güzel ve tamamen benim zevkime göre.

"Bitişikte bir giyinme odası ve banyo var." Anton odanın uzak tarafındaki iki kapıyı gösteriyor.

"Peki senin odan nerede?" Omzumun üzerinden bakıyorum.

Anton kapının pervazına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, o yoğun çikolata kahvesi gözleriyle bana bakıyor.

"Hemen yan ." "Bunu

bilerek mi yaptın?"

"Bana ihtiyacın olursa diye." Omuz silkiyor.

Gözlerimi kısıyorum ama gözleri vücudumda gezinmesine rağmen ifadesi masum kalıyor.

Topuklarımı tekmeleyerek kalın krem rengi halının üzerinden geçiyorum ve bir dizimi diğerinin üzerine koyarak yatağın kenarına tünüyorum.

"Her şey çok misafirperverce ama eşyalarımın hiçbirini yanımda değil." İç çekerek odaya göz gezdiriyorum. "Sabah dans sınavım var ve yanımda bir çift pointe ayakkabım bile yok. Şehre gidip gelmenin ne kadar uzun süreceğinden bahsetmiyorum bile-"

"Nina." Anton duvarı iterek bana doğru geliyor. Önümde durmak için hareket ettiğinde nefesim kesiliyor.

"Güvenliğiniz söz konusu olduğunda riske girmeyi reddediyorum, bu yüzden tehlikede olmadığınızdan emin olana kadar burada kalacaksınız. Eğer bu önümüzdeki bir ay boyunca sabah akşam seni şehre götürmek anlamına geliyorsa, öyle olsun."

Kaşlarımı çattım. "Yeni tanıştığın bir kız için mi bu kadar zahmete giriyorsun? Neden?" "Sen söyle, Nina Balakin." Ellerini ceplerine sokuyor.

Kaşlarını kaldırıyor ve ben ne diyeceğimi şaşıyorum.

Dizlerim kalçalarına değene kadar bir adım daha yaklaşıyor ve ben küçük bir nefes alıyorum.

"En azından temiz bir iç çamaşırına ihtiyacım var." Yanaklarım yanıyor.

"Bir liste yapın, ben de adamlarımdan birine gidip sizin için her şeyi toplamasını söyleyeyim."

Ellerimi saçlarımda gezdirerek alay ediyorum. "Alınma ama yabancı bir adamın iç çamaşırı çekmecemi karıştırmasını istemiyorum."

"Saklayacak bir yok, değil mi?"

"Bilmek istemez miydin?" Kirpiklerimin altından ona baktığımda gözlerinin karardığını görüyorum.

Bir an için, beni pelüş yorgana doğru ittiği ve üstüme tırmandığı bir görüntü zihnimi dolduruyor ve aralarında bir ağırlaşmaya başladığında yardım edemiyorum ama uyluklarımı birbirine sürtüyorum.

"Gidersem kendini daha iyi hisseder misin?" diye soruyor alçak bir ses tonuyla.

"Yani iç çamaşırlarımı karıştıran sen olsaydın kendimi daha iyi hisseder miydin?" Anton ensesini ovuştururken bir kaşımı kaldırıyorum, belli ki bulabileceği dantel külotları düşünmemek için elinden geleni yapıyor.

"Ben, uh..." Yumuşak bir kızarıklık yanaklarını lekeliyor ve ben gülümsemeye karşı koyuyorum.

Onun gibi yetişkin bir adam iç çamaşırlarımı karıştırmayı düşünerek nasıl bu kadar utanır?

"Onları senin almanı tercih ederim." Ellerimin üzerine yaslanıyorum.

Ceketi, kazağım etek ucundan yırtıldıktan sonra benim daha da dar kıyafetimi ortaya için düşüyor.

Ne bulabileceğine dair ona küçük bir önizleme sunmak için bacaklarımı açma dürtüsüyle savaşıyorum.

Düşüncelerimin nereye gittiğini sezmiş gibi cebinden telefonunu çıkarıp bana uzatıyor, kilidi açık ve notlar uygulaması açık.

"Bir liste yap, ben de hemen oraya döneyim." Sesi sert çıkıyor.

"Beni burada yalnız mı bırakıyorsun?" Telefonunu alırken korkmuş gibi yapmak için gözlerimi büyütüyorum.

"Güvenliğim burada olduğunuzun farkında. Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin. Uzun süre burada olmayacağım."

Dikkatimi onun telefonuna vermeden önce başımı sallıyorum.

Ben hızlıca eşyaların bir listesini ve onları nerede bulabileceğini yazarken Anton olduğu yerde kalıyor. Onun ne kadar yakınımda olduğunu görmezden gelmek için elimden gelenin en iyisini yaparak, ders için ihtiyaç duyacaklarımın yanı sıra tüm banyo malzemelerimi de zihnimden geçiriyorum. "Oldukça uzun bir liste. Biraz fazla titiz olabilirim."

"Fark etmemiştim..." Anton dalga geçiyor.

Ona ters bir bakış fırlattıktan sonra düşünce akışımı kaybetmek istemediğim için listeme geri dönüyorum.

İşimi bitirdikten sonra Anton'u aşağıya kadar takip ediyorum ve arabasına binişini izliyorum.

Farları gözden kaybolana kadar kapıdan uzaklaşmıyorum, bu yabancı evde bırakılma düşüncesi beni biraz tedirgin ediyor.

Kendimi oyalamak için yiyecek bir şeyler aramak üzere mutfağa gidiyorum. Buzdolabı taze ürünlerle dolu ve evi biraz daha keşfederken atıştırmak için biraz üzüm alıyorum.

Oturma odasına geri döndüğümde, kitaplıklardaki çeşitli çerçeveli fotoğraflara göz gezdirmek için zaman ayırıyorum.

Gülümseyen yüzlerin her birini anında tanıyorum.

Alexei, Dimitri, Mikhail, Danil.

Anton.

Çeşitli düğünlerden resimlerin yanı sıra en yaşlı Koslov kardeşlere ait olduğunu bildiğim çocukların resimleri de var.

Gözlerim yeni gelen Vivianna'ya ait olduğunu bildiğim bir resme takılıyor.

Görünüşe göre Mikhail ve eşi hastanede evlenmişler ve kuvözün iki yanında kıyafetleriyle durup birbirlerine sevinçle bakarken gözlerim doluyor.

Bunun gibi birbirine sıkı sıkıya bağlı bir ailenin parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Annemi kaybetmeme rağmen hâlâ iki erkek kardeşim ve bir babam vardı. Yalnız olmaktan çok uzaktım ama bu kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlamıyordu.

Daha önce hiç böyle bir aile deneyimi yaşamamıştım. Evimde, annemle benim, o ölmeden önce çekilmiş eski fotoğraflarımız dışında mutlu bir fotoğraf yok.

Koslov ailesinin her birinin yüzündeki gülümsemeye bakarken göğsüm sıkışıyor.

Hiç bu kadar yalnız hissettiğimi hatırlamıyorum.

ANTON

NİNA'YI YAKINIMDA TUTMA NEDENLERİM TAMAMEN MASUM DEĞİL.

Tabii ki, barımdan sadece yüz metre ötede iki adamın ona neden saldırdığını çözerken onun güvende olduğundan emin olmak istiyorum. Ama onun etrafımda olması da hoşuma gidiyor.

Soluk mavi gözlerine bakarken hissettiğim tanıdık duyguyu yerleştirmem biraz zaman aldı ama yatağın kenarına oturup bana bakarken her şey su gibi geri geldi.

Bana bir zamanlar 18 yaşındayken çıktığım bir kızı hatırlatıyor. Evlenip yuva kuracağımı sandığım bir kız. Her sabah kollarıma sarılmış olarak uyandığım.

Bu rüya aniden paramparça oldu.

Bu, çok sık düşünmemeye çalıştığım bir şey. Etrafım her gün rezilliklerle çevrili, evimi bu şekilde dekore etmemin ana nedenlerinden biri de bu.

Sıcaklık ve ışıkla dolu bir yer istedim. Gerçek hayatımla öyle bir tezat oluşturuyor ki, gerçek hayatımla bağlantımı kesmeme ve geçmişi unutmama yardımcı oluyor.

Ayrıca bitkilerin ve toprak tonlarının Alzheimer hastaları için sakinleştirici olduğunu okudum ve annemin hastalığına rağmen huzurlu hissetmesine yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım.

Şehre geri dönerken kendi düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki Nina'nın dairesine varmak üzere olduğumu fark etmiyorum bile. Yukarı Batı Yakası'nda lüks bir apartmanda yaşıyor ve içeride ne bulacağımı merak etmekten kendimi alamıyorum.

Caddenin karşısına park edip aceleyle binaya giriyorum ve asansörü altıncı kata .

Burası sıradan bir sivil için yeterince güvenli görünüyor. Ama büyük bir eksiklik var.

Birincisi, kimse beni içeri girmekten ve gitmek istediğim yere gitmekten alıkoymuyor, kimliğimi ya da silahlı olup olmadığımı kontrol etmiyor.

Ve ikincisi, Igor Ivanov'u dışarıda tutmak için birkaç pin pad ve birkaç güvenlik kamerası yeterli olmayacaktır.

Asansörden çıkıp sola dönüyorum ve daire 6B'ye gidip kilidin kodunu giriyorum.

Kapı açıldığı anda Nina'nın çiçek parfümünün etkisine giriyorum.

Derin derin nefes alırken gözlerim kapanıyor ve onun beni evde, o daracık kıyafetiyle kanepemde beklediğini hayal ediyorum.

Onu bu gece evime geri getirmeyi umuyordum ama şehirdeki çatı katıma gideceğimizi ve sabah, uzun bir zevk gecesinin ardından ikimiz de tatmin olmuş bir şekilde yollarımızı ayıracağımızı düşünmüştüm.

Beklemediğim şey, onun dairesinde olmak ve ona bir gece çantası hazırlamaktı.

Kapıyı arkamdan kapatarak küçük açık planlı yaşam alanına göz gezdiriyorum.

Tam olarak beklediğim gibi, ancak her yer kıyafetlerle kaplı.

"Burada nasıl bir şey bulabilir ki?" Telefonumu almak için cebime uzandım ve listeyi açtım.

Doğruca yatak odasına gidiyorum, dolaptan bir gece çantası alıyorum ve onu bol miktarda spor kıyafet, soluk pembe tayt ve etekle doldurmaya başlıyorum. Tüm kıyafetlerini bitirdikten sonra yatağının yanındaki şifonyere yöneliyorum ve en üst çekmeceyi açıyorum.

Dantel külotlara bakarken inliyorum. "Bunu yapması için başka birini göndermeliydim.

Yapmam gereken en son şey onun önünde dizlerimin üzerine çöküp dantelleri onun dolgun kalçalarının üzerinde kaydırmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmek ama elimde değil.

Sarhoş edici ve sikim onu yatağıma almam için yalvarıyor.

Bir yanım Nina'kovalamacanın bir parçası olarak iç çamaşırı çekmecesini karıştırmamı *isteyip istemediğini* merak ediyor.

Şanslı ki işe yarıyor.

Pantolonumda zonklayan ağrıyı görmezden gelerek bir avuç külot alıyorum ve fermuarını çekip banyoya taşımadan önce çantaya atıyorum.

Tuvalet ve makyaj malzemeleriyle işim bittiğinde, ki bu muhtemelen sokaktaki iki adamı haklamaktan daha stresli bir deneyimdi, listeyi tarıyorum ve son bir parça kaldığını fark ediyorum; talimatlara en üst çekmecede olması gereken bir masaj tabancası.

Masaj tabancasını bulmadan önce dantelin parmaklarıma verdiği his karşısında inlememeye çalışarak iç çamaşırı çekmecesini bir kez daha karıştırıyorum.

Bu kadar büyük kubbeli bir kafayla sıcak pembe olmasını beklemiyordum ama yine de dans hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Belki de bir nedenden dolayı farklı şekillendirilmiştir, bu yüzden çantaya atıp fermuarını kapattım.

"Bu kadın benim ölümüm olabilir."

Çantayı omzuma atıyorum ve Nina'nın dairesinden, sanırım şimdiye kadar yaşadığım en şiddetli sertleşmeyle çıkıyorum.

EVE DÖNDÜĞÜMDE NINA'YI OTURMA ODASINDA BULDUM,
TV'deki yayın servisleri arasında geziniyordum.

Onu evindeymiş gibi gördüğümde göğsümde sıcak bir his yayılıyor.

Annemden başka hiçbir kadın evimde kalmadı ve bunun ne kadar rahatlatıcı olduğuna şaşıyorum.

Buna alışma.

Nina omzunun üzerinden bana bakıyor ve sikimin seğirmesine neden olan bir gülümseme sunuyor.

"Her şey yolunda mı?" Ağzına bir üzüm attı.

"Bu kadar çok tayta sahip olmanın mümkün olduğunu bilmiyordum." Çantayı koltuğun üzerine bıraktım. "Ama evet, sanırım her şeyi aldım."

Üzümleri sehpanın bırakıp çantayı kucağına çekerken kıkırdıyor.

"Bunun listede olduğunu hatırlamıyorum." Sıcak pembe masaj tabancasını çıkarırken yanakları .

"Masaj tabancana ihtiyacın olduğunu söylemiştin." Bir bileğimi dizimin üzerine geçirerek yanındaki kanepeye uzandım.

". " Kızarması derinleşiyor. "Ama bu benim masaj değil."

Kaşlarımı çatarak bir süre sıcak pembe asaya bakıyorum.

Vay anasını. Bu onun lanet *vibratörü*.

"Oh, uh, kahretsin." Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Üst çekmecende olduğunu söylemiştin."

"Dolapta." Kıkırdıyor. "Ama iç çamaşırlarımı iyice karıştırdığını bilmek güzel."

Nina vibratörü çantasının dibine gömerken ben de koltuğumda kayarak kendimi ayarlıyorum.

Şimdi tek hayal edeceğim şey, benim odamın yanındaki odada kalırken o lanet şeyi kullanması olacak. "Eminim bunun için bir kullanım alanı bulabilirsin."

"Yapabileceğime eminim ama iyileşmekte olan Aşil sakatlığıma bir faydası olmayacak," diye mırıldandı Nina. "Günlük masajlar tedavimin bir parçası."

"O zaman sana bir masöz tutarım." Omuz silkip bir kolumu kanepenin arkasına atıyorum. "Ya da daha iyisi, kendim yaparım."

"Demek iyileştirici derin doku spor masajı eğitimi aldınız?" "Ne kadar zor olabilir ki?" Sırıtarak kalçamı okşuyorum.

"Bunu vibratör masaj tabancası arasındaki farkı anlayamayan adam mı söylüyor?"

"Farkı anlayabiliyorum."

Kesinlikle yapamazdım ama bunun nedeni daha önce bir kadın üzerinde hiç kullanmak zorunda kalmamış olmam.

Dilim, parmaklarım ve sikim onlar için yeterli oluyor, ama Nina'nın bunu kendi üzerinde kullanmasını izleme düşüncesinin ilgimi çektiğini söylemeliyim...

"Çok kötü bir yalancısın." Nina çantayı yere atarak alay ediyor. "Ama vibratörüme ihtiyacım olacağını düşündüğünü bilmek ilginç. Bunun nedeni bir kadını boşaltma becerilerinin çok cılız olması mı?"

Bir kahkaha attım.

"Emma'yı boş ver, bence asıl top kırıcı sensin."

Nina saçlarıyla oynarken, "İddiayı reddetmemeniz ilginç," diye düşünüyor.

"Şöhretim kendi adına konuşuyor, *zayka*."

"Sende bir tane olduğunu bilmiyordum, *Kotik*." Mavi gözleri benimkilere dikiliyor ve ben de ona duyduğum ihtiyacın kendi gözlerime yansımaya izin veriyorum. Boğazının titremesini izlerken kendimi beğenmiş hissetmekten kendimi alamıyorum, onu boşalttığımı hayal ettiğini biliyorum.

"Yavru kedi, ha?"

"Bana tavşan dedin."

"Adil. Özür olarak sana masaj yapmama izin ver." Kalçalarını daha geniş açıyorum. Gözlerini deviriyor ama pozisyonunu değiştiriyor, böylece bacaklarını önünde uzatarak kanepenin koluna yaslanıyor.

"Soldaki."

Narin ayaklarını kucağıma çekiyorum.

Ellerimi nazikçe ayak bileğine dolayıp baldırına masaj yapmaya başladığımda bana kaşlarını çatıyor. Teni dokunuşlarımın altında çok yumuşak ve daha fazla dolaşmak için çaresizim.

Nina'ya baktığımda gözleri kapalı bir şekilde arkasına yaslandığını görüyorum, baldırını okşarken dudaklarından yumuşak bir iç çekiş kaçıyor.

"Sanırım oldukça iyi bir iş çıkarıyorum." Baldırını bırakırken

kıkırdıyorum. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve kaşlarını çattı.

"Acemi şansıydı." Kaşlarını çatıyor. "Ve ben sana durabileceğini

söylemedim." "Seni temin ederim, şans falan yoktu." Sırıttıyorum.

Parmaklarımın bacaklarını nazikçe aşağı yukarı okşamasına izin veriyorum, teni dokunuşumun altında çakıllanıyor. Hafif donuk gözlerle beni izliyor, ben de şansımı deneyip biraz daha yukarı çıkıyorum ve başparmaklarımın dizlerinin hemen üstüne masaj yapmasına izin veriyorum.

Nefesi kesiliyor ve kasları dokunuşumun altında sıkılıyor. Sikeyim.

Dokunuşumdan dolayı kalçalarının arasında oluştuğunu bildiğim ağrıyı dindirmek için biraz sürtünmeye ihtiyacı var.

Aletim fermuarımı zorluyor, ama Nina bu gece bunu daha ileri götürmek istemediğini açıkça belirtmişken, uzunluğumu avuçlama dürtüsüyle savaşıyorum.

Top onun sahasında, bu yüzden o aksini söyleyene kadar ellerim olduğu yerde kalacak.

Yine de fikrini değiştirmiş gibi görünüyor, çünkü kendini oturur pozisyona itiyor ve gözleri dudaklarıma kayıyor.

"Ne istiyorsun Nina?" Kalçalarını sıkıyorum. "Anton,"

diye soluyor, kalçaları hafifçe ayrılıyor.

Adımı dudaklarında duyunca sikim sızmaya başlıyor ama ilk hamleyi yapmayı reddediyorum. Ondan gelmeli.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi daha da yaklaşıyor ve ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor.

tereddüt ediyor, yumuşak dudakları hafifçe ağzımı ısırıyor.

Yanağını avuçlamak için hareket ediyorum, başparmağımı çenesinin altına bastırarak başını geriye doğru eğiyorum, böylece bana daha iyi erişim sağlıyor. Dilimi alt dudağının üzerinde yavaşça gezdiriyorum, dudaklarını ayırması için sessiz bir ricada bulunuyorum.

Dilim onunkine doğru kayarken göğsümde yükselen inilti vahşilikten başka bir şey değil.

Kendimi kontrol etmeye çalışırken parmaklarımı kalçalarına batırıyorum, ama tadı çok tatlı ve daha fazlasını istiyorum.

"Nina," diye homurdanıyorum, uzaklaşıyorum ve nefesimi tutarken alnımı onunkine yaslıyorum.

Kıkırdıyor ve kucağıma oturacak şekilde yerini değiştiriyor.

Beni öperken ellerim beline gidiyor, yavaşça kalçalarını hareket ettirmeye başlarken dili hevesle ağzıma girmeye zorluyor.

"Nina," diye tıslıyorum, bana karşı öğütürken, dantelle kaplı amı pantolonumdaki şişkinliğe sürtünüyor.

"Aman Tanrım," diye inliyor, nefesini tutmaya çalışırken başı omzuma düşüyor.

Şimdi kıkırdama sırası bende.

"Bu iyi hissettiriyor mu, *Zayka*?" Parmaklarım beline girerken mırıldanıyorum ve kalçalarını nazikçe ileri geri hareket ettirerek kendimi onun sıcaklığına sürtüyorum.

Tekrar inliyor, parmakları omuzlarıma gömülüyor. "Neye ihtiyacın var?"

Geri çekiliyor ve buğulu gözlerle bana bakıyor. Beni derinden öpmeden önce "Sen," diye nefes nefese kalıyor.

Teşekkürler.

Onu kanepeye geri yatırdım ve önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Ellerimi kalçalarında gezdirirken Nina'nın gözleri büyüyor, onları daha geniş itiyor ve leylak rengi külotunu bana gösteriyor.

Ortası zaten nemli ve onun uyarılmışlığını tatma düşüncesiyle ağzım .

"Bu renk şeması hoşuma gidiyor." Parmaklarım külotunun bel bandında geziniyor. "Alabilir miyim?"

Başını sallıyor, boğazı düğümleniyor.

Parmaklarımı bel bandına daldırıyorum ve yavaşça kalçalarından aşağı çekiyorum.

Ayak bileklerini geçtikten sonra dantelleri cebe atıyorum ve ellerimi dizlerine koyup kaygan amını ortaya çıkarmak için dizlerini ayırıyorum.

"Nina," diye inliyorum onun parlayan kıvrımlarını alırken.

"Lütfen," diye soluk soluğa başını kanepeye yaslıyor.

Aşağı eğilip dilimi göbeğinde gezdirmeden önce kalçalarını omuzlarıma yaslıyorum.

Daha ilk yalamada çığlık atıyor, ben de tadından neredeyse pantolonuma boşalıyorum.

Çok ıslaktı ve ben onun uyarılmışlığını hevesle yalıyor, onun tatlı tadıyla inliyordum.

"Nina," diye homurdanıyorum.

Klitorisini nazikçe okşarken kalçaları titriyor ve dokunuşlarıma bu kadar duyarlı olmasına bayılıyorum. Göbeğini her yalayışımda inlemeleri daha da yükseliyor ve bu kulaklarıma müzik gibi geliyor. Doyamıyorum.

"Tadın çok güzel," diye homurdanıyorum dilimi onun kalbine sokmadan önce. , parmakları saçlarıma gömülürken yüzüme karşı öğütüyor. Dilimi içine pompalarken "Evet!" diye haykırıyor.

Her itişte amı daha da kayganlaşıyor ve ellerimi kıcını kavramak için hareket ettiriyorum, onu dilimle becerirken bana daha yakın tutuyorum.

İnliyorum, uzunluğumu onun içine pompaladığımı hayal ederken sikim fermuarıma doğru geriliyor. Onu serbest bırakmak ve amında ziyafet çekerken kendimi okşamak için çok çaresizim, ama tüm dikkatin onun zevkinde olmasını istiyorum.

"*Siktir!*" Kalçaları titrerken parmakları saçlarımı çekiştiriyor.

Çok yakındı, bu yüzden klitorisine biraz ilgi göstermeden önce merkezi boyunca yalıyorum.

Dudaklarımı etrafına sarıp sertçe emmeden önce sinir demetine hafifçe dokunuyorum.

"Evet!"

Klitorisini daha hızlı çalıştırıyorum, zevk çılgınlıkları yükselene kadar hassas yalayarak emiyorum.

" bu, *Zayka*. Benim için gel."

"*Anton!*" diye çılgık atıyor, vücudu birlikte titriyor ve kalçalarının arasında bir ıslaklık birikiyor.

Vücudu zevkten gevşeyip kanepeye yığılana kadar klitorisini emmeye devam ediyorum. Topuklarımın üzerine oturmadan önce kalçalarının her birine yumuşak bir öpücük konduruyorum, amının ne kadar ıslak ve şişmiş olduğuna hayranlıkla bakıyorum.

Nina bana bakıyor, gözleri parlıyor ve yanakları kızarıyor. Çok güzel görünüyor.

"Anton," diye iç geçiriyor.

"Evet, *Zayka*?" Uyluklarının arkasını okşuyorum. "Daha fazlasına ihtiyacım var," diye fısıldıyor.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu göster, Nina."

Bacaklarını kapatır ve vücudunu dikkatlice kaydırarak elleri ve dizleri üzerinde durmasını sağlar.

Eteğini beline kadar kaldırıp bana kıcının mükemmel görüntüsünü verirken bir iniltiyle savaşıyorum.

"Tanrım." Mükemmel yanaklarını avuçluyorum. "İstedğin bu mu?" "Evet," diye inliyor, sırtını kamburlaştırarak.

İki kere söylememe gerek yok. Arkasından ayağa kalkıyorum, sol elimi kıcında tutuyorum ve diğer elimle kemerimi çalıştırırken yumuşak ete nazikçe masaj yapıyorum. Sikimi serbest bıraktığımda bir inilti çıkardım, ucu zaten precum ile parlıyordu.

"Prezervatife ihtiyacım var mı?" Ucu kıcının kıvrımında gezdiriyorum ve vücudu titriyor.

"Ben iyiyim."

"Şükürler olsun," diye homurdanıyorum, başını girişine doğru eğmek için uzanırken.

O kadar kaygan ve sıcak ki, tamamlamamızın uzun sürmeyeceğini biliyorum.

Sol elimle kalçasını kavriyorum ve sikimi yavaşça dar amının içine sokuyorum.

"Oh, evet!" Beni tamamen içine alırken başını geriye atıyor.

"Çok güzel." Diğer elimi kalçasına götürüyorum, kabzasına kadar geri kaydırmadan önce yavaşça çekiyorum.

İç duvarları uzunluğumun etrafında kenetleniyor ve kendimi sakinleştirmeye çalışmak için hareketlerimi durdurmak zorunda kalıyorum.

İnanılmaz hissediyor, ama bitirmeden önce tekrar boşalmasını sağlamak istiyorum.

"Becer beni Anton," diye yalvarıyor, omzunun üzerinden bana bakarak.

Koyu renk perçemleri hafifçe dağılmış ve nefes alış verişi hızlanırken yanakları .

"Sana alışman için bir şans veriyordum, *lapochka*." İnanılmaz vücuduna hayranlıkla bakarken kalçalarını okşuyorum.

"Ben... alıştım."

Kıkırdayarak amından çıkıyorum ve *sertçe* geri giriyorum.

Onu doldurduğumda nefesi kesiliyor, yumuşak inlemeleri, içindeki sikimin her pompalanışında kovalamaya çalıştığım yüksekliğe benziyor.

" bu, Nina." Her itişte daha da kayganlaşıyor. "Evet, bu."

"Evet, evet, *evet!*" diye haykırıyor, bana karşı geri itiyor, serbest bırakılmasını kovalarken hızıma uyuyor.

Nina vücudunun üst kısmını kanepeyle aynı hizaya gelecek şekilde indiriyor ve bana daha da derin bir erişim sağlıyor.

Bu açıdan, sikimin onun hassas iç duvarlarına sürtüneceğini biliyorum, ama ona daha da fazlasını vermek istiyorum.

Hızımı artırırken klitorisine yavaş daireler çizmek için uzanıyorum.

"Çok iyi hissediyorsun, *zayka*," diye inliyorum hareketlerim daha da ağırlaşırken.

Taşaklarım kıkına çarptıkça omurgam karıncalanmaya başlıyor ve dökülmeye o kadar yakınım ki doğru düzgün düşünemiyorum bile.

"Ben... *geliyorum*-" diye pantolonunu indiriyor.

Doruğa ulaştığında haykırıyor, amcığı sikimin etrafında titreşiyor.

Zevk neredeyse dayanılmazdı ve kaygan çekirdeğinin içine son bir sert itme ile içine döküldüm.

"Siktir," diye tıslıyorum.

"Çok iyi," diye inliyor, ben içinde hareket etmeye devam ederken, ona her son damlayı veriyorum.

"Sanırım vibratöre ihtiyacın ." Kıkırdıyorum.

NINA

ANTON KOSLOV'U BECERMEK PLANIN BİR PARÇASI DEĞİLDİ.

Plandan o kadar uzaktı ki, kalçalarımın arasındaki donuk ağrı olmasa her şeyi hayal ettiğime inanabilirdim.

Pelüş yastıkların arasında uzanmış, her saniyeyi yeniden yaşayarak tavana bakıyorum.

Seksin ne kadar inanılmaz olduğunu düşünmek bile kalçalarımın arasının kayganlaşmasına neden oluyor. Hiç bu kadar sert boşalmamıştım, lanet vibratörümle bile ve bağımlısı olabileceğimden endişeleniyorum.

Bu planın bir parçası değildi.

İşimiz bittikten sonra, kendimi başka bir düzeltmeye ihtiyacım olduğuna ikna etmeden önce erken kalkmam gerektiğine dair bir bahane uydurdum.

Çok centilmendi, beni odama kadar geçirdi ve kendi odasında kaybolmadan önce yanağıma hızlıca bir öpücük kondurdu.

Ne diyeceğimi bilemez bir halde arkasından bakakaldım.

Şu ana kadar gördüğüm kadarıyla Anton sadece bana karşı değil, etkileşimde bulunduğu herkese karşı nazik ve düşünceli davrandı.

Bardaki personelden arkadaşlarıma kadar, nazik ve cömert olmaktan başka bir şey yapmadı. Babamın onu çizdiği canavardan çok farklıydı.

Babam, planına katılmamı sağlamak için bana kendisi hakkında yanlış bir hikaye mi anlatıyordu?

Kardeşimi öldürdüğü için Anton'dan nefret etmem gerektiğini biliyorum, ama gerçek şu ki Maxim vücudunda iyi bir kemik bile olmayan kötü bir insandı.

Onu sevdim çünkü sevmek . O benim ailemdi ama bu onu sevdiğim anlamına gelmiyordu.

Belki de bu hikayede inandırıldığımdan daha fazlası vardır. Ya da çoklu orgazmdan sonra zihnim Anton'a karşı tamamen önyargılı olabilir.

Her iki durumda da, tüm bilgilere sahip değilken babamın intikam planına dahil olmak konusunda kendimi huzursuz hissediyorum.

Buradaki son oyunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Maxim'in ölümündeki rolü nedeniyle Anton'a işkence edip öldürmek istiyorsa, neden en başta onu baştan çıkarmak için onca zahmete girdim? Hiç mantıklı değil.

Yapılacak en mantıklı şey doğrudan babama planlarını sormak olurdu ama işin aslı ondan çok korkuyorum. Her zaman korktum.

Onu sorgulama düşüncesi, New York'ta bale eğitimi alma hayalim için çok büyük bir tehdit gibi görünüyor, bu yüzden konuya dikkatle yaklaşmam gerekiyor.

Zihnim gecenin büyük bir bölümünde yarışmaya devam ediyor ama sonunda, sabah altıdaki alarmım beni uyandırdığı için uykuya dalmak zorunda kalıyorum ve uykusuzluktan başımdaki çarpıntıyla inliyorum.

Şu anda kendi yatağında olsaydım, en az yedi buçuğa kadar uyuyabilir ve yine de saat dokuzdaki sınavıma erken gelebilirdim.

Yorganı arkama atıp güne hazırlanırken bu düşünce beni daha da sinirlendiriyor.

Anton'u mutfakta buluyorum, bir fincan kahve hazırlıyor ve yeni siyah gömleği ve pantolonuyla dün geceki gibi tertemiz görünüyor.

Yaklaştığımda omzunun üzerinden bakıp sırtıyor.

"Günaydın, *lapochka*." Gözleri vücudumda gezinirken dudakları seğiriyor.

Kendini beğenmiş pislik.

"Ben senin sevgilin değilim," kaşlarımı çatıyorum ve kendime kahvaltı hazırlamak için buzdolabına yöneliyorum. Anton, yoğurt ve çilek çıkarıp adaya koyarken beni izliyor. Seni bu kadar erken kalkmış gördüğüme şaşırdım."

"Saat dokuzda bale sınavım var, unuttun mu? Trafiğe takılmak istemiyorum." Bir kase bulmak için dolapları açmaya başladım.

Anton başımın üzerinden uzanıp benim için bir tane çıkardı.

"Şehre gitmiyorsun."

Kaseyi ondan aldım. "Affedersiniz?"

"Bu tehdidin icabına bakılana kadar bu evden ."

Beni bu evde kilitli tutma talebine karşı içimde kabaran öfke, neredeyse dün gece gerçekten neler olduğu hakkında aptalca bir şey söylememe neden oluyor.

"Sınavım var." Öfkemi kontrol altında tutmaya çalışıyorum. "İyi bir nedenim olmadan kaçırırsam Enstitü'den atılabilirim. O yüzden bundan daha iyi bir plana ihtiyacın olacak. Ayrıca, dün gelip seninle kalacağım anlamına geliyorsa beni gece ya da gündüz şehre götürebileceğini söylediğini çok net hatırlıyorum."

Anton gözlerini kısıyor ama bu konuda geri adım atmayı reddediyorum.

Kendime IOD'de bulunmaktan en iyi şekilde yararlanacağıma dair bir söz verdim ve daha yeni başlamışken hayatıma yönelik sahte bir tehdidin beni kovdurmasına izin vermeyeceğim.

Mutfak adasına oturuyorum ve kaseme meyveleri koymaya başlıyorum.

Anton bana sırtını dönüyor, ikimize de birer kahve koyarken düşüncelere dalmış gibi görünüyor.

"Tamam." Önüme bir kupa koydu. "Ama Yakov'u da yanında götürüyorsun."

"Yakov?"

"O benim adamlarımdan biri."

"Bana bir koruma mı veriyorsun?"

"Bu adil bir uzlaşma."

İri yarı, büyük bir Rus herif beni her yerde takip ederken sınıf arkadaşlarımdan göreceğim tüm ilgiyi düşündükçe inliyorum.

"Yakov da geldiği sürece istediğim gibi gelip gidebilir miyim?"

Anton başını sallıyor, kahve fincanını tutarken adaya yaslanıyor.

"Dediğim gibi, adil bir uzlaşma."

İçimi çekip kahveme uzanıyorum. "Peki. Uşağına saat yedide çıkacağımızı söyle."

YAKOV'UN BİR BINANIN ARASINA KARIŞMASI MÜMKÜN DEĞİL.

balerinlerle dolu. Boyu 1.80, kafası traşlı, kaşları piercingli ve elleri onu sert gösteren dövmelemlerle kaplı.

Beni aldığı Range Rover'ın arkasına oturmaya karar veriyorum ve kulaklıklarımı takıyorum, böylece şehre doğru giderken rahatsız edici konuşmalardan kaçınabiliyorum.

Oraya giderken hızlıca grup sohbetime mesaj atıp yakında orada olacağımı bildiriyorum.

Yaşıyor mu?!?!

Beatrice: *Endişelenmeye başlamıştım...*

Allie: *Kahve getir x*

ALLIE'NİN MESAJINI OKURKEN İNLEDİM. BUNU TAMAMEN UNUTMUŞTUM.

kafein sağlama sırası bendeydi. "Hey, Yakov. Kısa bir mola verebilir miyiz?"

Sekize çeyrek kala Yakov arabasını IOD'nin dışındaki bir park yerine çekiyor ve ben hemen Emma'nın dışarıda takıldığını görüyorum. Sınavımız dokuza kadar başlamayacaktı ama öncesinde ısınmak için bolca vaktimiz olsun istedik.

Elimde kahve kabıyla yaklaştığımda Emma'nın gözleri parlıyor.

"Şu kaslı, seksi olan kim?"

"O benim... güvenliğim," diye mırıldandım.

Emma'nın mavi gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bakıyor, ben de dikkatini dağıtmak için ona bir latte uzatıyorum. "Babam aşırı korumacı olmaya karar verdi. Çok fazla haber okuyor."

"Göz zevkiniz için minnettar ." Yakov'a göz kırpıyor. Dönüyorum ve Yakov'un yanağında hafif bir kızarıklık görüyorum.

Gülümsememle savaşıyorum.

"Ama dün geceki diğer ateşli kıza ne oldu? Lütfen bana bir şeyler bulduğunu söyle."

"Ben, uh..." Beatrice ve Allie'den bir iz var mı diye etrafa bakıyorum.

"Aman Tanrım, kesinlikle yaptın!" Emma omzuma vurarak ciyaklıyor. "İyi miydi?"

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" Yakov'a bakıyorum.

Gözleri içeriye doğru ilerleyen öğrenci denizini tarıyor olabilir ama her kelimeyi dinlediğini biliyorum.

Emma düşüncelerimi takip ediyor ve göz kırpıyor.

"Bu hafta sonu kesinlikle tekrar bir şeyler içmeye gitmeliyiz. Özellikle de bu adam da gelmek zorundaysa."

"Aman Tanrım." Başımı salladım.

Anton'un dediği olursa, Yakov olsun ya da olmasın, yakın gelecekte beni bir barın yakınına bile yaklaştırmayacak gibi görünüyor.

"Neden bu hafta sonu gelmiyorsun? Kız kıza bir gece geçirebiliriz." İçeri girmek için dönüyoruz.

"Daha da iyisi, böylece pijamalarımı giyebilirim." Emma gülüyor.

İKİ SAATLİK TEMEL SINAVIMIN ARDINDAN ARKA ARKAYA dersler, uykusuzluğum sonunda beni yakalamaya başladı.

Çok yorgunum ve temas ettiğim herkesin yeni yardımcım ile ilgili sorularla beni rahatsız etmesi de yardımcı olmadı.

Anton'u kendi tarafıma çekmek için saldırı numarası yapma kararından pişmanlık duymaya başlıyorum. Bu kadar *koruyucu* olmasını beklemiyordum.

Günün son dersinden sonra kızlarla vedalaşıp Yakov'la birlikte çıkışa doğru ilerlemeye başladığımda telefonum cebimde çalmaya başladı.

Çıkartıyorum ve babamı kaydettiğim takma isim ekranda yanıp sönüyor.

İhtiyacım olan son şey telefonumun çalması ve birilerinin babamın kim olduğunu görmesi.

Aramayı telesekretere göndermek istesem de, babamla birkaç gündür konuşmuyorum ve bunu daha fazla ertelersem, hayatım yaşamaya değmeyecek.

Çenesini eğen Yakov'a "Tuvaleti kullanmam gerekiyor," diyorum.

Cevap vermeden önce banyoya girip kendimi bir kabine kilitliyorum. "Ne oldu?"

"Son birkaç gündür sessizsin." Babamın sesi beni otomatik olarak geriyor ve telefonu öyle sıkı kavırıyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor.

"Meşguldüm."

"Seni New York'a lanet bir tütü içinde zıplaman için göndermedim Nina. Bu, istediğim bilgiyi verip veremeyeceğine bağlı bir ikramiyeydi. Şimdiye kadar pazarlığın sana düşen kısmını yerine getirmedin, bu yüzden ben de kendiminkini yerine getirmeye devam etmekte isteksizim."

"Her şey planlandığı gibi gidiyor."

Anton'un kalçalarımın arasındaki yüzünün görüntüleri aklımdan geçiyor.

Babam şu anda Rusya'da olduğu ve yüzümdeki suçlu ifadeyi göremediği için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Anton'u bale alanında kariyer yapmak için bir araç olarak kullanmaktan nefret ediyorum ama konu en sevdiğim şey olduğunda, her zaman istediğim hayatı yaşayabilmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Öyle mi?"

"Evet, sana söz veriyorum-"

"Bu noktada, bu benim için sadece boş sözler, Nina. Üç haftadır New York'tasın ve hiçbir şey elde edemedin."

"Bu işler *zaman* alır. Hata yapma riskini alamam."

"Ve Koslov'un lanet aileme karşı bir hamle daha yapmasını göze alamam," diye homurdanarak sıçramama neden oldu. "Bunu neden yaptığını unutma Nina."

Deniyorum.

"Eğer kendini kanıtlamaya başlamazsan, seni Rusya'ya giden bir uçağa bindiririm, Nina. Yapmayacağımı sanma."

"Lütfen..."

"Bana fazla seçenek bırakmıyorsun."

"Baba-" Dans etmeseydim nasıl bir geleceğe sahip olacağımı düşündükçe sesim kısılıyor ve bu yaşamak istediğim bir gelecek değil.

"Yarın güncelleme için bir telefon bekliyorum." Telefonu kapatıyor.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmek üzereyken gözlerimi kapatıyorum.

Dün gece Anton'la asla sınırı aşmamalıydım çünkü işin içine duygular girince işler daha da karmaşık hale geldi.

Anton gibi özenli ve nazık bir adam nasıl olur da babamın çizdiği gibi bir canavar olabilir?

Canavarları bilirim. Babam da yleydi, Maxim de.

Anton Koslov'u gördüğüm kadarıyla onlardan daha farklı olamazdı.

Yine de kardeşimi soğukkanlılıkla öldürdü, bu yüzden sularının cezasını çekmeyi hak ediyor.

Değil mi?

ANTON

NINA GITTİKTEN SONRA, EVİMDEKİ SPOR SALONUNA GİDİP BİRAZ STRES ATMAYA ÇALIŞTIM.

Buhar.

Bu sabah onu o dar taytlar içinde görünce kanım doğrudan sikime pompalandı. Dün gece hayal ettiğimden bile daha iyiydi ve şimdiden daha fazlasını arzuluyorum, işte tam da bu yüzden kendimi elime almaktan kaçınıyorum. Bir yere varamayacağını bildiğim halde bağlanmayı göze alamam ve onun hakkında hayal kurmanın da bir faydası olmaz.

Bu da tüm bu bastırılmış hayal kırıklığını yakmak için spor salonuna gitmek anlamına geliyor.

Spor salonunda birkaç saat geçirdim ve duş almak için üst kata çıkmadan önce ter attım.

Yolda Nina'nın odasının önünden geçiyorum ve içeri bakıyorum.

Yatak toplanmamış ve dün giydiği kıyafetler yere atılmış.

Lila eteğine bakıyorum, onu arkadan becerirken minik belinin etrafında nasıl kıvrıldığını hatırlıyorum-

"Tanrım." Kapıyı çarparak kapattım.

O burada olmasa bile, Nina beni hala .

"Soğuk bir duşu ihtiyacım var." Koridordan geçip odama girdim, kapıyı arkamdan kapattım ve onun dar kıyafetleriyle arama mümkün olduğunca mesafe koymaya çalıştım.

Duşumu açmak için banyoya girdiğimde telefonum şortumun cebinde titriyor ve kuzenim Mikhail'den gelen, onunla ve kardeşleriyle şehirdeki çatı katlarında buluşmamı söyleyen bir mesajla karşılaşıyorum.

Sağlayacağı dikkat dağınıklığı için minnettarım ve bir saat içinde orada olacağımı söyleyen bir cevap gönderiyorum, ancak konuşmanın hafif dışında bir şey olacağından hiç şüphem yok.

ARABAMLA ÖZEL YERALTI GARAJINA INIYORUM.

Mikhail'in G Wagon'u ile Alexei'nin Mercedes'i arasına park etmiş.

Yukarı Doğu Yakası'ndaki çatı katı bugünlerde daha çok iş için kullanılıyor; dört kuzenimin hem şehir içinde hem de şehir dışında kendi evleri var. Gerçi en büyük üç kardeş, kendi çocukları olduğu için bugünlerde ikincisini daha çok tercih ediyor.

Kuzenlerimi salonda buluyorum, kendi aralarında sohbet ederken her birinin elinde bir içki var.

"En sevdiğin kuzenin geldi." Asansörden çıktım.

"Sen bizim *tek* kuzenimizsin." Danil kıkırdıyor, gözlerini devirerek kanepedeki yerinden bana bakıyor, spor kıyafetlerini giymiş ve beyzbol şapkasını ters takmış.

Kardeşleri arasında her zaman en zayıf olan oydu ama görünüşe göre sıkı çalışmasının karşılığını nihayet almaya başladı.

"Kardeşim kim bilir nerede olabilir ama hâlâ hayatta Danil." "Kahretsin, evet." Gülüyor. "Nikolai'yi unutmuşum."

Mikhail küçük kardeşinin kafasına vuruyor ve Danil küfrediyor. Başımı sallıyorum. "Onu ne kadar özlediğini duyunca çok sevinecek."

Mikhail ayağa kalktı ve selamlamak için omzuma bir tokat attı. "Son zamanlarda ondan haber aldın mı?"

"Hayır. Onun nasıl olduğunu biliyorsun." "Ben biliyorum." Mikhail alay eder.

Yer israfı kardeşim hakkında başka bir şey söylemesine fırsat vermeden, kendime bir içki hazırlamadan önce Alexei ve Dimitri'yi selamlamak için dönüyorum.

"Peki, ne kaçırdım?" Deri koltuklardan birine çöküyorum ve sağımdaki kanepede Dimitri'nin yanında oturan Alexei'ye bakıyorum.

Alexei içkisini bardağında evirip çeviriyor. "Biz de seni bekliyorduk."

Yanında oturan ve kahkahalarını bastırmak için ağzını kapatan Dimitri'ye bakıyorum.

"Ah, dün geceki küçük maceramı duymuş olmalısın." İçimi çektim. "Doğrudan benden duymanı umuyordum ama Reid bir şeylerden bahsetti sanırım?"

Alexei sırtıyor. "Öyle yaptı."

Kızgın olamam. Nihayetinde bu ailenin reisi Alexei ve Reid ailemize yönelik her türlü potansiyel tehditten onu haberdar etmekle yükümlü.

Alexei sanki benimkini uzaktan tokuşturuyormuş gibi kadehini kaldırıyor. "Bize neler olduğunu anlatmanı öneririm."

Nina'yı gördüğüm andan, kucağıma düşme detayı hariç, ara sokakta adamları bayılıta kadar her şeyi anlatırken kuzenlerim sessizce oturuyor. Onlara iki adamın fotoğraflarını gösteriyorum ve Alexei'nin yüzündeki çatık kaşlar daha da derinleşiyor.

"Onları tanıyamadım." Yüzlerine züm yapıyor. "Sence Igor için mi çalışıyorlar?"

Dimitri parmaklarını siyah saçlarında gezdiriyor. "Son birkaç aydır çok sessizdi."

Danil başını sallar. "Bir şeyler planlamakla meşgul olduğuna şüphe yok."

Mikhail gömleğinin kollarını kıvrarak dövme kollarını ortaya çıkarıyor. "Daha önce misilleme yapmamasına şaşırdım."

Alexei, Dimitri ve Danil'in oldukça temiz kesimli olduğu yerde, Mikhail'in kenarları biraz daha sert. En son yaptırdığı, boynunun yan tarafına kızının adını yazdırdığı dövme de dahil olmak üzere dövmelerinin çoğunu yaptırırken yanındaydım.

Alexei mırıldanır. "Igor bu tür şeyleri aceleye getirmeyi sevmez. Onu bu kadar tehlikeli yapan da bu. Planlarında çok nadiren hata oluyor, bu da onu durdurmayı ve ortadan kaldırmayı çok daha zor hale getiriyor. Sanırım bizi huzursuz hissettirmek istiyor."

Dimitri öne doğru eğilir. "Yani ilk hamleyi korkudan mı yapacağız?"

"Kesinlikle, çünkü o zaman hata yapma ihtimalimizin daha yüksek olacağını düşünüyor."

Danil başını sallar. "Ama bu, dün geceki saldırının arkasında Igor'un olduğu teorisiyle çelişiyor."

Başımı salladım. "Bu bizi biraz dürtmeye çalışması olabilir. Adamları muhtemelen Nina ve beni birlikte içerken gördüler ve çıktığımızı düşündüler, bu yüzden bana ulaşmak için onun peşinden gitmeye karar verdiler. Ne de olsa Maxim'i öldüren bendim."

Alexei bir yudum alır. "Bu olası bir teori. Nina şimdi nerede?"

"Şehir dışındaki evimde."

Danil kıkırdar. "Güzel, kendine ateşli bir oda arkadaşı bulmuşsun."

Ona ters ters bakıyorum. "Artık bir hedef olmadığından emin olana kadar orada kalmayı kabul etti."

Alexei bana baktı. "Umarım bunu yakında çözebiliriz." Danil bana

göz kırpmıyor. "Çok yakında değil, haksız mıyım Anton?"

Buna doğru yürüdüm.

Alexei ve Danil, Alexei'nin özel dedektifiyle bir toplantı yapmak üzere Rus Çay Odaları'na gitmek üzere ayrılmadan önce iş konuşmak için otuz dakika daha kalıyorlar. Onlar gittikten sonra Mikhail hepimize birer içki daha hazırlıyor ve ben de Danil'in kanepedeki yerine geçiyorum.

"Ee, şu yeni kızın... Seksi mi?" Mikhail bana buzlu taze bir votka uzattı.

"O benim yeni kızım değil."

Mikhail, Dimitri ile bilmiş bir gülümseme paylaşır ve ikisi de kıkırdar.

Evlilik hayatının Mikhail'e yakıştığını söyleyebilirim. Karısı Lucia'yla tanıştığından bu yana geçen bir yılda, çocukluğumuzdan bu yana hiç olmadığı kadar çok gülümsedi. Lucia ona iyi geldi ve sonunda mutlu olmasına sevindim.

Yine de kendimi biraz kıskanç hissetmekten alamıyorum.

"Öyle olmasını mı istiyorsun?" Dimitri içkisinden bir yudum alırken kaşlarını çatar.

Omuz silkiyorum.

"Orada bir kimya olduğu kesin." Nina'nın sikimin üzerine boşalırken nasıl çılgılık attığını hatırlamamaya çalışıyorum.

İçkimin geri kalanını yudumlamadan önce boğazımı temizliyorum ve anıları zihnimin gerisine itiyorum.

"Ciddi bir şekilde çıkmaya başlamanın zamanı gelmişti." Mikhail omzuma vurdu. "Çok uzun zaman oldu."

"Sakin lan. Kimseyle çıkmıyorum." "Henüz."

Dimitri'nin gözleri parlıyor.

"Tek yaptığım onu güvende tutmak."

"Ve sıcak..." Dimitri alay ediyor, Mikhail de bıyık altından . İkisine de kaşlarımı çatıyorum.

Gerçek şu ki, Katerina'dan beri ciddi bir ilişkim olmadı ve bu on yıldan uzun bir süre önceydi ve ailemin olanları unutmuş gibi görünmesi sinirlerimi bozuyor.

Ayrıldık ve ben hala onu özölüyor değilim. Olanlar sadece kalbimi kırmadı.

Onu binlerce parçaya ayırdı.

Mikhail'in sadece benim için en iyisini istediğini biliyorum ve inanın bana, bir eş ve aileden başka bir şey istemediğim zamanlar oluyor.

Alexei, Dimitri ve Mikhail'in koca ve baba olarak yeni rollerine alıştıklarını görüyorum ve onları hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Ama ne zaman hayatıma devam etmeye hazır olduğumu düşünsem, randevuları öncelik listemin en altına koyan bir şey oluyor. İster kardeşimin etrafta dolaşıp başını belaya sokması, ister anneme Alzheimer teşhisi konması olsun, her zaman bir başkasının bana daha çok ihtiyacı oluyor.

Aşk hayatım beklemek zorunda.

BİRKAÇ KADEH DAHA İÇTIKTEN SONRA şEHIRDEN EVE DÖNDÜĞÜMDE kuzenlerim ve *Espionage*'a uğrayacağım, neredeyse yemek vakti.

Arabamı evin arka tarafına park ederken, annemin odasına açılan yan kapıya baktığımda bir suçluluk duygusuna kapılıyorum. Bütün gün onu görmedim ve Nina'yı kontrol etmek ve gününün nasıl geçtiğini öğrenmek için ne kadar hevesli olsam da, önce annemle biraz zaman geçirmem gerekiyor.

Yaşam alanına girdiğim anda, açık olmamasına rağmen televizyona bakmasından kötü gün geçirdiğini anlıyorum. Annie, gece hemşiresi, beni kapıda karşılamak için hemen geliyor.

"O nasıl?"

Annie yüzünü

buruşturur.

"Saat dörtte Jen'den görevi devraldığımda, bütün gün çok tedirgin olduğunu söyledi. Ona yemek yediremiyor ya da pek bir Şey yaptıramıyordu. Burada bulunduğum iki saat boyunca benimle tek kelime bile konuŐmadı." Annie omzunun üzerinden anneme bakıyor. "Nikolai'yi sorup duruyor."

KardeŐimden bahsedilince dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Teşekkür ederim, Annie." Gülümsemeye zorladım. "Neden gidip biraz mola vermiyorsun, ben de ona yemek hazırlayayım."

Annie başıyla onaylıyor ve annemin odasına bitiŐik olan odasında kayboluyor. Neredeyse bir yıldır annemin gece hemşiresi ve henüz yirmili yaşlarının başında olmasına rağmen son derece olgun ve güvenilir biri ve ben ona son derece güveniyorum. Annem için iyi olduğunu bildiğim çok sakinleştirici bir varlığı var.

"Merhaba, *Mamulichka*." Gelip kanepede yanına oturdum. "Akşam yemeği için ne istersin?"

Dönüp bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Kimsin sen? Evimde ne yapıyorsun?" "*Mamulichka*, benim,

Anton. Senin oğlun."

Başını tekrar sallıyor.

"Nikolai benim oğlum." Ayağa kalkıyor. "Nikolai benim oğlum."

Kafası karışmış ve ne yapacağını bilemez bir halde odanın içinde volta atan annemin yüzündeki yıkılmıŐlık ifadesi, kalbimin yerinden çıkacakmış gibi atmasına neden oluyor.

Bunun sebebinin Nikolai olmasından nefret ediyorum.

"Neden bize biraz pelmeni yapmıyorum?" Bu, biz çocukken kardeşim ve benim için her zaman yaptığı geleneksel bir Rus yemeği ve umarım onu biraz rahatlatılabilir.

Durumu kötüleŐmesine rağmen, babam ölmeden önceki hafızası neredeyse hiç bozulmamıŐ durumda, ancak neredeyse hiçbir Şey hatırlamadığı dönemler yaşamaya başladı.

"Hayır."

Gri saçları omuzlarına dökülmüş ve dağınık.

Bırakın saçına fırça sürmeyi, Jen'in onu giydirmek için nasıl kavga ettiğini hayal edebiliyorum.

Annem Alzheimer'dan önce inatçı bir kadındı, şimdi daha da kötü.

Başını sallıyor. "Hayır."

"Annie bütün gün bir şey yemediğini söyledi."

"Annie bir yalancı!" Saksıdaki bitkiyi sehpadan alıp odanın bir ucundan diğer ucuna fırlatıyor ve duvara çarpıyor.

Patlamaya tepki vermek istemediğim için derin bir nefes alıyorum.

"Bize yemek hazırlayacağım." Mutfağa yürüdüm.

Köfte için gerekli malzemeleri dolaptan çıkarırken annemin ayak sesleri yaklaşıyor. İç harcı için mantar dilimlemeye başlarken başımı öne eğiyorum.

"Şef sen misin?"

Omzumun üzerinden ona bakmak için dönüyorum ve gözlerinde hiçbir tanıma göremiyorum. "Evet." Midemde büyüyen çukuru görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Burası küçük bir restoran." Mutfaktaki tek masaya bakarak alay ediyor. "Çok para kazanmıyor olmalısınız."

"Geçinip gidiyorum."

"Hmm. Menüüz nerede?"

"Menüde sadece pelmeni var." "Ya

bunu istemiyorsam?"

"Yapacaksın."

Nefesinin altında Rusça mırıldanıyor ama yine de masaya oturuyor. Ben yemeği hazırlarken konuşmuyor ve köfte kâsesini önüne koyduğumda burnunu kırıştırıyor.

Umutsuzluğa kapılmamaya çalışıyorum; bu sadece işin doğasında var.

İyi ve kötü günleri olacak ve ne olursa olsun onun yanında olduğumdan emin olmalıyım.

Tabağımdaki yemeği sessizce bitirdikten sonra annemin payını paketleyip fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı buzdolabına koyuyorum. Ben bulaşıkları bitirirken, Annie annemi akşam banyosuna götürmek için ortaya çıkıyor.

"İyi uykular, *Mamulichka*."

Mutfaktan çıkarken beni tamamen görmezden geliyor ve Annie bana sempatik bir gülümseme sunuyor.

Annie'ye başımı salladım. "Gelip beni almakta tereddüt

etme." "Elbette. İyi akşamlar dilerim."

Mutfağı toparlamayı bitirdikten sonra, buzdolabının solundaki salona açılan kapıdan içeri giriyorum.

Girişi kitaplıklardan birinin arkasına sakladım, böylece olası misafirler yanlışlıkla annemin odalarına girip onu rahatsız etmeyecekti.

Annem varlığını kabul etmediğinde bunu kişisel algılamamaya çalışıyorum. Ama yıllardır onu ziyaret etme zahmetine girmeyen erkek kardeşimi görmek istediğinde çok zor oluyor.

Beni yanlış anlamayın, onunla ilgilendiğim için bir takdir madalyasına ya da sırtımın sıvazlanmasına ihtiyacım yok. Aksine. Anneme yardım edebilecek bir konumda olduğum için mutluyum. Ancak bu, beni bir yabancından fazlası olarak görmesinin daha az acı vermesini engellemiyor.

Mutfağa gidip Nina'yı fırının önünde eğilmiş bulduğumda ruh halim biraz aydınlanıyor ve o taytların içindeki mükemmel kışına hayranlıkla bakmak için bir an ayırıyorum.

Bu tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı bir şeydi. Yine de yardım edemiyorum ama onu arkadan almanın nasıl bir şey olduğunu hayal ediyorum ve düşüncelerim anında sikimin sertleşmesine neden oluyor.

Güveç kabını ocağın üstüne koyuyor ve arkasını dönüyor.

Elini kalbine götürerek . "Anton, beni korkuttun." "Özür dilerim."

Kıkırdıyorum. "Sadece manzarayı seyrediyordum."

Gözlerini deviriyor.

"Bütün bunlar da ne?" Akşam yemeği için hazırlanmış mutfak masasına bakıyorum.

"Yemek yaptım." Tezgâhtan kase salata alıp masaya getirdi. "Umarım sorun olmaz?"

"Tamamdan da öte." Masaya oturdum. "Ne yiyoruz?"

"Ev yapımı sarımsaklı ekmekle vejetaryen lazanya yaptım." Boynunda yumuşak bir kızarıklık belirir.

Güzel, seksi, ukala bir ağzı var ve yemek yapabiliyor mu? Bu kız tam bir paket haline geliyor.

Nina tüm tabakları masaya koyuyor ve ben de ikimize de yemek hazırlamaya başlıyorum.

Duygularını incitmek istemediğim için çoktan yediğimi söylemiyorum. Ayrıca, lazanya inanılmaz kokuyor ve bana ancak otuz dakika önce mideye indirdiğim bir düzine kadar pelmeni'yi unutturuyor.

Ayağa kalktım. "Şarap ister misin?"

Nina tereddüt ediyor ama sonra başını sallıyor ve ben de mutfakta tuttuğum küçük kırmızı şişelerden birini alıp dolaptan birkaç bardak çıkarıyorum.

"Sınavın nasıl geçti?" İkimize de birer bardak dolduruyorum. Nina bana şaşkın bir ifadeyle bakıyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Gerçekten soruyor
musun?" "Evet, bilmek
istiyorum."

İnsanların onunla ilgilenmesine alışık değil mi? Bu
düşünce göğsümü sıkıyor.

O tanıdığım en ilginç kadın ve kendini önemli hissetmeyi hak ediyor.

"Sanırım iyi geçti." Şarabına uzanıyor. "Ortada neredeyse dengemi
kaybedeceğim birkaç hareket vardı çünkü birisi yarının sonlarına doğru araya
girdi ve konsantrasyonumu bozdu."

"Lanet olsun."

"Evet." Alay ediyor. "Ama onu kurtarmayı başardım, yani bence
sorun yok." "Peki ya günün geri kalanı?"

"İlginçti..." "Nasıl yani?"

"Şey, dev gibi bir adam gittiğiniz her yerde sizi takip ediyorsa, insanlar
bakmayı ve sorular sormayı sever."

"Demek sorun Yakov'du."

"Hayır, o iyiydi." İç çekerek tabağındaki yemeği itiyor. "Sadece çok fazla
istenmeyen ilgiye neden oldu."

"Eminim öyledir. Ama umarım çok uzun sürmez."

"Bana saldıran o adamlarla ilgili bir gelişme var mı?" Umutlu görünüyor.

Başımı sallıyorum ve gülümsemesi kaybolurken içimi bir suçluluk
duygusu kaplıyor.

"Henüz değil." Şarabımdan bir yudum
aldım. "Oh..."

"Tasadüften başka bir şey olmayabilir."

"Belki," diye mırıldanıyor.

"Sadece klasik bir yanlış yer, yanlış zaman vakası." Onu biraz daha rahatlatmaya çalışıyorum, ancak tesadüflere inanmamam gerektiğini iyi biliyorum, *özellikle de* Igor Ivanov ile uğraşırken.

NINA

ANTON *gerçekten* DE SALDIRININ BİR DAVADAN BAŞKA BİR ŞEY OLMADIĞINA INANIYOR MU?

yanlış yer, yanlış zaman?

Eğer yaparsa, bu planlarımı ciddi mahveder.

Eğer tehdidi reddederse, beni şehre geri gönderebilir ve ona tüm erişim iznini kaybederim.

Aramızda biraz mesafe olması kötü bir şey olmasa da, özellikle dün gece olanları göz önünde bulundurursak, işleri önemli ölçüde yavaşlatacak ve bu da babamı kızdırabilir.

Bir şeyler yapmam lazım. Çabuk ol.

Masadan kalkıp babama bir mesaj göndermek için mutfağın hemen dışındaki banyoya gidiyorum.

Etrafta konuşmalarımı kaydedebilecek gizli kameralar olması ihtimaline karşı arama riskini göze alamıyorum. Hızlıca bir mesaj yazıyorum ve sabitlenmiş konumumu ekliyorum, gönder düğmesine tıklarken göğsümde ağırlaşan suçluluk duygusunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Bunu neden yaptığınızı hatırlayın.

Mutfağa geri dönüp masaya tekrar otururken yüzümdeki suçluluk duygusunu gizlemeye çalışıyorum. Babamın mesajıma yanıt olarak ne yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yok, ama onu tanıyorsam, insanlar zarar görecektir.

Anton gülümsüyor. "Tatlı da yapmışsındır herhalde?"

Anton, yemeği benim yaptığımı düşünerek işimiz bittikten sonra ortalığı toparlamakta ısrar ediyor, ben de yorgun olduğuma dair bahaneler uydurup ondan kaçmak için yatağa gidiyorum.

Bana bu kadar iyi davranmasından nefret ediyorum çünkü bu ondan nefret etmeyi gerçekten zorlaştırıyor.

Her şeyin bir oyundan ibaret olabileceğini biliyorum ama bundan hiçbir çıkar sağlamadığı için buna inanmakta zorlanıyorum. Belki seks dışında... Ama onu saymayı reddediyorum çünkü o zaman da aynı derecede nazik ve özveriliydi, iki kez boşaldığımı düşünürsek.

Bu adam cidden kafa karıştırıcı ve dün gece yaptığım gibi bir muhakeme hatasını daha göze alamam.

Seks sadece işleri daha da kötüleştirir.

Yaşadıklarımın en iyisi olsa bile.

Koşuşturan düşüncelerime rağmen, jakuzili banyoda ıslandıktan ve yeni bir çift ipek pijama giydikten sonra, başımı yastığa koyduğum anda uykuya dalıyorum.

Ama mutlu gecem uzun sürmüyor, çünkü büyük bir patlama sesiyle sarsılarak uyanıyorum.

"Ne oluyor be?" Yorganı başımın üzerine atarak inliyorum.

Odam hâlâ zifiri karanlık ve hissettiğim sersemliğe bakılırsa saatin gece yarısını geçtiğinden şüpheliyim.

O gürültüyü rüyamda mı gördüm emin değilim.

Kaza mı oldu? Anton yan bir şey mi devirdi? Her iki durumda da kalkmaya hazır değilim, bu yüzden gözlerimi kapatıp tekrar uykuya dalmaya çalışıyorum.

Sonra ses tekrar geliyor ve yatakta dikleşiyorum, ne olduğunu anladığımda kalbim göğsüme çarpıyor.

Silah sesiydi.

Saniyeler sonra odanın kapısı açılıyor ve Anton içeri koşuyor, koridordan gelen ışık onu gölgede bırakıyor.

"Nina, ." Aceleyle yanıma geldi. "Ne oluyor?"

"Yere yat," diye tıslıyor ve beni yataktan yarı çekerek çıkarıyor.

Yataktan sürünerek çıkarken onun güçlü kollarına yapışıyorum ve ikimiz de yere çöküyoruz.

Yüzünün rengi solmuş ve sürekli kapıya bakıyor. "Banyoya sürünerek girmeni istiyorum."

"Sürünmek mi?"

"Saklanmana ihtiyacım var."

"Anton, neler oluyor?" Ona daha da sıkı sarılırken sesim çatlıyor.

Babam ne planladı?

"Ben dönene kadar banyoda kal."

Hareket etmeye çalışıyor ama ben gömleğini tutuyorum.

Babamın buraya kaç adam gönderdiğini ya da hangi silahlara sahip olabileceklerini bilmiyorum. Tek bildiğim, Anton'un geri dönmeyebileceği ve bu düşünce dudaklarımdan boğuk bir hıçkırığın kaçtığı.

Kollarımı omuzlarına doluyor ve yüzümü boynuna gömüyorum, belki de son kez toprak kokusunu içime çekmek istiyorum.

"Anton," diye hıçkırıyorum gerçek ağzımdan yuvarlanmakla tehdit ederken.

"Şşş, sorun yok." Kollarını titreyen bedenime doladı. "Seni güvende tutacağım, Nina. Söz veriyorum."

Sözleri karşısında göğsüm sıkışıyor.

Ne pahasına?

Anton bileklerimi tutuyor ve kollarımı yavaşça boynundan çıkarıyor.

"Yakında döneceğim." Ayağa kalkıyor.

Bana söyleneni yapıp banyoya girmeden ve kapıyı arkamdan sıkıca kilitlemeden önce onun gidişini izliyorum.

Banyonun kenarına tünüyorum, Anton'u beklerken gergin bir şekilde tırnaklarımın etrafındaki deriyi çiğniyorum. Babamı arayıp adamlarını geri çekmesini istemek geliyor içimden ama bu çok şüpheli görünecektir. Ayrıca, bana bale kariyerimin tehlikede olduğu gerçeğini hatırlatmaktan başka bir şey yapmazdı, bu yüzden beklemekten başka yapabileceğim bir şey yok.

Kapıyı açmaya çalışan birinin sesi tüylerimi diken diken ediyor ve bir an için babamın gelip beni alıp Rusya'ya dönmek üzere bir uçağa bindirebileceğini düşünüyorum.

"Nina?" Anton sesleniyor.

Tuttuğum nefesi bırakıyorum ve ayağa kalkıyorum. Hızla kapının kilidini açıp geri çekiliyorum.

"Hey." İçeri girip kapıyı kapatıyor. "?"

"BEN..." Gözyaşlarıma engel olmaya çalışırken parmaklarımı dağınık saçlarımda gezdiriyorum, aniden yapmış olabileceğim şeylerden dolayı bunalmış hissediyorum.

"Nina, her şey yolunda." Anton kollarını omuzlarıma dolayarak beni göğsüne doğru çekti. "Etrafta kimse yok."

"Ama silah sesleri duydum," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı yumuşak gömleğine batırarak.

"Bunların hiçbiri için endişelenmeni istemiyorum. Kimse yaralanmadı ve bunu yapan her kimse çoktan gitti. Güvendeyiz."

"Oh, Tanrım," diye hıçkırıyorum.

Saçlarımı nazikçe okşarken, "Güvendesin Nina, ," diye fısıldıyor.

Bu tatlı jest beni daha çok ağlatıyor ama korkudan ağlamıyorum. Suçluluktan ağlıyorum.

"Bu gece seninle kalmamı ister misin?" diye mırıldanıyor.

"Evet."

Anton ellerini yanaklarıma götürüyor ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı nazikçe siliyor.

Bir an için kendimi onun koyu kahverengi gözlerinde kaybediyor, babamın bana orada olduğunu söylediği canavara herhangi bir ipucu görmeye çalışıyorum. Ama tek gördüğüm sıcaklıktı.

"Hadi, odama gidelim." Elim tutuyor ve beni banyodan çıkarıyor.

Anton'un odasının içinde olmak garip bir şekilde samimi hissettiriyor. Başucundaki iki lamba odayı aydınlatıyor ve soluk sarı bir parıltı yayarak beni anında sakinleştiriyor.

Duvarlardaki ve şifonyerin üstündeki çeşitli çerçeveli resimlere göz gezdiriyorum.

Odası benimkinin neredeyse aynısı, sadece arduvaz grisi vurgular var ve pencere kenarı yok. Ama pencerenin iki yanındaki kitap rafları tıka basa dolu ve kendimi kitaplara göz atarken buluyorum.

"Özel bir şey mi arıyorsunuz?"

Omzumun üzerinden baktığımda onu kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapalı kapıya yaslanmış halde buluyorum.

"Sadece kim olduğunu anlamaya çalışıyorum." Kitaplara geri dönüyorum.

"Kim

Anton Koslov mu?"

Anton usulca kıkırdıyor ve bu ses omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Anlatacak pek bir şey yok. Ben oldukça basit bir adamım." "Bunu on yataklı bir malikanesi olan biri söylüyor."

"Saat sekiz, ama ben konuşurken dikkatini verdiğini bilmek güzel," diye takılıyor. "Ve benim için önemli olan şey açısından basit demek istedim."

"Peki bu ne?" Arkamı döndüm.

Gözleri dudaklarıma kayıyor.

"Ailem benim her şeyim. Arkadaşlarım da öyle. Onları her şeyin önüne koyarım."

"Arkadaş mıyız?"

"Arkadaş olmak istiyor musun Nina?" Anton'un gözleri vücudumda gezinirken kararıyor.

Birden üzerimde pembe, ipek, bol kalçalı ve göğüs dekoltesi bir şort olduğunu hatırlıyorum.

Yanaklarım kızarıyor, o da

kıkırdıyor. "Bunu düşünmene izin vereceğim."

Biraz nefesim kesildi. "Peki, en sevdiğin yemek ne?"

"*Antonio*'dan Pepperoni Pizza."

"Güneşli ya da yağmurlu günler?"

"Yağmurlu. Mükemmel film ve pizza havası." Sırıttıyor.

"Birine gerçeği söylemek mi yoksa birinin duygularını incitmemek için beyaz bir yalan söylemek mi?"

"Gerçek." Hiç tereddüt etmeden. "Her zaman gerçek." Ne kadar samimi olduğunu gördükçe boğazım düğümleniyor.

"Benim sıram." Kapıyı iterek bana yaklaştı. "En sevdiğin renk?" "Pembe."

"Bu çok açıktı." Kıkırdıyor. "Peki ya en sevdiğin film?" "Dirty Dancing. Hadi ama Koslov, doğrudan bunların içine giriyorsun." "Dans edemeseydin ne yapardın?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. Anında Rusya'daki evimi hayal ediyorum ve midem bulanıyor.

"Bu bir seçenek değil. Bale uzun zamandır benim tüm dünyamdı. Bu benim hayatımdan kaçış yolumdu ve eğer artık bunu yapamazsam... Bu

ölüm cezası olur."

"Tutkun takdire şayan, Nina."

Omuz silktim, iltifatını geçiştirdim.

Ben öyle görmüyorum.

Baleye olan tutkum, istenmediğimi hissettiğim bir dünyada hayatta kalma ihtiyacımdan doğdu. Baleye havaya ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım vardı. O olmadan ölebilirdim.

Kendime sürekli bunu hatırlatmak zorundayım ama Anton Koslov bana kendi hava kaynağıymışım gibi bakarken bunu söylemek yapmaktan daha kolay.

Bu nasıl olur da kardeşimi soğukkanlılıkla öldüren adamla aynı kişi olabilir?

Gözlerine baktığımda sıcaklık ve nezaketten başka şey görmüyorum ve belki biraz da tahrik oluyorum...

Bunlar bir katilin gözleri değil, bu yüzden hikayede babamın bana anlattığından daha fazlası olmalı çünkü şu ana kadar tek bir kelimesine bile inanmadım.

Maxim Anton'u kışkırttı mı? Anton onu nefsi müdafaa için mi öldürdü?

Her iki durumda da, Maxim'le arasında her ne olduysa, bunun bir nedeni olmalıydı.

Anton aramızdaki mesafeyi geçiyor ve yanağımı okşamak için uzanıyor.

"Düşüncelerinde kaybolmuşsun," diye mırıldanıyor. "Eğer yardımı olacaksa, senin üstün olduğun başka şeyler de var Nina."

"Ne gibi?"

Anton eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

"Öpüşmek," diye fısıldıyor dudaklarını dudaklarıma çarpmadan önce.

Anton alt dudağımı yalarken ellerim kendimi sabitlemek için göğsüne gidiyor.

Onun tadıyla boğazımda oluşan iniltiye engel olamıyorum. Bu sarhoş edici bir şey ve o dilin kalçalarımın arasında ne kadar iyi hissettirdiğini bildiğim için alt karnım tepki olarak çırpınıyor.

Boynumu ortaya çıkarmak için başımı eğiyor.

Hassas etimi öpüp ısırırken, boştaki eli kıcıımı sıkmadan önce belimden aşağı iniyor.

"Anton," diye inleyerek göğüslerimi onun göğsüne bastırıyorum.

İpeksi kumaş sert meme uçlarıma sürtünüyor ve ondan daha fazlasını isteyecek kadar çaresiz bir şekilde inliyorum.

"Başka ne gibi gizli yeteneklerin var Nina?" diye mırıldanıyor, beni kendine doğru çekerek.

Nefesim kesiliyor, sertliği kalçama sürtünürken sırtım

kamburlaşıyor. "Sana göstermek istiyorum." Aletine

sürtünürken nefes nefese kalıyorum. "Tamamen seninim,

lapochka."

Yapmamam gerektiğini biliyorum ama dizlerimin üzerine çöküp sikini ağzıma alma düşüncesi bana tüm ahlak kurallarımı unutturuyor. Vicdanım devreye girmeden önce Anton'u yatağa doğru yönlendiriyorum. "Otur."

Anton'un kaşları havaya kalkıyor ama dediğimi yapıyor ve ben de onun kaslı kalçalarının arasında duruyorum.

"Diğer yeteneğimi de görmek ister misin?" Öne doğru eğilip ellerimi kalçalarına koyuyorum. Anton göğsüme, tişörtümden taşan göğüslerime bakarken gözleri parlıyor.

"Nina," diye boğuluyor.

Gözlerim pantolonundaki şişkinliğe kayıyor ve amım zonklamaya başladığında kalçalarımı birbirine sıkıştırmak zorunda kalıyorum.

Anton'un önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve o da ellerinin üzerinde arkasına yaslanıp, avucumu sikinin dış hatları boyunca hafifçe ovarken beni yakından izliyor.

"Dün sana hayran olma fırsatım olmadı," diye mırıldanıyorum çıkıntısını nazikçe sıkarken.

Anton tıslıyor ve ben onu daha sert sıkıyorum. "Ama çok *iyi* hissettin." "Nina," diye inliyor.

Kıkırdıyorum, onun zevkini kontrol etme hissinin tadını çıkarıyorum. Hızlıca pantolonunun kemerini açıyorum ve boxer'ına uzanıp sikini serbest bıraktığımda, büyüklüğüne bakarak bir inilti çıkarıyorum.

Dün gece amımı ne kadar iyi gerdiğinden büyük olduğunu biliyordum, ama hepsini ağzıma sığdırmamın imkânı yok.

"zorunda değilsin..." Sanki tereddüt ettiğimi hissediyor gibi.

"Seni tatmak istiyorum," diye fısıldıyorum, parmaklarımı shaftının üzerinde gezdirerek.

Teni ipek gibi ve hassas alt tarafını nazikçe okşadığımda Anton ürperiyor.

Kirpiklerimin altından ona bakarken alt dudağımı ısıırıyorum.

"Nasıl istersen," diye Anton, kalçaları esniyor. "Herhangi bir noktada durabiliriz."

Öne eğilip dilimi kaygan başın üzerinde gezdirmeden önce başımı sallıyorum ve tuzlu tadıyla inliyorum.

"Siktir," diye inliyor Anton ve dudaklarımı başının etrafına sarıp emmeden önce gülümsüyorum.

Onu ağzımla keşfetmeye başladığımda, dilimi başının etrafında döndürmeden önce horozunun alt tarafını yaladığımda gözlerim çırpınarak kapandı.

Saçlarımı yumrukluyor ve daha fazlasını kaldırabileceğimi göstermek için inliyorum.

Başımı nazikçe aşağı doğru itiyor ve ben de boğazımı gevşeterek onu daha fazla içime çekebiliyorum.

Sonunda boğazımın arkasına dokunduğunda kalçaları titriyor ve çıkardığı ses amımın ihtiyaçtan kayganlaşmasına neden oluyor.

Ağzımla onunla aynı anda çalışmadan önce şaftının tabanını sıkıyorum.

Kalın şaftını emerken ve yalarken hareketlerim özensizleşiyor, ağzıma döküğü ön spermleri yutuyorum.

Dilimde onun uyarılmışlığının tadı, amımı sıkıyor, onun tarafından doldurulmak için çok çaresizim.

"Siktir, Nina, ağzın cennet gibi," diye homurdanıyor.

Onu sertçe emmeden önce dilimi başının etrafında döndürüyorum.

Anton saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor ve kalçalarını pompalamaya başlıyor, ucu boğazımın arkasına değerken inliyor.

Gözlerim sulanmaya başlıyor, ama onu tamamlamak için o kadar çaresizim ki, dokunuşumla çözülen kişinin o olmasını istiyorum, hızımı artırıyorum.

"Oh, kahretsin, bu, *zayka*. Beni çok iyi karşılıyorsun."

Elimi horozunun dibinde daha hızlı çalıştırıyorum, onu kenara göndermek için biraz daha sert sıkıyorum.

"İyi bir kız olup ağzına boşalmama izin verecek misin?"

Yanaklarımı çukurlaştırmadan ve o iterken ağzımı başının etrafına emmeden önce inliyorum.

"Oh, kahretsin, boşalacağım-"

Şaftının son bir pompasıyla Anton ağzıma dökülüyor ve bana verdiği her son damlayı açgözlülükle yutuyorum.

Sonunda sakinleştiğinde, ayağa kalkmadan önce sikini yalayarak temizliyorum.

Anton'un gözleri parlıyor, başparmağımla ağzımın kenarlarını nazikçe silmemi ve emerek temizlememi izliyor.

Inliyorum. "Çok iyi."

"Sanırım iyiliğinin karşılığını vermeliyim." Anton belimden tutup yatağa fırlattı.

Şortumu kalçalarımın üzerinden aşağı kaydırıp yüzünü amıma gömmeden ve klitorisimi yalamadan önce nefesimi toparlamak için ancak bir şansım oluyor.

"Anton!"

"Benim için o kadar ıslak ki," diye homurdanıyor amımın uzunluğunu yalamadan önce.

Anton'u emdikten sonra o kadar tahrik oldum ki, serbest bırakılmamın başladığını hissedebiliyorum.

"Evet!" Dokunuşuna karşı eğildim.

Anton bana ziyafet çekmeye başladığında parmakları kalçalarımın gömülüyor. Dilini içime pompalamakla dilini şişmiş klitorisimin üzerinde gezdirmek arasında gidip geliyor, salıverilmemi ihtiyaçtan nefes nefese bırakacak kadar artırıyor ama beni uçurumun kenarına gönderecek kadar değil.

"Anton," diye inleyerek parmaklarımı yorganın içine sokuyorum.

Sağ elini kalçamdan çekip parmağıyla giriş yerimi hafifçe okşuyor.

Sızlanıyorum, o boğuma kadar soktukça titriyor. "Hoşuna gitti mi

Nina?" Nefesi klitorisimi gıdıklıyor.

"Daha fazla," diye nefes nefese kaldım.

"Ben bunu sormadım, *lapochka*." Kıkırdıyor. "Evet,"

diye homurdanıyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Parmağını sonuna kadar içime soktu.

Kalçalarımın arasından ıslaklık akıyor ve göğüslerimi avuçlamak için uzanıyorum, meme uçlarımı ovabilmek için üstümün malzemesini aşağı çekiyorum.

"Çok güzel," diye homurdanıyor Anton.

Beni izlediğini görmek için aşağı bakıyorum ve gözlerindeki arzu karşısında inliyorum.

Bir parmağını daha içime sokarken başka tarafa bakmıyor ve bedenim zevk dalgasıyla yataktan fırlıyor.

"Aman *Tanrım*," diye inliyorum, yüzüne karşı öğütürken göğüslerimi sıkıyorum. Hafif kirli sakalı hassas tenime karşı inanılmaz bir his veriyor.

" bu, Nina, benim için gel." Parmaklarını içimde kıvırıyor.

G noktama sürtünürken, orgazmım vurduğunda çığlık mı atıyorum yoksa ağlıyor muyum emin değilim.

Klitorisimi emerken parmaklarını göbeğimin içine pompalamaya devam ederken amım parmaklarının etrafında kenetleniyor ve ben serbest kalırken vücudum titriyor.

Sonunda tükendiğimde Anton başını kaldırıyor ve kalçalarımın arasından bana sırtıtıyor, dudakları uyarılmamla ıslanmış.

Babamın düşmanı tanımaktan kastının bu sanmıyorum.

ANTON

SANIRIM NINAÇIPLAKLIĞIYLA UYANMAYA KOLAYCA BAĞIMLI OLABİLİRİM. vücudu kollarıma sarılmış. Kalçalarından biri bacaklarımın üzerine dökülüyor ve başı göğsümde, siyah saçları etrafına dağılmış bir şekilde duruyor.

Çok güzel görünüyor ve bir an için kendimi hayal etmeye bırakıyorum - her sabah onunla uyanmak, bana o günkü planlarını anlatırken yatakta kahve keyfi yapmak. Baleden bahsederken mavi gözlerinin ışıldamasını izlemek...

Böyle şeyler düşünmem bile çok saçma. Kadını çok az tanıyorum, ama onu uyurken izlerken göğsümde çarpan kalbim için bu bir sorun gibi görünmüyor.

Dün gece evime yapılan saldırı girişimine neredeyse minnettarım çünkü geceyi Nina ile geçirmeme neden oldu.

Ağzıyla sikimi keşfetmesinin her saniyesini sevdim ve ne kadar ıslak olduğundan, onun da benim kadar zevk aldığını biliyorum.

Onun ne kadar tahrik olduğunu tatmak için sabırsızlanıyordum ve serbest bırakılmasıyla haykırmadan önce amını birkaç kez yalamam gerekti.

Kollarımda neredeyse anında uykuya daldı ve her şeyi göz önünde bulundurduğumda hiç bu kadar iyi uyuduğumu sanmıyorum.

Silah seslerinin aniden kesilmesi beni endişelendiriyor.

Her kimse kendini belli etmek istiyordu ama o zaman neden saldırı girişimi daha da tırmanmadı? Bu kadar çok korumam olmasını beklemiyorlar mıydı, yoksa bu sadece bir uyarı mıydı?

Silah sesleri kesildiği anda doğruca ofisime gidip güvenlik kayıtlarını incelemeliydim ama Nina'yı dehşete kapılmışken yalnız bırakamazdım. Onu yatağıma yerleştirmeli ve gecenin geri kalanını kameraları tarayarak geçirmeliydim, ama Nina'nın başka planları varmış gibi görünüyordu ve benim için dizlerinin üzerine çökme şansını elimden kaçırmamın imkanı yoktu.

Silah seslerini duyar duymaz birkaç muhafızım etrafı aradı ama bir şey bulamadılar.

Her kimse, bu kadar çabuk kaçabildiğine göre mülküm hakkında biraz bilgi sahibi olmalı ki bu da en hafif tabirle endişe verici.

Kollarımı Nina'nın etrafında sıkıyorum, huzursuz hissediyorum. Ona burada güvende dair söz vermiştim ama dün gecedten sonra bundan pek emin değilim.

Endişelerimi mümkün olan en kısa sürede kuzenlerime aktarmak istiyorum. Saldırının arkasında Igor'un olup olmadığını sorgulamadan edemiyorum. Bir mesaj vermek için kan dökmek onun yapacağı bir şey değil...

Ama saldırının arkasında Igor yoksa, kim vardı?

Görünüşe göre bugün yapılacaklar listem uzun olacak.

Nina kollarımda kıpırdanıyor, nefes verirken nefesi tenimi gıdıklıyor. Bacaklarını uzatıyor, yumuşak bir şekilde iç çekiyor ve sıcak kalçalarının benimkilere sürtünme hissi aletimi kalınlaştırıyor.

Onu sırt üstü çevirmek ve ayak parmaklarını kıvıran başka bir orgazmla uyandırmak için çaresizim ama bunu yaparsam saatlerce bu yataktan çıkamayacağımızı biliyorum ve sorumluluklarımı daha fazla görmezden gelemem.

"Günaydın," diye mırıldanıyor, göğsüme sokularak.

"Günaydın." Sırtını okşuyorum. "Nasıl uyudun?"

"Çok iyi." İç ve göğsüme yaslanacak şekilde kendini ayarlıyor.

Göğüslerinin bana doğru bastırıldığını sikim zonkluyor, ama aşağı uzanıp uzunluğumu yumruklama dürtüsüyle savaşıyorum.

"Ne zamandır beni uyurken izliyorsun?" Gözleri uykudan hâlâ buğulu.

"Saatler," diye takılıyorum, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmak için uzanıyorum. Beni izlerken yanaklarında yumuşak bir pembe leke belirliyor.

"Çok dikkat dağıtıcısın."

"Gitmen gereken daha iyi bir yer var mı?" Gözleri parlıyor.

Onu belinden kavrayıp üstüme çekiyorum, sikim karnının alt kısmına sürtünürken bir inilti çıkarınca sırtıyorum. "Kesinlikle olmaz."

Ağzına sahip çıkıyorum.

Hemen dudaklarını ayırıyor ve dilimi yavaşça onunkine doğru kaydırıyorum.

Ellerim kıcını avuçlayana kadar aşağıya doğru iniyor ve kaygan ucumu sıcak tenine sürtebilmek için kalçalarımı nazikçe hareket ettiriyorum.

"Anton," diye inliyor ağzıma karşı.

Bana karşı kıpırdanıyor ve ben onun sert meme uçlarının göğsüme sürtünme hissiyle inliyorum.

"Ne istiyorsun, Nina?" "Seni."

Sırtıyorum, parmaklarımı kalçalarına batırıyorum, kaldırıp tekrar sikime gömmek üzereyim.

"Nikolai?"

Kapının altındaki boşluktan içeri süzülen annemin sesiyle donup kalıyorum.

"Nikolai!"

"Kahretsin," Nina'yı üzerimden kaydırdım.

"Anton?" Nina kaşlarını çatıyor. "Ne oldu?"

"Burada kal, hemen döneceğim." Hızla yataktan kalkıp üzerime bir şort ve tişört geçirdim. "Hiçbir yere gitme."

Merdivenlerden koşarak indiğimde annemi geceliğiyle antrede volta atarken buluyorum, kafası karışmış görünüyor.

"*Mamulichka*?" En alt basamakta duruyorum.

Beni görmezden geliyor, ön kapıya doğru yürüyor ve pencerelerden birinden dışarı bakıyor.

"Nikolai gecikti." Başını sallıyor. "Neden hep geç kalıyor?" Sanki

ben yokmuşum gibi yanımdan geçip oturma odasına doğru yürüyor.

Arkasından bakarken parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve omuzlarının ne kadar çökmüş olduğunu fark ediyorum.

Özel kanadından ana eve erişimi olmasına rağmen, odalarından çok nadiren dışarı çıkıyor. Hemşireleri bunun sebebinin onun için tanıdık ve güvenli hale gelmeleri olduğunu söylüyor, bu yüzden onu ana eve getirmek yerine her zaman gidip odasında ziyaret etmeye özen gösteriyorum.

Ama dün gece silah seslerinden sonra onu ziyaret etmedim.

Hatamı fark ettiğimde içimden küfrediyorum. Gidip onu ve Annie'yi kontrol etmeliydim ama şu anda yatağımı ısıtan kadın için endişelenmekle meşguldüm.

Dün gece bir uyanış çağrısı olmalı. Hasta annemin ikamet ettiği evime saldıran kişinin kim olduğunu araştırmaya öncelik vermemekle kalmadım, aynı zamanda saldırıdan sonra onu ve hemşiresini kontrol etmeyi de ihmal ettim.

İşte *tam da* bu yüzden Nina'ya bulaşamam. Sorumluluklarımı bir kenara bırakamam.

Midemde büyüyen suçluluk duygusunu görmezden gelmeye çalışarak salona doğru ilerliyorum.

Annemi tüm fotoğraflara bakarken buluyorum ve tek bir yüzü bile tanımayacağını biliyorum.

Başlangıçta, hafızasını tazelemesine yardımcı olmak için çoğunu odasında tutuyordum ama bir süre sonra bu onu daha da sinirlendirdi. Şimdi yatağının yanında babamla düğün günlerinde çekilmiş tek bir fotoğrafı var çünkü unutamadığı tek kişi o.

Bu onların aşkının bir kanıtı.

"İyi uyudun mu?" Yanına geldim.

Annem resmi rafa geri koyarken burnunu kırıştırıyor. "Annie telaşlanıyor."

"Annie'yi seviyorsun."

"Yaygara yaptığında

değil."

Gülümsememeye çalışıyorum ama Annie'nin adını hatırlaması bile iyiye işaret. Çoğu zaman, her gün aynı hemşireleri görmesine rağmen kim olduklarını bilmiyor.

"Bugün ne yapmak istiyorsun? Senin için boyalarını hazırlayabilirim."

Bir el sallıyor. "Nikolai'yi bekliyorum. Onu gördün mü?" "Hayır,

görmedim." Ses tonumu hafif tutmaya çalışıyorum.

"Saatler önce evde olması gerekiyordu. Doğu 47. Cadde'deki Şarküteri'de öğle yemeği yiyecektik."

Hangi mekandan bahsettiğini çok iyi biliyorum. Eskiden onu her Pazar öğle yemeği için oraya götürürdüm ama birkaç yıl önce kapandı ve bunu ona söylemeye kıyamıyorum. Zaten en az bir düzine kez gitmişken.

Gözlerinde şaşkınlıktan başka bir şey olmayan fotoğraflara bakarken kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyor.

"Onun biri olduğunu bilirsin, hep geç kalır."

Kaşlarını çattı. "Ona bir şey oldu."

"Hiçbir şey olmadı. Nikolai güvende. Daha önce beni aradı ve geç kalacağını söyledi." Yalan dilimden kolayca dökülürken yanıyor ama annemin yüz ifadesini yumuşatmakta işe yarıyor.

"Tamam. Bu...bu çok iyi."

"Neden onu beklerken bir fincan çay ?"

Başını sallıyor ve ben de onu odasına götürüp şöminenin yanındaki koltuğa oturtuyorum ve ona bir fincan çay hazırlamaya başlıyorum.

Tam bardakları taşımak üzereyken, hemşiresi Jen telaşlı bir ifadeyle çıkageldi.

"Odasındaki çarşafı değiştirmeye gittim ve onu bulamadım. Ofisinize ve ana mutfığa baktım-"

" yok, Jen. Salondaki bazı fotoğraflara bakıyordu."

Jen'in yüz ifadesi bir an için aydınlanıyor ama ben başımı

sallıyorum. "Kimseyi tanımadı."

Bana sempatik bir gülümseme sunuyor. "Yine de onları görmesi onun için iyi olur. Şimdi, sana yiyecek bir şeyler hazırlamamı ister misin?"

"Teşekkürler ama sanırım onunla hızlıca bir fincan çay içip işe gideceğim. Bu sabah oldukça sıkıntılı görünüyor ama öğle yemeğinde uğrarım."

"Harika bir iş çıkarıyorsun, biliyor musun?" Jen kolumu okşadı.

Neredeyse annemle aynı yaşta ve ziyaretime geldiğimde her zaman üzerime titriyor, sürekli reddetsem de bana yemek teklif ediyor.

"Bunu takdir ediyorum."

Jen yatak odasında kaybolmadan önce bana bir kez daha gülümsüyor ve ben de çay yapmak için işe koyuluyorum.

Annemle bir kez daha sessizce oturduk ve sonunda ona öğle yemeğine geleceğime söz vererek müsaade istedim.

Evin onun kanadına açılan kapısını kapatıp fuayeye geri döndüğümde, neredeyse ciğerlerimi parçalayacak bir keder dalgasıyla sarsılıyorum. Merdivenlere çöküp ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum ve pencereden ön bahçeye bakıp zamanı geri alabilmeyi diliyorum.

Durumu giderek kötüleşiyor ve ağabeyim bırakın şahsen ziyaret etmeyi, telefon açıp kontrol etme nezaketini bile göstermiyor. En son konuştuğumuzda ve ben annemizden bahsetmeye cüret ettiğimde, zaten kim olduğumuzu bilmediği için ziyaret etmenin bir anlamı olmadığını söyledi.

Bu neredeyse on sekiz ay önceydi.

Tırnaklarımı avuçlarıma batırıyorum ve sakinleştirici birkaç nefes almaya çalışıyorum.

Bazen kuzenlerimi ve birbirleriyle olan yakın ilişkilerini düşünüyorum ve Nikolai ile benim de böyle olabilmemizi diliyorum.

Evet, öyleydik... Ama sonra babamız öldü ve Nikolai babamızın yokluğunu hatırlatan hiç kimsenin, *özellikle de* annemizin yanında olmaya katlanamaz hale geldi. Hafızasını kaybetmeye başladığında ve sürekli onu sormaya başladığında, bu Nikolai için başa çıkılamayacak kadar fazlaydı.

Ancak tüm bu acı ve kedere rağmen, kim olduğumu kaç kez unutursa unutsun, annemi asla böyle terk edemezdim.

NINA

EVDE BAŞKA BİR KADIN DAHA VAR.

Anton'un giyinişinden ve sesini duyunca odadan fırlayışından, gelen kişinin hoş karşılanmayabileceğini düşündükçe artan bir panik hissettim.

Bir an için bunun babamın başka bir sürprizi olup olmadığını merak ettim.

Bu kadar paranoyak olduğum için kendime lanet okuyarak yataktan çıktım, dün geceden kalma atılmış gömleğini giydim ve odadan sıvıştım.

Anton'u gizlice dinlememem gerektiğini biliyordum ama kendime engel olamadım. Merdivenlerin üstündeki köşede durdum.

Ne bulmayı bekliyordum bilmiyorum ama kesinlikle Anton'un annesi değildi.

Neden bana onun burada yaşadığını söylemedi? Ve o neredeydi ki ben onu henüz görmedim?

Ve Nikolai'yi soruyordu.

Bu tanıdığım bir isim. Rusya'dan gelmeden önce Koslovları araştırırken Anton'un yakın ailesine bakmıştım.

Babasını neredeyse on yıl önce kaybetti ve ondan sonra annesi hakkında çok az bilgi vardı, bu da mantıklı. Ayrıca küçük kardeşi Nikolai'nin de Koslov Bratva'da neredeyse hiç bulunmadığını biliyorum. Ondan neredeyse hiç iz yok, bu da Anton'un annesinin onu neden sorduğunu merak etmeme neden oluyor.

Geri döndü mü?

Eminim babam Nikolai'nin nerede olduğunu öğrenmek için can atardı. Maxim'in ölümünün intikamını almak için onun peşine düşmeyi düşündü, çünkü göze göz, babamın her zaman tercih ettiği bir intikam yöntemi olmuştur. Ama onun izini bulamayınca, Anton'u öldürmeye karar verdi.

Gerçi şimdi Nikolai'nin cisimleşmesinin daha iyi olup olmayacağını merak etmeye başladım...

Kardeşinin aradığını söylemesi dışında.

Ona yalan mı söylüyor? Neden yalan söylüyor?

Dün gece gerçekler ve yalanlar hakkında yaptığımız konuşmadan sonra Anton'un yalan söylemeyi hafife almadığını biliyorum, bu da eğer yalan söylüyorsa bunu annesine yapması için oldukça iyi bir nedeni olması gerektiği anlamına geliyor.

Ne saklıyorsun, Anton?

Onu sakinleştirmeye çalışıyor olmalı, bu da bana kafasının karışık olduğunu düşündürüyor. Belki de hastadır, bu da neden Anton'la yaşadığını açıklar.

Sesleri sonunda benim bilmediğim başka bir oda grubunda kayboldu ve ben de bunu Anton'un odasına gidip onu beklemek için bir işaret olarak kabul ettim.

Yatağa geri dönüp çarşafı üzerine örttüğümde, içimi giderek artan bir huzursuzluk duygusu kemiriyor.

Annesiyle konuşmasından onu çok sevdiği anlaşılıyor. Tam olarak neler olup bittiğinden emin değilim ama konuşmalarının doğasından, belki de bir tür akıl hastalığından muzdariptir.

Ailesi onun her şeyi olduğu için Anton'un kalbi onu bu halde görmekten kırılıyor olmalı, ancak bunu kabul edebilmek için biraz huzur hissetmeli.

ona kendisi baktı.

Eğer babamın iddia ettiği kadar soğuk ve hesaplı biri olsaydı, onu bir eve yerleştirir ve bu konuda iki kez düşünmezdi. Ama Anton'un bu yönünün var olduğuna dair bir kanıt göremiyorum.

Onu bir tesise göndermeyi kolayca göze alabilirdi, ancak onu olabildiğince rahat ettirmek için zaman ve çaba harcamayı *seçiyor*.

Ailemin bu kadar özverili olduğunu hayal bile edemiyorum. Annem böyle bir olsaydı, Maxim'in bizim için yaptığı her şeye rağmen onunla bu şekilde ilgilenmesine imkan yoktu.

Anton'un ailesiyle benim hayalini kurarak büyüdüğüm türden bir ilişkisi var.

Annem öldükten sonra, onun gibi sevildiğimi ya da istendiğimi hissetme umudumu kaybettim ve Anton'u bu açıdan kıskanıyorum. Kardeşi olmayabilir ama ihtiyaç duyduğunda sırtını dayayabileceği geniş bir ailesi var.

Öte yandan benim kimsem yok.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve beni sarmal düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

"Hey." Anton kapıyı arkasından kapatır ve yatağın kenarına tüner.

Bitkin görünüyordu, ben de eline uzandım.

"Annen miydi o?"

Anton birbirine dolanmış parmaklarımıza

bakıyor ve başını sallıyor. "O hasta mı?"

"O..." Nasırlı başparmağını parmaklarıma sürterek ileri geri hareket ettiriyor.

"Üzgünüm, beni ilgilendirmez..."

"değil." Bana gözlerine ulaşmayan küçük bir gülümseme sunuyor. "Erken başlangıçlı Alzheimer'ı var."

"Ah, Anton, çok üzgünüm." Parmaklarını daha sıkı sıkıyorum ve koyu kahverengi gözlerinde öyle bir kederle bana bakıyor ki kalbim çatlamaya başlıyor. "Ne kadar zaman önce teşhis kondu?"

"İki yıl. Sadece altmış üç yaşında. Daha yaşayacak çok hayatı vardı ama sanki beyni ve vücudu zıt yönlerde çekiliyor. Fiziksel olarak hiçbir sorunu yok ama zihni..." Sesindeki duyguyu duyabiliyorum.

Annesinin bu şekilde kötüleştiğini görmek onun için inanılmaz zor olmalı.

"Evin bir bölümünü büyüdüğümüz eve benzeyecek şekilde yenilettim çünkü doktorlar yeni bir ortamın onun için çok zorlayıcı olabileceği konusunda beni uyarmıştı. Mümkün olduğunca rahat olmasını sağlamak istedim."

"Çok ." "En azından bunu yapabilirim."

"Çoğu insanın yapabileceğinden daha fazlası."

"Onu bir eve yerleştirme düşüncesine katlanamazdım." Başını sallıyor. "Benim için yaptığı onca şeyden sonra bundan daha iyisini hak ediyor."

"Ve sen de bunu ona veriyorsun."

"Yardımcı oluyor gibi görünmüyor." Omuzları çöktü.

Anton'un kucağına tırmanmadan ve kollarımı boynuna dolamadan önce düşünmek için durmuyorum.

Ellerini belime koyuyor ve öne doğru eğilerek alnını alnıma yaslıyor.

"Öyle. Her zaman öyle hissettirmiyor olabilir ama ona yardımcı oluyor

Anton." "Çoğu zaman benim kim olduğumu bile bilmiyor ve bu çok üzücü." Gözlerim yaşlarla doluyor.

Gözlerini kapatır. "Bunu yüksek sesle söylerken bile kendimi bencil hissediyorum."

"çekmeye hakkın var."

Başını sallar. "Benim acım onunkinin yanında hiçbir şey."

"Anton," diye fısıldıyorum, yüzünü ellerimin arasına alarak. "Umarım ne kadar harika biri olduğunu biliyordur. Sevdiklerine bakmak için bu kadar çaba sarf edecek başka bir insan tanımıyorum."

"Gerçekten önemli bir şey değil." Omuz silkiyor. "O benim annem. Onun için her şeyi yaparım."

Anton hakkında daha fazla şey öğrendikçe, babamın onun için planladığı şey her neyse, bunu hak etmediğini daha iyi anlıyorum.

O tanıdığım en nazik ve özverili insan ve Maxim'le arasında her ne olduysa haklı olmalı.

Bunu kanıtlamak için elimden geleni yapacağım, yeter ki babamı çok geç olmadan bu kan davasından vazgeçmeye ikna edebileyim.

"Senin gibi bir oğlu olduğu için çok şanslı," diye fısıldadıktan sonra eğilip ağzının kenarına bir öpücük .

Omuzları dokunuşumla gevşiyor, ben de sakallı çenesine öpücükler kondurmaya devam ediyorum. "Sen türünün tek örneğisin, Anton Koslov."

"Sen de öylesin, Nina Balakin." Ellerini kalçalarımın altına aşağı yukarı gezdiriyor.

Tenim onun dokunuşu altında çakıl taşları gibi oluyor ve birden külot giymediğimin farkına varıyorum.

Onunla dün gece inanılmazdı ve seks bile yapmadık. Dillerimiz ve ağızlarımızla birbirimizi keşfetmek inanılmaz derecede samimi hissettirdi ve hayatımda hiç bu kadar yoğun bir zevk hissettiğimi sanmıyorum.

Yine de kalçalarımın arasındaki sıkıcı ağrı, neleri kaçırdığımı hatırlatıyor.

Belki de bu Anton için mükemmel bir dikkat dağınıcı olur, onu bir süreliğine kafasından uzaklaştırır...

"Neyse, benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Senden ne haber?" Beni şehvet kaynaklı hayallerimden kopardı.

"Peki ya ben?"

"Ailenle yakın mısın?"

Dudaklarımdan dökülen gergin kahkahayı engelleyemiyorum.

"Bu benim ailemi tanımlayacağım son şey."

"Ah, özür dilerim." Anton'un kaşları bana bakarken çatılıyor ve gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

Hak ettiğim son şey onun sempatisi.

"Gerçekten önemli bir şey değil. Annem hayattayken birbirimizden ayrılmazdık. Ben her anlamda onun mini-me'siydim ve bu benden alınamayacak bir şey."

"O da dans etti mi?"

"Çocukken biraz bale eğitimi almıştı ama onun için müzik her zaman daha önemliydi. Çok güzel piyano çalardı ve o çalarken ben de etrafında dans ederdim." Bu anıya gülümsüyorum. "Bir gün ben büyüdüğümde anne-kız ikilisi olarak dünyayı turlayacağımız konusunda hep şakalaşırdık."

"Seninle çok gurur duyardı." Anton burnunu benimkine sürtmek için öne doğru eğiliyor.

"Henüz profesyonel bir dansçı değilim. Daha önümde uzun bir yol var."

"Ama sen bu hayali gerçeğe dönüştürmek için çalışıyorsun Nina. Pek çok kişi bunu yapacak cesarete sahip değildir."

İltifat karşısında yanaklarım yanıyor.

"Neler olacağını göreceğiz..." Midemdeki suçluluk duygusunu görmezden gelerek mırıldanıyorum.

Anton'a karşı artan duygularımı kontrol altına alamazsam, babam dans kariyerimden çok daha fazlasını mahvedecek.

"Peki ya ailenin geri kalanı? Kardeşlerin ya da kuzenlerin var mı?"

". Bu tam bir yalan değil. Ne de olsa Maxim öldü ve Lev de... yani Lev. "Yine de kuzenlerini kıskanıyorum. Büyük bir aileye ve sarılıp uyutacak bir sürü bebeğe sahip olmak güzel olmalı."

Anton kıkırdar. "Şirinliğine aldanmayın."

"Kuzenlerinizin sevimli olmaktan çok yakışıklı olduklarını söyleyebilirim, ama tabii, sanırım sevimli sayılırlar."

"Bebekleri kastetmiştim." Belimi çimdikledi, ben de ciyakladım.

Gözlerinde bir eğlence pırıltısı var ve kara bulutların geçmeye başladığını anlıyorum.

"Çok kıskandım." Kıkırdıyorum.

"*Benim* gömleğimi giydiğin için çok kıskanç olamam. Bu arada, içinde çok seksi görünüyorsun." Boynuma bir öpücük kondurmak için eğilirken parmaklarını kalçalarımın batırıyor.

Dokunuşuyla ürperiyorum, meme uçlarım yumuşak malzemeye çarparken sırtımı kamburlaştırıyorum.

"Oh, bu eski şey mi?" Dili çenemi yalarken nefesim kesiliyor.

O dilin kalçalarımın arasında olmasının nasıl bir his olduğunu hatırladıkça amım zonklamaya başlıyor.

"Mmm, sanırım tüm gömleklerimi sana bağışlamam gerekebilir. Onları çok daha iyi giyiyorsun."

"Oh, onu bilemem." Ellerimi geniş omuzlarında gezdiriyorum. "Sen de oldukça seksisin."

Anton gülerken nefesi boynumu gıdıklıyor.

"*Lapochka*, söz konusu sen olunca rekabet olmaz."

ANTON

NİNA MORALİMİ DÜZELTMEK İÇİN HARİKA BİR İŞ ÇIKARIYOR, AMA BU kucağımda tişörtümden başka bir şey giymeden oturuyor olmasıyla bir ilgisi olabilir.

Annemle vakit geçirdikten sonra kendimi hep sönük hissedirim.

Onu çok seviyorum ama bu çok yorucu ve bu da omuzlarımdaki kalıcı suçluluk duygusunu artırıyor.

Onun durumu söz konusu olduğunda benim duygularım önemsiz kalıyor, bu yüzden suçluluk duygumu bastırmaya ve kim olduğumu bilmemesinin acısını bastırmaya çalışıyorum.

Bugün özellikle sıkıntılıydı. Nikolai'ye olan bu ani takıntısının nereden kaynaklandığından emin değilim. Son birkaç aydır ondan neredeyse hiç bahsetmemişti ve ben de onu tamamen unutmuş olmasını umuyordum, sırf kalp ağrısı çekmesin diye.

Ona bu kadar acı çektirmesinden nefret ediyorum ama umursamıyor gibi görünmesinden daha da çok nefret ediyorum.

Nina dudaklarıma bir öpücük daha kondurarak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Sanki döndüğümü hissediyor ve beni başka bir şeye odaklamak için çalışıyor.

Dudaklarımı aralayıp dilinin ağzımı yavaşça keşfetmesine izin veriyorum. O çok tatlı ve sıcak ve çok ihtiyaç duyduğum bir dikkat dağıtıcı.

Annem yerine Nina'ya odaklandığım için kendimi suçlu hissetsem de, sırrımı ona açabildiğim için minnettarım.

Muhtemelen onu evime getirmeden önce annemden bahsetmeliydim, belki onu evde dolaşırken yakalar diye, ama bu her zaman onun durumu hakkında tartışmalara yol açıyor.

Bundan en ufak bir utanç duymuyorum. Daha çok, benzersiz yaşam durumumuzu açıkladıktan sonra gelen sempati veya övgüyü istemiyorum.

Ben sadece bir evlat olarak işimi yapıyorum, başka bir şey değil.

Zihnimi dış dünyadan uzaklaştırıp kucığımdaki muhteşem kadına odaklanmanın zamanı geldi.

Nina'nın gömleğinin düğmelerine uzanıyorum, ilkini açıyorum ve ortaya çıkardığım teni öpüyorum.

Yatağımın telefonum çalıyor. Ofladım.

"Cevap verme." Nina diliyle alt dudağımın üzerinde geziniyor.

Benim horoz şortuma karşı geriliyor ve Nina'nın kalçalarını bana karşı hareket ettirme şeklinden, ne kadar zor olduğumu hissedebildiğini biliyorum.

"Önemli olabilir."

"Bundan daha mı önemli?" Şu anda kalçasının üzerinde duran elimi tutuyor ve parmaklarım amına değene kadar yukarı kaldırıyor.

"Siktir," diye tıslıyorum ne kadar ıslak olduğuna.

Nina dudaklarını kulağıma götürmeden önce kıkırdıyor.

"Hâlâ telefona cevap vermek istiyor musun?" Kulak mememi ısırtıyor.

Klitorisini nazikçe sıyrıyorum ve zevkle titrerken gülümsüyorum.

"Sikeyim hayır." Onu sırt üstü çeviriyorum. "İlgilenmem gereken çok daha önemli işler var. Aklıma gelmişken, sanırım gömleği çıkarmayacağız..."

NEYSE KI, TELEFONUM SESSİZ KALDI VE NINA İLE BEN
dün gece yerden sabahın büyük bölümünde devam ettik.

Nina'yı mutfak masasında otururken görüyorum, siyah saçları omuzlarının etrafında dağınık dalgalar halinde. Üzerinde hâlâ benim gömleğim var ama annem eve bir kez daha girmeye karar verirse diye külot giymekte ısrar ediyor. "Çok güzelsin."

"Öyle deyip duruyorsun." Kahvesini karıştırırken kıkırdıyor.

Ona biraz yumurta ve ekmek hazırlayıp önüne koydum. "Ye bakalım."

Tam kendi yemeğimi hazırlarken, telefonum yanımdaki tezgahta çalışıyor ve Mikhail'den gelen birkaç bildirimi fark ediyorum.

"Muhtemelen bununla ilgilenmeliyim. Bir dakikalığına burada iyi misin?"

"Benim için yaptığın bu kocaman yemek tabağını mı kastediyorsun?" Dağ gibi yığılmış yumurtalara bakıyor.

"Gücünü yüksek tutmalısın." Nina gözlerini devirirken ben sırtıyım.
"Yakında döneceğim."

Ofisime giderken Mikhail'i aradım.

Kuzenim alay ediyor. "Sonunda bana geri dönme zahmetine girdiğin için teşekkürler." "Meşguldüm." Masamdaki sandalyeyi çekip oturuyorum.

"Belli bir balerinle mi?"

"Senin için ne yapabilirim, Mikhail?"

"Rosa'nın sonunda Lev konusunda bana geri döndüğünü bilmek istersin diye düşündüm." Daha dik oturuyorum. "Ne bulmuş?"

Rosa, Mikhail'in kişisel özel dedektifidir ve bunun iyi bir nedeni vardır. Tam bir köpekbalığıdır ve uzun süredir kayıp olan Koslov kardeşin izini sürmesinin aylar sürmesi, Lev'in kesinlikle bulunmak istemediği anlamına gelir.

"Rosa'ya göre Lev beş yıl önce ABD'ye gitmek için Rusya'dan ayrılmış."

"Neden sesin mutlu gelmiyor? En azından seninle aynı ülkede olması iyi bir şey değil mi?"

"Şey, mesele de bu, ABD'de gerçekte *nerede* olduğuna dair herhangi bir kanıt bulamadı."

"Ciddi misin?"

"Hakkında belge yok." "Siktir."

"Evet, lanet olsun," diye homurdanıyor Mikhail. "Bu tam bir kabus. Rosa adam hakkında başka hiçbir şey bulamadı."

Bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünürken çenemi ovuşturarak sandalyemde arkama yaslanıyorum.

Belge eksikliği bir tesadüf olmayacak, ancak bize devam edecek hiçbir şey vermediği düşünüldüğünde bir sonraki hamlemizi çok zorlaştırıyor.

"Bu da Lev'in ya tamamen izini kaybettirdiği ya *da* takma bir isim kullandığı anlamına geliyor."

"Ben de öyle düşünüyordum."

"Her iki durumda da muhtemelen Igor'dan kaçınmak istiyor. Maxim'in söylediğine göre adam Lev'e bok gibi davranmış, bu yüzden muhtemelen bulunma riskini almak istemiyor."

Mikhail bir an sessiz kaldı.

"Ya da... Onu kontrol eden kişi

Igor'dur." "Ne demek istiyorsun?"

"Lev'in Rusya'yı Igor'dan kaçmak için terk ettiğini bilmiyoruz. Igor onu bize karşı yem olarak kullanmak için buraya getirmiş olabilir.

onu kullanmak için doğru zaman gelene kadar saklı tutmak." Nefesimin altında küfrediyorum.

"Belki de Igor'un uğrak yerlerinden birini ziyaret etmemizin zamanı gelmiştir. Mutlaka onun için çalışan zayıf bir halkası vardır ve şansımız yaver giderse, yeterince içki içtiklerinde bazı ayrıcalıklı bilgileri paylaşmaya istekli olabilirler."

Mikhail mırıldanır. "Denemeye değer. Devam edecek başka bir şeyimiz yok gibi."

Mikhail ile yer ve zaman kararlaştırdıktan sonra görüşmeyi sonlandırıyorum.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve son arama kayıtlarıma bakıyorum, başparmağım Rosa'nın isminin üzerinde geziniyor. Kendimi vazgeçiremeden numarasını çeviriyorum ve hoparlörü açıyorum.

"Ne?" diye bağılıyor.

"Rosa? Ben Anton Koslov."

"Kim olduğunu biliyorum, aptal, arayanın kimliği var."

"Acaba benim için birini araştırabilir misiniz?"

"Bakabilirim. İstekli olup olmadığım ise tamamen farklı bir soru."

Bir karşılık veriyorum. Rosa'yla konuşmanın ne kadar kabus olduğunu unutmuşum. Eğer bu kadar iyi olmasaydı, tavırları yüzünden uzun zaman önce kovulmuş olurdu.

"Kardeşim Nikolai'yi araştırmak ister misin?" "Özellikle bilmek istediğiniz bir şey var mı?"

"Nerede olduğu iyi bir başlangıç olur."

"Bu çok kısa bir süre."

"Tazminat alacaksınız."

"Umarım öyledir, ailen başımı ağrıtıyor."

"Bunu benim için araştırdığınızı kendinize saklarsanız çok memnun olurum."

Rosa biraz daha homurdanıyor ama sonunda normal ücretinin üç katını teklif edince kabul ediyor.

Rosa ile görüşmeyi sonlandırıp mutfağa döndüğümde kafam dolu hissediyorum, ruh halim bir kez daha bulanıklaşıyor.

"Her şey yolunda mı?" Ben mutfağa geri dönüp masada onun karşısına oturduğumda Nina telefonundan başını kaldırıyor.

Kahvaltısını bitirmiş ve sosyal medya hesaplarında düşüncesizce geziniyor.

"Evet, arayan Mikhail'di. Onunla daha sonra şehirde buluşmam gerekiyor."

"Eğlenceli bir yer var mı?" Umutlu görünüyor.

"Bu iş için."

Nina kaşlarını çatı. "Sizinle gelebileceğimi umuyordum."

"Kesinlikle olmaz." Nina'nın olması gereken son yer Igor'un kulüplerinden biri. "Neden?" Kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Çünkü çok tehlikeli." "Ya

Yakov'u da getirirsek?"

"Bu anlaşmanın bir parçası değildi, Nina."

Alt dudağını dışarı çıkarırken gözlerini bana diyor.

Masanın üzerinden eğilip onu dişlerimin arasına almaktan, sikimi sızlatan o nefesli sesi çıkarmasını duymaktan başka bir şey istemiyorum.

"Tamam." İncinmiş görünüyor.

Nina'nın öldürölmesini içermeyen bir çözüm düşünmeye çalışırken nefesimi bırakıyorum.

"Şuna ne dersin..." Öne doğru eğilip kollarımı masaya dayıyorum. "Ya seni dışarı çıkarmaya söz verirsem, sadece sen ve ben?"

"Gerçekten mi?"

"Romantik bir yere gideriz."

"Umarım beklentilerimin *çok* yüksek olduğunu biliyorsunuzdur."

"Farkındayım." Kıkırdıyorum. "Ama sanırım sen bile yeteneklerimden etkileneceksin."

"Zaten öyleyim, Koslov."

MIKHAIL'I DOKUZDAN HEMEN SONRA EVINDEN ALDIM.

Lucia, Vivi'yle geçirdiği birkaç kötü gecenin ardından çoktan yatmış, uyuyor ama Mikhail yakında ziyaret etmemi çok isteyeceğini söylüyor.

"Belki Nina'yı da buraya getirmelisin."

Kaldırıma yanaştım.

"Eğer bütün geceyi Nina hakkında bana bok atarak geçireceksen, seni lanet arabadan atarım."

Mikhail omzuma bir tokat atarken sadece gülüyor.

"Sen de *bana* huysuz derdin."

Igorun Çin Mahallesi yakınlarındaki daha sefil kulüplerinden birine gitmeye karar veriyoruz, orada çalıştıracağı adamların konuşmaya daha istekli olacağını umuyoruz. Ya da iş o noktaya gelirse, rüşvet almaya daha istekli olurlar.

Mekan oldukça kalabalık ve bayat içki ve ter kokuyor.

Mikhail ve ben zorla bara gidip, kâr marjını artırmak için sulandırıldığına şüphe olmayan birkaç içki sipariş ediyoruz.

Barmen alkol servisi yapacak kadar yaşı görünmüyor ve Mikhail beni gizlice dürtüyor.

Burada bir şey yok.

"Buranın sahibinin kim olduğunu biliyor musun?"

Barmen başını sallıyor, kirli sarı saçları gözlerinin içine düşüyor. "Hayır."

"Bunu yapan birini tanıyor musun?"

"Neden?"

Mikhail bara yaslanıyor. "Bölgedeki bazı kulüplere yatırım yapmak istiyoruz."

". " Barmen arka tarafta kayboluyor ve ben bir umut kıvılcımını hissediyorum.

Belki de bu yolculuk boşa .

Birkaç dakika sonra, barmen yanında ellili yaşlarının sonlarında, on yıllardır gün ışığı görmemiş gibi görünen yaşlı bir adamla yeniden ortaya çıkar.

"Bu adamlar sahibiyile konuşmak istiyor." Barmen başparmağını Mikhail ve bana doğru salladı.

"Bu da ne demek oluyor? Polis misiniz? Çünkü burada tehlikeli bir iş dönüyor."

"Biz potansiyel yatırımcıyız. Sadece burası hakkında birileriyle konuşmak istiyoruz, hepsi bu."

"Sahibi burada değil."

"Sizinle konuşabilir

miyiz?"

"Meşgulüm." Tezgâhın üzerinde duran yarısı boş cin şişesine uzanıyor ve arka tarafta kayboluyor.

"Bu iyi gidiyor." Mikhail içkisini yapış yapış barın üstünden aldı. "Hadi, oturacak bir yer bulalım."

Boş bir masa bulmak için kalabalık oturma alanından geçerken birçok kafa bize doğru dönüyor.

Tertemiz siyah takım elbiseme bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

"Sanırım biraz fazla giyinmişiz." Bin dolarlık takım elbiselerimiz bu dalış yerinde hiç uygun görünmüyor. "Bence bu insanları uzaklaştırıyor olabilir."

"Garsonlar için öyle olmayacak." Mikhail çenesini, kışını zar zor örten eteği ve ağartılmış sarı saçlarıyla kesinlikle yasal içki içme yaşının altında olan bir kıza doğru eğiyor. "Belki de sihrini onun üzerinde kullanmalısın."

"Sihrimi mi kullanayım?"

"Bilirsin işte, ona gülümse ."

"Nasıl evlendin lan sen?" İçkimden bir yudum alarak kıkırdıyorum.

"Hiçbir fikrim yok."

Mikhail'in sahip olduğumu düşündüğü sihir burada işe yaramıyor gibi görünüyor.

Igor' perde arkasında yürüttüğü yasadışı işler her ne ise, polis olmadığımızı söylememize rağmen, takım elbiseli iki adamı gören çalışanları tedirgin oldu.

Üçüncü garsona *Espionage*'da bir iş teklif ederek bilgi almak için rüşvet verdikten sonra, Mikhail ve ben çok fazla dikkat çekmemek için geri çekilmeye karar verdikten sonra bize isteksizce taze içecekler getirdi.

Mikhail omuz silkiyor. "Umarım içlerinden biri sonunda teklifimizi kabul eder ve konuşmaya başlar."

"Bu votkanın tadı bok gibi. Burası nasıl iş yapmaya devam ediyor?" "Nasıl olduğunu biliyorsun." Mikhail kıkırdar. "Aynı *Espionage*'ın yaptığı gibi."

"Siktir git."

Mikhail'in gözleri eğlenceyle dans ediyor. Kuzen olabiliriz ama kardeşmişiz gibi davranıyoruz.

"Nina nasıl?" Mikhail bardağını masaya bırakıyor.

"Her şey düşünöldüğünde iyi görünüyor. Bu gece benimle gelmesine izin vermediğim için mutlu değil ama ona bunun kendi iyiliğı için olduğunu hatırlattım."

"Belki de Lucia'yla konuşmalı. O tecrit altında olmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi bilir."

"Şu anda ciddi olup anlayamıyorum." "Son derece ciddiğim."

"Sen bir psikopatsın." Gülüyorum. "Kızlarımızla bir araya gelip erkeklerinin onları kilitlediğı zamanlardan bahsettikleri bir kulüp kurmuyoruz. Bu sadistlik olur."

"Yani, onun senin kızın olduğunu kabul ediyorsun..."

"Çok yorucusun, biliyorsun değil mi?"

"Sormak istediğim şey, onunla işler nasıl gidiyor?" Mikhail öne doğru eğilir ve kollarını kalçalarına dayar.

"İyi gidiyor. O oldukça özel bir insan."

Bu sabah beni tüketmekle tehdit eden kara bulutları nasıl dağıttığını düşünüyorum. Ona ailem hakkında içini dökmek ve beni dinleyip rahatlatmasını sağlamak ne kadar kolaydı.

Onun gibi biriyle hiç tanışmadım ve gitmesine izin verirsem tam bir aptal olacağımı düşünmeye başladım.

"Şaşırımış görünüyorsun."

"Şüphecililiğın bana da bulaşmaya başladı."

"Senin adına gerçekten çok sevindim kuzen. Bu aile için yaptığın onca fedakârlıktan sonra bunu gerçekten hak ediyorsun. Umarım Nina ile işler yolunda gider."

"Buna minnettarım." Göğsüm sıkışıyor.

Nina ile ilerlemeyi düşünmek bile bencilce geliyor ama belki de Mikhail'in izinden gitmeliyim.

Uzun süre bir ilişki fikrine kapalı kaldı ve sonra Lucia çıkageldi ve sanki onu hayata döndürdü.

Acaba Mikhail de bana olanları böyle mi görüyor?

"Bu bir çıkmaz sokak olabilir." Mikhail kulübün etrafına bakarken iç geçirir.

"İnsanlar her zaman eninde sonunda ağaç kovuğundan çıkıp gelirler, Mikhail. Sadece onlara yeterince iyi bir sebep vermelisin."

NINA

BUGÜN ANTON'UN EVİNDE KALIŞIMIN TAM BİR HAFTASI VE BEN endişelenmeye başladım. Sadece onun katil bir sosyopat olduğuna dair herhangi bir işaret görmediğim için değil, aynı zamanda ona aşık olmaya başladığımı düşündüğüm için de.

Onun için *gerçekten* düşmek gibi.

Bu hiç iyi değil. Eskiden öz disiplinimle gurur duyardım. Neredeyse tüm hayatım boyunca bale eğitimi aldım, zanaatımı mükemmelleştirmek için sayısız geceyi ve lezzetli yemek fırsatlarını feda ettim.

Yine de söz konusu olan, diliyle yapabildikleri yüzünden tutuklanması gereken bir adamın 1.80'lik tanrısı olduğunda, kâğıdından bir ev gibi yıkılıyorum.

Bir bratva casusu olarak kariyerim için iyiye işaret değil.

Babamdan gelen son iki aramayı sesli mesaja gönderdim ve bir sonraki hamlemi belirleyene kadar onu mutlu etmeye çalışmak için çoğunlukla uydurma olan belirsiz güncellemeleri mesaj atarak kendime zaman kazandırardım.

Anton'a babamın yarattığı tehdidi anlatmanın ve bunu görmezden gelmesini ummanın daha iyi olup olmayacağını sorgulamaya başladım.

Ama babama böyle ihanet etmemin imkanı yok. Beni bir uçağa bindirip Rusya'ya geri göndermekten çok daha kötüsünü yaptı.

Ayrıca, benim için yaptığı onca şeyden sonra Anton'un güvenine nasıl açık açık ihanet edebilirim?

Çok derindeyim ve sürünerek çıkabileceğimden emin değilim.

Emma yanıma geliyor ve dersten sonra eşyalarımızı topluyoruz. "Bütün gün sessizdin. Her şey yolunda mı?"

"Sadece yorgunum, sanırım." Uzun içinde omuz silkiyorum. "Uzun bir hafta oldu."

"Seni anlıyorum. Bea ve Allie bu gece biraz stres atmak için *Espionage*'a gitmeyi düşünüyorlardı. Gelmek ister misin? İstersen yeni adamını da getirebilirsin." Göz kırıyor.

"Um..." Seçeneklerimi değerlendirmeye çalışırken telefonumu kontrol ediyormuş gibi yapıyorum.

Anton'un toplantıları olduğu için eve geç geleceğini biliyorum ama Yakov'u yanıma alsam bile içmeye gitmeme izin vereceğinden şüpheliyim.

Acaba Yakov'u miyim?

Aklıma dev korumam geliyor ve bu fikri hemen reddediyorum. "Çok yorgunum. Sanırım bu gece evde kalacağım."

"ama. Oyunbozanlık yapma."

"Dürüst olmak gerekirse yenildim. Ama bunu telafi edebilirim." "Nasıl?" diyor gözlerini kısarak.

Telefonumun kilidini açıp Anton'a kısa bir mesaj gönderiyorum.

Kızlar bu gece *Espionage*'a gidiyorlar. Onlar için benden bir şişe şampanya ayarlayabilir misin?

Neredeyse hemen cevap veriyor.

Tüm içecekleri karşılanacak ve onlar için bir VIP masası ayarladım. Emma'ya kapıda benim adımlı vermesini söyle x

Emma'ya metni gösterdim ve o da ciyakladı.

"Ondan çok hoşlandım. Şimdi tek ihtiyacımız olan bu gece için bize yakışıklı bir koruma tahsis etmesi."

"Burası striptiz kulübü değil." Gülüyorum. Telefonum Anton'dan gelen başka bir mesajla tekrar çalıyor.

Bu gece gitmene sevindim ama ben de orada olursam. Bana haber ver ki toplantılarımı yeniden planlayabileyim.

Gelmek istese bile, kızların onu soru bombardımanına tutacağı düşüncesi haksızlık gibi görünüyor. Kendisi de oldukça stresli bir hafta geçirdi ve yapmak isteyeceği son şeyin kızların gecesini bölmek olduğunu biliyorum, bu yüzden en iyisinin bunu pas geçmek olduğuna karar verdim.

Bu gece pek havamda değilim. Sanırım onun yerine güzel bir banyonun tadını çıkaracağım!

Anton: Aynı kurallar banyo için de geçerli...

Toplantılarınız var...

Onlar önemli değil. Sen önemlisin.

Ben de neden ona aşık olduğumu merak ediyorum.

"Ooh, neden kızardın?" Emma dirseğiyle beni dürtüyor.

"Ha? Oh, hiçbir şey." O omzumun üzerinden mesajlarımı okumadan önce telefonumu kapattım.

Kalan eşyalarımızı toplayıp stüdyodan çıkıyoruz.

Yakov bizi dışarıda bekliyor ve biz ana binadan çıkarken Emma onunla flört çalışmaya devam ediyor.

"Arkadaşım Yakov adına özür dilerim." Ona bir bakış attım. "Çok ısrarcı."

"Ne diyebilirim ki, sessiz olanları severim." Gülüyor. "Onlar yatakta her zaman en çılgın olanlardır."

"Emma!"

"Ne? Bu doğru!"

"Aman Tanrım."

"Ciddiyim, hiç bu binanın dışında takılacak mıyız?" "Neden Pazar günü Anton'un evine gelmiyorsun?"

"Ciddi misin?"

"Evet, eğlenceli olacak. Evi inanılmaz, bir sürü atıştırmalık stoklayacağım ve bütün gün kanepede takılabiliriz."

"Ben *de* varım. Bana adresi mesaj at ya da daha iyisi Yakov gelip beni alsın."

Emma'ya veda ettikten sonra Yakov'u arabaya kadar takip ediyorum ve ben karartılmış Range Rover'ın arka koltuğuna tırmanırken o da kapıyı açık tutuyor.

Sınıf arkadaşlarımla çoğunun muhtemelen deli olduğumu düşündüğünü biliyorum ve bu da kendime dağ gibi bir koruma bulmadan önce birkaç arkadaş edinmeyi başardığım için beni daha da minnettar kılıyor.

"Konuşmayı gerçekten , değil mi?" On dakikalık sessizlikten sonra soruyorum. Yakov hiçbir şey söylemiyor, gözleri önündeki yola odaklanmış.

"Anton sana benimle konuşmamanı emrettiği için mi?"

Hala bir şey yok.

"Yoksa Emma yüzünden mi? Çünkü inanın bana, bu işe karışmamanız durumu daha da kötüleştiriyor."

Tek kelime etme.

Nedense gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Anton'un evine vardığımızda Yakov arabayı park etmek için bizi evin arka tarafına götürüyor ve ben de hemen içeri giriyorum.

Yine öğle yemeği yeme şansım olmadı ve sanırım yaşadığım açlık sancıları yüzünden vücudum yemek için organlarımı parçalıyor olabilir.

Çantamı ve paltomu merdivenlerin yanına bırakıp antreden mutfığa doğru aceleyle ilerlerken büyük bir gürültü ve ardından bağırışlar duydum.

"Olamaz." Mutfağa doğru koştum.

Anton'un annesini, bir hizmetçi onu ikna etmeye çalışırken kırık çini parçalarını tutarken buluyorum.

"Bana onları düşürttün!" Anton'un annesi çığlık atıyor. "Seni aptal kadın!"

Yere çömeliyor ve çıplak elleriyle kırık çini parçalarını toplamaya çalışıyor.

"Bayan Koslov, izin verin ben yapayım-

" "Yeterince yaptın!"

"Her şey yolunda mı?"

Hizmetçi bana dönüyor ve gözleri telaşla açılıyor. "Oh, Bayan

Balakin, çok özür dilerim. Bunu temizleteceğim-" "Lütfen,

dağınıklık için endişelenmeyin. Her şey mı?"

Hizmetçi tereddüt eder, Anton'un annesinin yerde yere bakar.

"Tabakları parlatmaya çalışıyordum ki o geldi ve başladı..." Yanakları kızardı.

"Lütfen, endişelenmeyin. Hemşiresi buralarda

değil mi?" Hizmetçi başını sallar.

"Jen bugün izinli ve Annie'nin gelmesine daha bir saat var. Bay Koslov onun yerine bakacağını söyledi..."

"Eminim programında bir karışıklık olmuştur, o yüzden neden gidip bir süpürge bulmuyorsun, ben de Anton'un annesiyle ilgileneyim."

Hizmetçiye ikinci kez sorulmasına gerek yok. Aceleyle çamaşır odasına girdi ve ben de bu fırsattan yararlanarak hâlâ tabakları toplamaya çalışan Anton'un annesine yaklaştım.

"Bayan Koslov, size bir şey getireyim mi?"

Bana bakıyor ve bir an için kafası karışmış gibi görünüyor. Ama sonra yüzünde bir gülümseme beliriyor ve Anton'u anında görebiliyorum.

"Katerina, sen misin?" Ayağa kalkıyor. "Uh..."

"Çok uzun zaman oldu." Kollarını bana doladı.

Bana sıkıca sarıldığında donup kalıyorum, ne olup bittiğinden emin değilim.

Peki Katerina kim?

Cevabı bilmek istediğimden emin değilim.

"Bayan Koslov, neden gidip odanızda bir fincan çay içmiyoruz?" Beceriksizce sırtını sıvazladım. "Arayı kapatabiliriz."

"Kulağa harika geliyor." Sonunda bana olan bağını gevşetiyor. "Ve lütfen, bu kadar Bayan Koslov yeter, kendimi çok yaşlı hissettiriyor. Bana sadece Maria diyebilirsiniz."

Gülümsemeyi bırakmadı ve Anton'u arayıp durumu bildirmenin en iyisi olup olmayacağını merak ediyorum.

Nöbet mi geçiriyor? Ona eşlik edersem daha kötü olur mu?

Ama sonra Anton'un geçen gün ona nasıl davrandığını hatırlıyorum ve onu üzmemek için Katerina rolünü oynamanın en iyisi olduğuna karar veriyorum.

"Doğru, özür dilerim."

Tam o sırada hizmetçi elinde süpürgeyle yeniden ortaya çıkar ve Maria yüksek sesle alay eder. "Bunu senin maaşından kesmeliyim."

"Özür dilerim, Bayan Koslov."

"Özür dilemek, nesillerdir ailemde olan Çin'i geri getirmiyor."

Hizmetçi gözyaşlarının eşiğinde görünüyor, bu yüzden Maria'yı hızla mutfaktan çıkarıp salona yönlendiriyorum.

O zaman fark ettim ki odasına nasıl gireceğime dair hiçbir fikrim yok.

Salonun etrafına bakıyorum ama tek kapı fuayeye açılan kapı.

"Odalarınıza nasıl gideceğinizi bildiğinizi sanmıyorum."

Ama dinliyor gibi görünmüyor. Kitaplıklara doğru gitti ve Anton'un kuzenleriyle birlikte Dimitri'nin düğününde çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafını aldı.

"Ne kadar yakışıklı bir çocuk." Parmağını Anton'un yüzüne bastırıyor. "Sana sahip olduğu için çok şanslı."

Omzunun üzerinden bana baktığında, gözlerinin Anton'unkilere kıyasla daha açık bir kahverengi tonunda olduğunu fark ediyorum, ama aynı Anton'un gülümsediğinde yaptığı gibi köşelerinden kırışıyorlar.

Onu bir önceki gördüğüm halinden tamamen farklı göründüğünü fark etmekten kendimi alamıyorum.

Saçları dağınık bir gecelik giymek yerine, gri omuz hizasındaki saçları düzgün bir şekilde toplanmış, tertemiz krem rengi bir pantolon giymiştir.

Eğer hemşiresi etrafta değilse, o zaman bir şekilde kendini organize etmeyi başarmıştır ki bu kesinlikle iyiye işarettir, değil mi?

Belki de Anton'u aramalıyım. Eminim bunu kaçırmak istemez.

"Aslında hepsi yakışıklı çocuklar, ama bu dördü için kendime pay çıkaramam." Maria gülüyor. "Hepsi kız kardeşimin çocukları. Ama tabii sen bunu biliyorsun." Bir el sallıyor.

"Birbirlerine bu kadar yakın olmaları çok hoş." Anton'un çocukken çekilmiş başka bir fotoğrafına uzanıyorum.

Annesinin bacağına sarılıyor ve eksik ön dişlerini göstererek kameraya sırtıyor. "Burada kaç yaşındaydı?"

"Dört ya da beş. İki gün önce ön dişlerini kırdı. Evimizin arka tarafındaki tepeden aşağı bisikletiyle çok hızlı iniyordu. Ona dikkatli olmasını söyledim ama tabii ki gidonun üzerinden uçtu gitti."

"Oh, hayır!"

"Bu onun kendi hatası. Ben daha çok yeni gömleğinin her tarafının kan içinde olmasına ve dizlerini de güzelce sıyırmasına üzüldüm."

Resme daha yakından bakıyorum ve dizlerinin yara bandı ile kaplı olduğunu görüyorum.

"Zavallı Anton." Kıkırdıyorum.

"Yine de bir daha asla yapmadım." Maria omuz silkiyor. "Kız kardeşimin çocukları da aynıydı. Ne yapacaklarının söylenmesinden hiç hoşlanmazlardı ve eve her zaman kanlar içinde dönerlerdi."

Orada pek bir şey değişmedi.

"Bu benim en sevdiğim fotoğraf." Anton'un kolunu kardeşi Nikolai olduğunu tahmin ettiğim biraz daha küçük bir çocuğa doladığı bir fotoğrafa uzanıyor.

Koyu renk saçları düzgün bir şekilde toplanmış, birbiriyle uyumlu okul üniformaları giyiyorlar.

"Oğullarım büyürken birbirlerinden ayrılmazlardı."

"Birlikte yaramazlık yapmış gibi görünüyorlar."

"Oh, kesinlikle öyle. Anton Nikolai'yi hizada tutmak için elinden geleni yaptı ama hiçbir zaman işe yaramadı." Gülüyor. "Bir keresinde komşumuzun bahçesindeki ağaçtan bütün limonları çalmışlardı. Yaşlı bir kadındı ve çocuklar bir şekilde onu hepsini geri almaya ikna ettiler."

"Sanırım Anton her zaman bir girişimciydi." Kıkırdıyorum.

"Kesinlikle öyle. Anton'la çok gurur duyuyorum." Maria fotoğrafı rafa geri koyuyor. "Yaşadığı onca şeye rağmen inanılmaz bir genç adam oldu."

Kaşlarımı çatıyorum, hangi zorluklardan bahsettiğini merak ediyorum. Sormama fırsat kalmadan salonun kapısı açılıyor ve Anton içeri giriyor.

Güçlü vücudunu ortaya çıkaran siyah gömlek ve pantolon kombinasyonunu giyerek odadan geçerken ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Yeni tıraş olmuş, bu da çenesini daha da köşeli gösteriyor ve boynunun kalın sütununu dilimle keşfetmeye hevesliyim.

" oluyor?" Annesiyle benim aramda bir bakış attı. "Maria bana bazı eski resimler gösteriyordu."

Anton'un kaşları havaya kalkıyor ama ben ona güven verici bir gülümseme sunuyorum. "Bana senin hakkında bir sürü hikâye anlattı."

"Öyle mi?" Adamın gözleri kadına kayar. "*Mamulichka?*"

"Buraya gel, Anton." Maria elini sallıyor. "Bunun nerede çekildiğini hatırlatır mısın?"

Diğer tarafına geçiyor ve kitaplığın en üst rafına uzanarak Nikolai ve kendisinin, babaları olduğunu tahmin ettiğim bir adamla birlikte çekilmiş bir fotoğrafını alıyor.

"Bu babamın doğum günündeydi." Anton çerçeveyi Maria'ya uzattı. "Nikolai ve ben pastayı çaldıktan hemen sonra."

Maria'nın omzunun üzerinden fotoğrafa bakıyorum ve iki çocuğun çikolata kremasından yapılmış bıyıklarını fark edince kahkahayı patlatıyorum.

"Dediğim gibi, onlar baş belasıydı." Başını sallıyor.

Anton'a yakından bakıyorum ve annesi o günü sevgi dolu bir ifadeyle hatırlarken gözlerinin yaşlarla parladığını fark ediyorum.

Kalbim onun için acıyor. Bu hastalığın tedavisinin olmadığını bildiği için kendini çok çaresiz hissediyor olmalı ama umarım bu berrak anlar onu biraz olsun rahatlatılabilir.

ANTON

SALONA GİRDİĞİMDE BULMAYI BEKLEDİĞİM SON ŞEY NINA'YDI.
annemle sohbet ediyordum.

Toplantılar arasında ikisini de kontrol etmek için eve uğramaya karar verdim
ve hizmetçi mutfaktan sıkıntılı bir şekilde çıktığında annemin kötü bir gün
geçirdiğini hemen anladım.

Ama sonra annemin güldüğünü duydum ve donakaldım.

Uzun zamandır duymadığım bir sesteki ve neredeyse dizlerimin bağı
çözülüyordu.

Görünüşe göre Nina benden daha fazlası üzerinde sihrini konuşturuyor.

"Neden gidip biraz çay içmiyoruz *Mamulichka*? Nina'ya odalarınıza açılan
gizli kapıyı gösterebiliriz."

"Nina?" Kafası karışmış görünüyor.

Nina'ya bakıyorum ama o başını
sallıyor. "Uzun hikâye," diyor ve ben de
başımı sallıyorum.

Nina'yı kitaplığın arkasındaki gizli kapıdan geçiriyorum ve annem hevesle ona
odalarını gezdiriyor, duvarlarda kendi yaptığı birçok tabloyu gösteriyor.

Annem sohbet ederken Nina sabırlı davranıyor ve ben de hepimiz için çay hazırlarken onları biraz yalnız bırakıyorum.

Berrak günler berrak anlara dönüşüyor, ancak bunlar bile giderek daha nadir hale geliyor.

Bu sefer yanında olabildiğim için minnettarım çünkü sonunda beni hiç hatırlayamayacağını biliyorum.

Nina ve ben Annie saat dörtte gelene kadar annemle kalacağız.

Jen'in bugün izinli olduğunu tamamen unutmuşum ve bir hata daha yaptığım için kendime kızıyorum. Normalde hemşirelerin programını iş takvimimle senkronize ederim, böylece izin günlerinde toplantı planlamadığımdan emin olabilirim, ancak görünüşe göre aklım yine başka yerdeydi.

Nina ve ben ana eve geri dönerken sessizim.

"Haddimi aştıysam özür dilerim." Fuayeyi geçerken Nina sessizliği bozdu.

Olduğum yerde duruyorum ve onun soluk mavi gözlerine bakarken derin bir nefes alıyorum.

Endişeli görünüyor ve onu için sessizce kendime lanet ediyorum.

"Sessiz kaldığım için özür dilerim." Yanağını okşamak için uzandım.

Ona dokunmak beni topraklıyor, düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve beni şimdiki zamana geri getiriyor.

"Bugünkü bakım programını berbat ettiğim için kendime kızgıyım. Lütfen bunu annemle vakit geçirdiğin için sana kızdığım şeklinde algılama. Haddini aşmadığını söylediğimde bana güven Nina. En ufak bir şekilde bile."

"Çok üzgündü ve ben de yardım edebileceğimi düşündüm..."

Elini tuttum ve sıkıca sıktım. "Yardım ettin. Ona karşı harikaydın. Çok nazik ve şefkatliydin."

Nina'nın yanakları pembeleşiyor ve iltifattan utandığı belli olan gözlerini indiriyor.

Uzanıp çenesini tutuyorum ve o da utangaç bir şekilde kirpiklerinin altından bana bakıyor.

"Bir gün harika bir anne olacaksın." Alnımı onunkine yaslıyorum ve bir an için birlikte aldığımız nefeslerin sesinin kulaklarımızı doldurmasına izin veriyoruz.

Ama sonra Nina kollarını boynuma doluyor ve beni usulca öpmek için parmak uçlarında yükseliyor.

"Bugün seni özledim."

Sözleri yüzüme bir gülümseme getirdi ve onu derinden öperek benim de onu ne kadar özlediğimi gösterdim.

Dilim onunkine karışıyor ve vücudunu bana doğru bastırarak inliyor.

Bir kolumu beline dolayarak onu kendime doğru daha sıkı çekiyorum, diğer elim de boğazına gidiyor. Boynunun narin sütununu nazikçe sıkıyorum ve inliyor, sesi sikimin seğirmesine neden oluyor.

Onu doğruca yatağa götürmek, inanılmaz vücudunu keşfetmeye devam etmek için çaresizim. Ne kadar esnek olduğunu düşünerek ne tür pozisyonlar deneyebileceğimizi merak ediyorum ama onu zorlamak da istemiyorum.

Kendi isteğı dışında evimde kaldığının farkındayım ve kendisini baskı altında hissetmemesi için dikkatli olmam gerekiyor. Ne de olsa ilk gece teklifimi geri çevirmişti.

Nina uyarılmışlığımın kanıtını hissetmeden önce geri çekiliyorum.

"Bu gece tekrar yola çıkman gerekiyor mu?" Sesi biraz soluksuz geliyor.

Dudakları şişmiş ve gözleri, kendimi ayarlamama neden olan hafif sırlı bir bakışa .

"Diğer toplantılarımı iptal ettim." Kalınlaşan sikimi görmezden gelmeye çalışıyorum. "Nasıl olur?"

"Film izleyebiliriz diye düşünmüştüm. Tabii sen de istersen..." Birden utandığımı hissederek ekliyorum.

"Gerçekten mi?" Nina'nın gözleri parlıyor. "Film gecesi yapmak ister misin?" "Sadece bir fikirdi-"

"Kulağa mükemmel geliyor." Ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor. "Sıcak çikolata ve patlamış mısır yapabiliriz!"

Gözlerindeki heyecana gülümsüyorum. "Nasıl istersen, *lapochka*."

Nina'nın yanakları pembeleşiyor ve beni tekrar öpmek için uzanıyor.

saçlarıma batırırken inliyorum ve o da göğüslerini göğsüme bastırarak karşılık veriyor.

Tam tersini yapmam gerekirken Nina'ya kız arkadaşımış gibi davranıyorum. Ama yatağında onunla uyandığımda ya da sabah kahvemizi içerken kahvaltı masasında onun karşısında oturduğumda aklımdan geçen hayata direnmek çok zor.

"Bunu söylediğine pişman olabilirsin." Alt dudağımı ısıyor. "Zaten pişmanım." Ereksiyonumu karnının alt kısmına bastırıyorum. "Anton..." Bana sürtünüyor.

İkimiz de ne kadar hazır da Nina'nın tüm gün ders çalıştığını ve muhtemelen henüz bir şey yemediğini biliyorum.

Ona bakacağıma söz verdim, sadece yatak odasında değil. "Hadi gidip karnını doyuralım."

Alay ediyor. "Bu oral seks için bir kod falan mı?"

Bir kahkaha attım. "*Gerçek* yemeği kastetmiştim." Burnunun ucuna fiske vururken kıkırdıyorum. "Ne kadar pis bir kızsın."

Nina ellerini boynumdan çekip uzaklaşmadan önce sırtıyor ve her adımında kalçalarını salladığından emin oluyor.

"Lanet olsun," diye tıslıyorum o taytların içindeki mükemmel kıcına bakarken.

Omzunun üzerinden bakıyor, siyah perçemleri gözlerine düşüyor ve ben elimde olmadan uzanıp boyumu sıkıyorum.

Mutfağa girmeden önce gülüyor.

Bana ne yaptığını çok iyi biliyor.

Mutfığa girer girmez hizmetçim bana döndü. "Size bir şey hazırlayabilir miyim, Bay Koslov?"

Nina masaya oturdu ve çenesini büktüğü dizlerine dayadı. "Sorun değil

Danika. Neden bugün erken bitirmiyorsun?"

"Ama saat daha dördü yeni geçti? Dokuzaya kadar burada olmam gerekiyordu-"

"Sana yine de tam gün için ödeme yapacağım, merak etme. Lütfen git ve ailenle biraz vakit geçir."

Danika çantasını toplarken gözyaşlarının eşiğinde görünüyor, ki niyetim hiç de bu değildi.

"Çok naziksiniz Bay Koslov. Çocuklarım beni evde erken görmekten mutlu olacaklar." Kolumu okşadı.

Karşılığında ona sıcak bir gülümseme sunuyorum ve mutfak kapısını açmaya gidiyorum.

Ben Danika'nın arkasından kapıyı kapatırken Nina başını sallıyor. "Tamam, cidden, sen bir aziz falan mısın?"

"Affedersiniz?"

"Çalışanlarına bu kadar iyi bakan birini daha önce hiç görmemiştim." "Bu temel insani terbiyedir, Nina."

"Biliyorum ama yine de pek çok insan başkalarına çöp gibi davranıyor." Gülümsememi bastırmak için yanağımın içini ısııyorum.

Kaşlarını çatı. "Ne?"

"Sinirlendiğinde çok tatlı ."

Kaşları daha da çatılıyor ve onu rahatsız eden bir şey olduğunu anlayabiliyorum. "Nina? Neyin var?"

"Katerina kim?"

Donup kaldım.

Katerina'yı nereden biliyor?

"Neden soruyorsun?" Soruya neredeyse kayıtsız görünmeye çalışıyorum ama kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Katerina hakkında konuşmaktan nefret ediyorum çünkü bu beni hep boşlukta hissettiriyor. Nina alt dudağını ısıırıyor, utanmış görünüyor.

Ama ona dürüstlüğün ve gerçeğin benim için ne kadar önemli olduğunu açıkça belirttim, bu yüzden saçlarını nazikçe kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve sessizce aklımdan geçenleri söylemesine izin veriyorum.

"Annen beni Katerina sandı. Onu düzeltmedim çünkü bunun onu daha da üzebileceğini düşündüm."

"Anlıyorum."

"Özür dilerim, Alzheimer'a pek aşina değilim, bu yüzden onu düzeltmemekle hata ettiysem özür dilerim-"

"Özür dilemenize gerek yok. Çoğu zaman en iyisi onu düzeltmeye çalışmak yerine yarattığı anlatıya uymaktır. Başlangıçta bunu yaptım ve bu onu sadece üzdü."

"Tamam, bunu iyi oldu. Ama hala soruma cevap vermediniz."

Başparmağımı yanaklarını boyayan pembe allığın üzerinde gezdiriyorum. Katerina'yla neden bu kadar ilgilendiğini merak ediyorum.

Kıskanıyor mu?

Bu düşünce beni gülümsemekten alıkoyuyor.

Ama ona hikayeyi anlatacak gücü kendimde bulamıyorum ve ona gerçekte kim olduğunu söylemenin bir sürü soruya yol açacağını biliyorum. O yüzden sadece "Ailemizin eskiden tanıdığı biriydi." diyorum.

"Bir aile dostu mu?"

Başımı salladım. "Onun gibi bir şey."

"Oh, tamam."

"Şimdi, akşam yemeğinde patlamış mısıra ne dersin?"

Ona Katerina'nın kim olduğu hakkındaki tüm gerçeği anlatmadığım için kendimi kötü hissediyorum, ama gerçek şu ki, bunca zaman sonra bile, bu hala acı verici anıları geri getiriyor. Onun hakkında gerçekten konuşmanın muhtemelen yardımcı olacağını biliyorum, ama Nina o kişi olmayacak. İlgilendiğiniz kadınla eski kız arkadaşınız hakkında konuşmak tam bir ruh hali katilidir.

Nina gülümsüyor ve ayağa kalkıyor.

Nina ocağın yanındaki dolaptan tencereyi alırken ben de kilerden çekirdek torbasını çıkarıyorum.

Çekirdekleri tencereye döküyorum ve kapağını tekrar . "Günün nasıl geçti?"

"İyi idi. Uzun ama iyi idi."

"Kızlar bu gece dışarı mı çıkıyor?"

"Evet. Aklıma gelmişken, Emma masayı ve her şeyi organize ettiğin için teşekkür ediyor. Çok tatlıydı."

"Benim için bir zevkti. Biliyorsun, onlara katılmak istiyorsan çok geç değil."

Nina bana bakıyor ve alt dudağını ısırıyor.

"Seninle kalmayı tercih ederim," diye fısıldıyor.

Elimde olmadan eğilip onu burnunun ucundan öpüyorum.

"Ben de."

Nefesi kesiliyor ve ben gülüyorum, en ufak bir dokunuşa nasıl tepki verdiğini seviyorum.

Patlamış mısır neredeyse hazır olduğunda, iki büyük kupa alıp sıcak çikolata için süt ısıtmaya başlıyorum. "Sanırım buzdolabında biraz krem şanti var."

"Ooh, yum!"

Buzdolabına doğru zıplarken gülümsüyorum, hareketleri o kadar narin ve zarif ki bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Pazar günü Emma'yı kız kıza bir öğleden sonrası için davet ettiğimi söylemeyi unuttum, sorun olur mu? Üzgünüm, muhtemelen önce sana sormam gerekirdi." Buzdolabını açtı ve krem şanti kutusunu çıkardı.

Evimde arkadaşlarını davet edecek kadar rahat hissettiğini düşününce göğsüme bir sıcaklık doluyor.

"Arkadaşlarını istediğin zaman davet edebilirsin." Tezgâha yaslanıyorum. "Ve güvenliğin söz konusu olduğunda isteklerime uyma isteğini ne kadar takdir ettiğimi bilmeni istiyorum. Bunun kolay olmadığını biliyorum."

"Ateşli bir adamla büyük ve süslü bir evde kalmak pek de zor değil." Sırıttıyor.

"Sence ben seksi miyim?"

Nina kaşlarını çatıyor. "Sadece bunun için bile bana ne kadar değer verdiğini gösterebilirsin." Krema kutusunu sallıyor ve zihnim anında iğrenç düşüncelerle doluyor. "Ve belki de isteklerimi yerine getirmeye ne kadar istekli olduğunu görebiliriz."

NINA

EMMA'NIN GELMESİ İÇİN NEDEN BU KADAR GERGINİM BILMIYORUM. BİR KISMI
Başka bir kızın benimle takılmak istediğine hâlâ inanamıyorum.

Bunun bir süre alışabileceğim bir şey olduğundan emin değilim.

Kanepenin minderlerini tekrar kabartıyorum ve yerleştirdiğim atıştırma kaselerini ayarlıyorum.

Danika dün çok nazik bir şekilde markete gitti ve çeşitli cips çeşitlerinin yanı sıra şekerleme ve temelde eğitimdeki bir balerin için yasak olan her yiyeceği aldı.

Ama bale öğretmenimin bilmediği şey ona zarar vermez.

"Gerginsin," diyor Anton ve ben sıcıyorum. "İnsanlara sinsice yaklaşmamayı öğrenmelisin."

Anton sırtarak bana doğru yaklaştı ve kollarını belime doladı.

"Gergin olmana gerek yok," diye mırıldanıyor saçlarıma doğru. "Şu anda burası senin evin ve ben de öyle davranmanı istiyorum."

"Teşekkür ederim." Onun göğsüne sokuluyorum. "Daha önce hiç birlikte takıldığım kız arkadaşım olmamıştı ve bunun iyi geçmesini istiyorum."

"Aletimi kesmekle tehdit etmesinden Emma'nın seni çok önemseydiği anlaşılıyor, o yüzden bence iyisin."

Emma'nın Anton'la ilk tanıştığımızda onunla yaptığı konuşmayı hatırlayınca kahkahayı patlattım. "Çok korkmuş görünüyordun."

"Öyleydim." Anton boynuma sokuldu. "Sikimi çok seviyorum, sen de öyle."

"Aman Tanrım." Hassas tenimi yalarken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

. "Aynen öyle."

Göğsünü itiyorum.

"Her an burada olabilir." Karnımın alt kısmında ısı birikmeye başladı. "Bir dakika çok uzun bir süre." Anton'un bakışları kararıyor ve boğazım düğümleniyor.

Sadece birkaç kelimeyle beni nasıl bu kadar heyecanlandırabiliyor?

Yemin ederim vücudum Anton'a bağımlı hale geliyor ve bu beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor.

Neyse ki ön kapı açılıyor ve Anton beni arkadaşımı ekmeye ikna edemedi yanından hızla geçip gidiyorum.

Emma'yı fuayede Yakov'la sohbet ederken buluyorum. Tayt ve büyük boy pembe bir kazak giymiş, sarı buklelerini kafasının üzerine yığmış. Yakov'un yanında küçük bedeninin yarattığı tezat neredeyse komik ama Yakov'dan zerre kadar korkmuyor.

Eğer bir şey varsa, bence Yakov onun gözünü korkutmuş olabilir.

"Nina!" Çantasını yere bırakıyor ve kollarını boynuma doluyor. "Beni alması için seksi korumanı gönderdiğin için teşekkürler. Sanırım buraya gelirken sağlam bir ilerleme kaydettik."

"Ne hakkında konuştuğunuzu düşünmekten korkuyorum."

Anton arkamdan kıkırdıyor ve Emma'nın gözleri ona kayıyor.

Kadının ona bir kez daha baktığını fark ettim ve ona karşı bir sahiplenme duygusuna kapıldım.

Çok yakışıklı ama aynı zamanda benim için tamamen yasak.
Benim de hatırlayamadığım bir şey var.

"Nina ondan seni almasını istediğini söyledi." Anton ellerini ceplerine sokar.

"Eminim öyledir. Çok lezzetli."

Yakov yerin yarılıp onu yutmasını ister gibi bakıyor ve Anton gülüyor, bu ses tüylerimi diken diken ediyor.

"Pekala, siz iki kızı yalnız bırakayım. Ama şunu söylemek isterim ki Emma, burada her zaman hoş karşılanırsın, lütfen kendini evinde hisset."

"Teşekkür . Burası *muhteşem*!" Antrede etrafına bakınıyor.

Anton'a bakıyorum, yanaklarında hafif pembe bir kızarıklık var.

Utandı mı?

Anton Koslov' tanımlamak için *sevimli* kelimesini kullanabileceğimi hiç düşünmemiştim ama şu anda Emma evi gezerken yüzünün kızarması yanaklarımı acıtacak kadar çok gülümsememe neden oluyor.

"Çok naziksiniz. Bir şeye ihtiyacınız olursa Yakov ve ben üst kattaki ofisimde olacağız." Merdivenlerden yukarı kaybolurlar.

Şaşkınlıktan donmuş bir halde ona bakıyorum.

O gerçek olamaz.

"Bekle, Yakov Anton için mi çalışıyor? Baban için çalıştığını söylediğini sanıyordum?" Emma kaşlarını çatar.

"Oh, Yakov sadece Anton'un evinde kaldığım zamanlar için bazı güvenlik işlerinde ona yardım ediyor. Babam ısrar etti."

"Babamın koruyucu olduğunu sanırdım ama seninki başka bir seviyede. Senin için üzülüyorum kızım."

Salona yerleşmeden önce Emma'ya alt kattaki odaları hızlıca gezdiriyorum, burada atıştırmalık masasına ve duvarın çoğunu kaplayan televizyona bir göz atıyor ve bir ciyaklama daha çıkarıyor.

"Buna alışabilirim!" Kendini kanepeye bırakıyor. "İyi ki beli lastikli pantolon giymişim."

Yanına oturup Anton'un bize bağışladığı bir kadeh kırmızı şarabı ikimize de doldururken gülüyorum.

Bacaklarımı altına kıvrıp kanepeye kıvrılıyorum. "Cuma günü bir şey kaçırdım mı?"

"Allie barmenlerden birinin numarasını aldı." Emma patlamış mısır kasesine uzanırken başını sallıyor. "Ama sanırım ona numarayı VIP bölümünde olduğumuz için verdi ve bizim zengin olduğumuzu falan düşündü. Aman Tanrım, bunu söylediğimi ona söyleme."

"Yapmayacağım, merak etme."

"Ve Bea her zamanki soğuk tavrını takınıyordu. Yani, ona yaklaşmadıkları için erkekleri suçlamıyorum. Kızıl saçları ve soluk teniyle hem çarpıcı hem de ürkütücü."

"Peki ya sen?"

Emma şarabından bir yudum alırken suçlu görünüyor ve ben aniden ilgimi çekerek daha dik oturuyorum. "Aman Tanrım, ne yaptın sen?"

"Banyoda seks yapmış olabilirim..." Gözle görülür bir şekilde irkiliyor. "Anton'un barında mı?"

"Evet... Çok sürtükçe olduğunu biliyorum ama teselli olacaksa bir daha yapmayacağım. Seks aslında berbattı. Adamın doğru deliğe sokmayı başarmasına bile şaşırdım, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Emma!"

"Şaka bile yapmıyorum." Emma inliyor. "Sarhoş olduğumuz için mi, tuvalette olduğumuz için mi, yoksa gerçekten o kadar kötü için mi emin değilim ama neredeyse erkeklerden tamamen soğumama yetecekti."

Gülüyorum. "Muhtemelen üçünün bir kombinasyonuydu."

"Nina, yemin ederim, böyle boktan adamları nasıl buluyorum bilmiyorum. Ve *Espionage* lüks bir bar! Kendime bir Anton bulabilirim diye düşünmüştüm. Lafı açılmışken..."

İşte .

"Ne?" Şarabımı yudumluyorum.

"İkinizin arasında ne var?" "Um..."

Bir cevap hazırlamalıyım. Emma'yı onun evine getirdiğim gerçeği göz önüne alındığında, Anton ve benimle ilgili sorunun gündeme geleceğini biliyordum.

"Çünkü o *delicesine* seksi, zengin ve gerçekten iyi birine benziyor. O tam bir paket, Nina."

"Öyle olduğunu biliyorum." çekiyorum, ellerimi meşgul etmek için şarabımı kadehimde döndürüyorum.

"Sen bir şey misin? Çünkü eğer değilsen ve o müsaitse, onu senden memnuniyetle alırım."

"Üzerinde çalışıyorum."

Öğleden sonrasının geri kalanında sohbeti Anton ve benden uzaklaştırmayı başarıyorum ve Emma'ya son zamanlarda New York'taki çeşitli mekanlarda yaşadığı kötü randevular ve takılmalarla ilgili sorular yöneltiyorum.

Mutlu bir şekilde bana tüm detayları anlatıyor, iğrenç ağzı gülmekten yanaklarımın yırtılmasına neden oluyor.

Bir pizza ve bir şişe şarap yedikten sonra Emma saat sekiz eve gitmeye karar verir.

Gecenin geç saatlerine kadar pahalı şaraplar içip erkekler ve bale hakkında konuşmaya devam etmek istesem de, yarın sabah erkenden ikimizin de Kış gösterisi için provası var ve akşamdan kalma olmayı göze alamayız.

Yakov nezaketle Emma'yı şehre geri götürüyor, ben de yukarı çıkıyorum ve odamın önünde Anton'la karşılaşıyorum.

"Öğleden sonran nasıldı?" Yanağımı okşamak için uzandı.

Bana her zaman dokunmak zorunda olması, onun da benim ona duyduğum hayranlık kadar bana hayranlık duyduğunu düşündürüyor. Sanki ikimiz de diğerinin gerçek olduğuna inanamıyoruz.

"Çok güzeldi. Tekrar teşekkür ederim."

"Elbette."

"Gidip bir duş alacağım. Yarın saat altı buçukta provalar için okula gitmem gerekiyor, o yüzden bu gece odamda uyusam iyi olacak."

Tamamen yalan olmasa da, düşüncelerimi toparlamak için yalnız bir gecenin o kadar da kötü bir fikir olmadığını düşünüyorum.

Anton'u sahiplenmek iyi bir şey değil ve Anton'un yanında uyuduğum son bir hafta inanılmaz olsa da, odağımı tekrar baleye çevirmem gerekiyor.

Sonuçta, tüm bunlar sona erdiğinde, elimde kalan tek şey o olabilir.

"Ellerimi kendime saklayacağıma güvenmiyor musun?" Anton'un gözlerinin kenarları kırışır.

"Kendime güvenmiyorum." Gülüyorum. "Ve yarın yorgun olmayı gerçekten göze alamam."

"Tamam, *lapochka*. İyi uykular." Anton eğilip alnımdan öpüyor.

Dokunuşuyla iç çekiyorum, sıcak dudaklarının hissiyle tüm bedenim gevşiyor.

Özel banyoma giriyorum ve duşu açıyorum. Isınmasını beklerken, telefonumdaki bildirimler arasında hızlıca geziniyorum. Tam Allie ve Bea'dan gelen mesajlara bakıyordum ki telefonum babamdan gelen bir aramayla çalmaya başladı.

Banyo kapısına bakarken midem bulanıyor, Anton'un içeri gireceği düşüncesiyle kalp atışlarım hızlanıyor.

Odayı geiyorurur ve güvenli tarafta olmak için kilidi çeviriyorum.

Anton ve ben bu güvenli küçük balonun içinde varmışız gibi davranmak çok kolay hale geliyor. Tüm günümü dans ederek geçirdikten sonra eve dndgmde bana dnyasıymışım gibi davranan bir adamla karşılaşmak tek istediğim şey ve bir noktada bu balonun patlamasından nefret ediyorum.

Bu planı kabul ettiğimde, çok fazla seçeneğim olduğundan değil, Anton'dan gerçekten *hoşlanacağımı* ya da onun bu kadar iyi bir insan olacağını hiç beklemiyordum. Pisliğın teki olacağını düşünmüştüm, bu da onun güvenine ihanet etmemi kolaylaştıracaktı.

Ama o tam tersi ve ne yapacağımı bilmiyorum. Tamamen boku yedim.

"Benimle iletişime gememelisin," diye tıslıyorum telefonda. "Ya biri beni duyarsa ve Anton'a haber verirse?"

"Bu senin Sorun, değil Benim. Sen gerekir Biliyorum nasıl için konuşmaları gizli tutun."

İçimi ekiyorurur, karşılık vermemek için kendimi zor tutuyorum. Babamla uğraşacak enerjim yok, bu yüzden onu kızdırmak istemediğim için sessiz kalıyorum.

"İşler nasıl ilerliyor?"

"Bir bağlantı kurmaya çalışıyorum." Duşun sesimi boğacağı için minnettarım.

Kvetin kenarına tünüyorum, gözlerim kapıya kilitlenmiş, Anton'un bana katılmak için odama gelmeye karar vermemesi için dua ediyorum.

"Daha hızlı çalışmalısın."

"şüpheli görünme riskine girmeden yapamam." "O

zaman onu tuzağā dşrmelisin."

"Onu tuzağā düşürmek mi? Ne

demek istiyorsun?" "Kendini

hamile bırak, Nina."

"Şaka yapıyorsun." Benden histerik bir kahkaha kaçıyor.

"Eğer hamile kalırsanız, muhtemelen sizinle evlenir ve bu da size bağlantınızı sağlar."

Ciddi olamaz.

Bunu düşünmeye çalışırken düşüncelerim yarışıyor.

Hayal dünyasında, Anton'la evlenmek bir rüyanın gerçekleşmesi gibi geliyor. Ama gerçekte, onu kalıcı olarak babama bağlamak bir ölüm cezası.

Bunu ona yapamam, en azından önce ona tüm gerçeği söylemeden yapamam ve bu muhtemelen bir geleceğimiz olması ihtimalini ortadan kaldırır.

Anton doğruluk ve güvene her çok değer verir. Suçluluk duygusuyla midemi bulandıran bir gerçek.

"Yapamam... Hayır. Bu... bu asla planın bir parçası değildi." "Yeni bir planım var."

"Beni haberdar ettiğin için teşekkürler." Öfkelendim. "Burada benim hayatımdan bahsediyoruz. Öylece hamile kalamam. Peki ya bale?"

"Ne olmuş ona?"

"Hamileyken dans edemem." Hayallerim parmaklarımın arasından kayıp gitmeye başlarken sesim gözyaşlarıyla kalınlaşıyor.

"Hiç bu kadar bencil birini tanımamıştım. Hepsi annenin suçu. Seni şımarttı ve sonuçlarıyla beni baş başa bıraktı."

Sözleri karşısında gözlerim doluyor. Annem hakkında konuşmasından nefret ediyorum çünkü asla nezaketle ya da sevgiyle konuşmuyor.

"Başka bir yolu olmalı. Eğer onunla evlenmemi istiyorsan, deneyebilirim."

"Başka yolu yok. Seninle evleneceğini garanti etmenin tek yolu hamile kalmak."

"Benimle evlenmesi neden bu kadar önemli? Ona tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?"

"Önemli şeyleri bana bırakıp iyi olduğun şeylere odaklanmaya ne dersin?"

"Tek iyi olduğum bu mu yani? ve hamile kalmak mı?" "Sanırım

öğreneceğiz." Telefonu kapattı.

Ekrana bakıyorum.

Kendimi asla yeterince iyi hissetmemeye alışkın olmalıyım. Yirmi yılı aşkın bir kendimi kardeşim Maxim'den tamamen aşağı ya da babamın gözünde görünmez hissediyorum. Yaptığım hiçbir şey yeterince iyi değil, muhtemelen beni bu karmaşanın içine sokan da bu.

Bir şekilde babamın planına uymanın sonunda beni onun gözünde kurtaracağını düşünmüştüm ama sadece kendimi kandırdığımı biliyorum.

Babam benim hakkımda kararını verdi ve şimdi acı çekecek olan Anton olacak.

Ailenin Anton için her şey olduğunu biliyorum ve onu evliliğe ve bir bebeğe etme düşüncesi ihanetin en kötüsü olurdu.

Bunu ona yapamam, bu da bana tek bir seçenek bırakıyor. Ona

babamın kim olduğu hakkındaki gerçeği söylemeliyim.

ANTON

BUGÜN GIBİ GÜNLERDE BAR AÇTIĞIM İÇİN PIŞMANLIK DUYUYORUM. BİR SÜREDİR Bu da bütün günümü masaya yapışıp herkesin hatalarını düzeltmeye çalışarak geçirdiğim anlamına geliyor. *Espionage*'a sadece genel müdürle haftalık toplantımı yapmak için uğrayacaktım, ancak bu, stokları iki kez kontrol etmenin yanı sıra bazı güvenlik görüntülerini incelemeye ve Cumartesi gecesi tuvaletlerin dışında müdavimlerimizden birine yönelik bir saldırı iddiası nedeniyle polisle konuşmaya dönüştü.

Neyse ki sadece kulaktan dolma bilgilerdi ama yine de polis reddetmeden önce elimizdeki her kanıtı gözden geçirdim.

Ön kapıdan içeri girdiğimde saat dokuzu geçmişti ve bir içki için yanıp tutuşuyordum ve Nina'nın hâlâ ayakta olduğunu ve bana katılmaya istekli olduğunu umuyordum. Onun güzel gülümsemesini görmek ruh halime kesinlikle yardımcı olacaktır.

"Nina?" Fuayede yürürken seslendim.

"Buradayım!"

Sesini duyunca nabzım hızlanıyor ve hızla merdivenleri koşarak çıkıyorum.

"Neredesin, *Zayka*?"

"Yatak odanda."

İçeri girdiğimde Nina'nın çıplak bedenini yatağımın üzerinde buldum.

Kollarını başının üzerine kaldırmış, yastıklara yaslanmış, omuzlarına dökülen siyah saçlarıyla melek gibi görünüyor.

Gözlerim onun sivri meme uçlarında geziniyor, aşağı inmeden önce hassas tomurcukları emme ağzım sulanıyor.

Bacaklarını sıkıca birbirine bastırmış, güzel amını benden koruyor ve ben inliyorum.

"Uzun bir gün geçirdin." Karnının üzerine yuvarlanıyor ve bana kıcının mükemmel görüntüsünü veriyor.

"Evet." Gömleğimi başımın üzerine çekmeden önce birkaç düğmeyi çözüyorum. "Neşelenmeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Sikim fermuarıma dayanıyor. "Seni yine arkadan izin verecek misin, *lapochka*?"

Kalçalarını oynatıyor ve ben de pantolonumdaki şişkinliği sıkmak için aşağı uzanıyorum.

"Başka bir fikrim var." Kapüşonlu gözlerle omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Oh, öyle mi?"

"Ders için yapmam gereken bir ödevim var..." Geri dönüyor. "Görüyorsun, bu hareketi tam olarak yapamadım..."

Sağ bacağını kaldırır ve ayak bileğini tutar.

"Lanet olsun!" Nefes almayı unutup bacağını düzeltmesini ve neredeyse vücuduyla aynı hizaya gelecek şekilde geri çekmesini izlerken, bana zaten uyarılmışlığıyla parıldayan amının mükemmel görüntüsünü veriyor.

Yüzümü kalçalarının arasına gömüp onu tatma düşüncesi ağzımı sulandırıyor.

Nina sırtarak diğerk ayak bileğinden tutuyor ve bacaklarını iki yana doğru mükemmel bir şekilde açıyor.

"Biraz *gergin* hissediyorum." Tepkimi izlerken alt dudakını ısıyor.

Onu bu şekilde becerdiğimi hayal ettiğimde, bu açıyla ne kadar derine ulaşabileceğimi bildiğim için çıkardığım ses vahşi olmaktan başka bir şey değil.

Pantolonuma dökülmemem bir mucize.

Nefes kesici.

Her nasılsa, pantolonumu çıkaracak kadar uzun süre odaklanmayı başarıyorum, çıplak vücuduna bakarken sikim zaten sızıyor.

"Eminim bu sorun olmayacaktır." Elimi horozumun tabanına sarıyorum ve uzunluğumu pompalıyorum.

Nina donuk gözlerle beni izliyor, ben yatağa tırmanırken hâlâ splitleri tutuyor.

"Tanrım, Nina." Kaygan ucumu amının uzunluğu boyunca gezdiriyorum. Klitorisini fırçalarken gözleri dönüyor.

"becermeli miyim yoksa tadına mı bakmalıyım

bilmiyorum." "Sik beni." Sırtını kamburlaştırıyor.

"Lütfen."

Çabucak bir yastık kapıyorum ve daha da derine batabilmem için kalçalarının altına yerleştiriyorum. Bu inanılmaz hissettirecek, bu yüzden Nina'nın hala önce geldiğinden emin olmak için kendimi hızlandırmam gerekecek.

Sikimi onun girişiyle hizaladım, kalçalarımı sertçe ittim ve sikimi tamamen içine batırdım.

Nina onu doldurduğumda çığlık atıyor ve boyutumaya alışması için bir dakika ayırıyorum.

"Anton," diye inliyor, ben içinde hareket etmeyi reddederken ifadesi zevkten ıstıraba dönüşüyor.

"Seni incitmek istemiyorum Nina. Bu açıda çok derinim."

"Yapmayacaksın. Ben çok esneğim."

"Biliyorum." İç bacaklarını okşarken kıkırdıyorum. "Ama eğer çok fazla olursa, bana söylemeni istiyorum."

"Anton." Gözlerini kapatıyor. "*Sik beni.*" Ne kadar çaresiz olduğuna gülmekten kendimi alamıyorum.

Ona bu kadar zevk verebilmeyi seviyorum ve onu boşaltırken adımı haykırmasına alışacağımı hiç sanmıyorum.

"Oh, niyetim bu," diye mırıldanıyorum, sonra da onun daracık çıkıp tekrar içeri giriyorum.

"*Evet.*" Nina sikimin etrafında kenetlendi. "Siktir, Nina." Tekrar içine soktum.

Bana tembel bir gülümseme sunuyor, ellerimi kalçalarına koyup kalçalarımı pompalarken onları yerinde tutarken gözleri yarı kapalı.

"Şu haline bak, ne kadar güzelsin."

"Çok iyi hissediyorsun." Teni pembenin yumuşak bir tonunda kızarmaya başlıyor.

Vücutlarımızın birleştiği yere bakıyorum ve sikimi serbest bırakırken izliyorum.

Nina'nın uyarılmasıyla parıldıyor ve toplarım sıkışmaya başladığında ve ucundan bir precum fişkırması sızarken dişlerimi sıkmak zorundayım.

Yavaşlamam gerekiyor, yoksa Nina serbest kalmadan önce yükümü patlatacağım ve bu işleri böyle yapmaktan hoşlanmıyorum.

Aramızda uzanarak, onun içinde daha derine iterken klitorisinde yavaş daireler çizmeye başladım.

Nina'nın gözleri açılıyor ve ben klitorisine daha fazla zevk uygularken ağzı sessiz bir çığlıkla açılıyor.

"Daha fazlasını istiyor musun, Nina?" Kalçalarımı yavaşça pompalıyorum.

Nina bana bakarken boğuk bir ses çıkarıyor ve ben de kıkırdıyorum.

Serbest sağlarken gözlerimi onunkilere kilitliyorum. "Çok iyi."

Ellerini göğüslerini avuçlamak için hareket ettiriyor.

Meme uçlarıyla oynamaya başladığında "Seni izlemeyi seviyorum" diye mırıldanıyorum. "Öyle mi?" Küçük ve diri göğüslerine bakıyor.

Mükemmel bir ağız dolusu ve ben de onlara biraz ilgi göstermek için sabırsızlanıyorum.

Sert tepeleri cimcikliyor ve zevkten sırtı kamburlaşarak soluk soluğa kalıyor.

Amcığı sikimin etrafında kenetleniyor ve ben .

"Siktir, devam et."

Meme uçlarını daha sert çekmeden önce gülüyor.

Amcığı daha da kayganlaşıyor ve klitorisini daha hızlı ovmadan önce başparmağımı ıslaklığında gezdiriyorum.

Nina inliyor, göğüslerini yoğurmak ve meme uçlarını çimdiklemek arasında hareket ediyor, ben de klitorisini itişlerimle aynı anda çalıştırıyorum.

Gelme ihtiyacı neredeyse dayanılmaz.

", *Zayka*, bu." Klitorisini daha sert ovuyorum. "Sikime gel." "Evet, aman Tanrım!"

Omuriliğim karıncalanmaya başladıkça hareketlerim daha özensiz hale geliyor. Sikim onun kaygan sıcağına girip çıkarken zar zor düzgün düşünebiliyorum. "Siktir."

"Geliyorum," diye inliyor, ağız açık kalırken gözleri kapanıyor. "Evet, evet, evet!"

Vücudu titriyor ve ardından kalçalarının arasında bir ıslaklık oluşuyor.

Doruğa ulaştığında amcığı uzunluğumun etrafında titreşiyor ve kalçalarımın bir pompası daha sikimin dökülmesine neden oluyor.

"Vay anasını." İçimi ona boşalttım.

İkimiz de tükendiğimizde, onun üstüne yığılıyorum ve Nina kalçalarını belime sararak beni kendine doğru çekiyor.

İç çekiyor. "Bu inanılmazdı."

Homurdanıyorum ve o gülüyor.

"Bu seni neşelendirdi mi?"

"Sanırım bu beni öldürebilirdi." Zar zor düşünebiliyorum ve hâlâ onun içinde olmam da yardımcı olmuyor.

Boynumu yalarken inliyor. "Sen içimde gömülüyken sonsuza kadar böyle kalabilirim."

"Bu bana cennet gibi geliyor." Dudaklarını dudaklarımla yakaladım.

Sonunda kendimi Nina'dan çekip sırt üstü yatıyorum ve onu yanıma çekiyorum, o da başını göğsüme yaslıyor.

Hayallerimin kadınıyla inanılmaz bir seks yaptıktan sonra yatakta uzanırken şu anda hissettiğim kadar huzurlu hissettiğimi hiç sanmıyorum çünkü Nina'nın tam da öyle olduğunu inkar etmek mümkün değil.

Bana doğru yaklaştı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette." Kolunu aşağı yukarı okşuyorum.

Ona dokunmadan duramıyorum.

"Bana yapılan saldırıdan sorumlu olan adam... Adını biliyor musunuz?"

Bunu sormasını beklemiyordum ama eninde sonunda bu konuşmayı yapacağımızı biliyordum.

"Yüzde yüz teyit değil ama eğer düşündüğüm kişiye, o zaman evet, biliyorum."

"Bana anlatabilir

misin?" Tereddüt

ediyorum.

"Neden?"

"Sanırım adını bilirim kendimi daha iyi hissedeceğim." Kollarımdan kurtulup yastıkların üzerine oturuyor. "O zaman o gerçek, somut bir insan olur.

havada asılı kalmış gibi görünen bir tehdit. Bu muhtemelen hiç mantıklı değil..." "Hayır, anlıyorum. Bilmek istediğine emin misin?"

Alt dudağını ısırarak başını sallıyor.

"Adı Igor Ivanov. Onlarca yıldır ailemle savaş halinde ve en az onlar kadar kötü biri."

Nina'nın gözleri açılıyor ve ben uzanıp yanağını okşuyorum.

"Seni korkutmak istemiyorum, *lapochka*. Sana asla ulaşamayacak."

"Bu yüzden beni güvende tutmak için kadar uğraştın, değil mi?"

Başımı salladım.

"Bu kadar korkunç ne yaptı?"

"Birincisi, teyzemi ve amcamı öldürdü."

Nina'nın nefesi kesiliyor ama sessizliğini koruyor.

"Ailem için çalışan pek çok adamla birlikte. Neredeyse bir yıl önce kuzenim Mikhail'in karısını kaçırdı ve onu ve doğmamış çocuğunu onun önünde öldürmekle tehdit etti."

"Aman Tanrım." Nina hıçkırıyor, gözleri yaşlarla dolarken eliyle ağzını kapatıyor.

"Eğer bu fazlaysa durabilirim."

Nina başını sallar.

"Onun hakkında mümkün olduğunca çok şey bilmek istiyorum."

"Bu aramızda kalsın ama kuzenlerim üvey kardeşleri olduğunu öğrendiler. Babaları Igor'un eski karısı Katya ile bir ilişki yaşamış ve bir oğulları olmuş. Igor, Katya'nın ölü doğum yaptığını kaydetmiş ve oğlunu alıp hayatının büyük bir bölümünde ona işkence etmiş. Neredeyse iki yıldır onun izini bulmaya çalışıyoruz."

Nina'nın vücudu titriyor ve bunun muhtemelen yeterli bilgi olduğuna karar veriyorum. Yanaklarını avuçluyorum ve gözyaşlarını başparmaklarımla siliyorum.

"Ama sana asla zarar vermeyecek Nina, söz veriyorum."

Gözyaşları yanaklarından süzölmeye devam ederken

başını sallıyor. "Seni üzdüğüm için özür dilerim

Lapochka."

"Soran bendim."

"Ne yazık ki bu dünyada kötü insanlar var. Ama bir de senin gibi iyi ve saf olan melekler var." Dudaklarını öpmek için eğildim.

Nina sadece daha yüksek sesle hıçkırıyor. Onu kollarıma çekiyorum ve ağlarken göğsüme bastırıyorum. Igor Ivanov yüzünden gözyaşı dökmesinden nefret ediyorum ama durumun gerçekliğini bilmeye hakkı var. Gerçeğı ona asla inkar etmeyeceğim.

"Hiç birini öldürdün mü?" diye fısıldıyor.

Bir an için yalan söylemeyi düşündüm ama Nina'yı bu şekilde kandıramazdım. Gerçekte kim olduğumu bilmeyi hak ediyor.

"Evet." Yanağını okşuyorum. "Ama sadece kesinlikle gerekli olduğunda. Asla eğlence ya da zevk için değil."

Beni itip ya da dürüstlüğömden tiksiniş gibi görünmemesini iyiye işaret olarak kabul ediyorum.

"Ne gerekli sayılır?" Nina kaşlarını çatıyor.

"Sevdiklerimi korumak."

Nina sessizleşti ve itirafımın onun için çok fazla olabileceğinden endişelendim. Ama ona karşı olabildiğince açık ve şeffaf olmak istedim.

Sırlar ilişkileri mahvedebilir ve eğer Nina ve benim gerçek bir şansımız varsa, kendini neyin içine soktuğunu bilmesi en iyisi.

"İyi misin?" Bu küçük dokunuşun ona gerçekte kim olduğumu hatırlatmasını umarak saçlarını okşamaya devam ediyorum.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyor. "Ama seninle bir şey hakkında konuşmam gerek." "Benimle her zaman her şey hakkında konuşabilirsin."

Alt dudağını ısırarak başını sallıyor.

Yerdeki kıyafet yığınının arasından telefonum çalıyor.

Tereddüt ediyorum ama Nina kollarımdan kayıyor.

"Bunu almalısın."

"Muhtemelen sadece Mikhail ya da Danil'dir." Yatağın kenarından pantolonuma uzandım.

Cebimden telefonumu çıkartıyorum ve ekranda Rosa'nın adının yanıp söndüğünü görüyorum. "Kahretsın."

Muhtemelen Nikolai hakkında bilgi almak için arıyordur ve ben de kardeşimin nerede olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Ama aynı zamanda Nina'yla az önce yaptığımız konuşmanın ve onun benimle bir şey paylaşmak istediğinin de farkındayım.

"Anton, sorun yok." Yataktan kalkıp koltuğun üzerine asılı pembe, ipek bornozuna uzanıyor. "Sonra konuşabiliriz."

"Konuşmaya ihtiyacın vardı..." Telefonum elimde vızıldamaya devam ediyor, ama Rosa'yı sesli mesaja göndermemin bir yolu yok.

"Gerçekten, sorun değil." Nina kapıya doğru yürümeden önce bornozunun kemerini ortasından bağıyor. "Telefonunu al. Daha sonra konuşuruz."

Nina odadan çıkarken kendimi bir pislik gibi hissediyorum ve bunu daha sonra telafi edeceğime dair sessiz bir yemin ediyorum.

"Benim için neyin var, Rosa?" "Beni görmezden geldiğini sanıyordum, Koslov."

"Bir şeyin ortasındaydım."

"Her zaman öylesin." Alay ediyor. "Kardeşin hakkında bazı temel bilgilere ulaştığımı bildirmek için aradım."

"Temel derken neyi kastediyorsun?"

"Son bir yıldır yaşadığı güncel adresi ve güncellenmiş telefon numarası. Faturamla birlikte bunları şimdi size e-posta ile gönderiyorum."

"Nerede yaşıyordu?"

"E-postayı kontrol edersen öğrenirsin. Gitmem gerek, Anton." Telefonu kapattı.

Hemen e-postamı açıyorum ve Rosa'dan gelen son e-postaya tıklıyorum.

Nikolai'nin yeni numarasının yanı sıra mevcut adresini de içeren ekli dosyayı tararken nefesimi tutuyorum ve New York posta kodunu fark ediyorum.

"Seni sikik."

Geçtiğimiz yıl benimle sadece aynı ülkede değil, aynı zamanda aynı *eyalette* bulundu.

Telefonumu odanın öbür ucuna fırlatma savaşıyorum.

Yurtdışında olduğunu düşündüğümde annemizi ziyaret etmediği için onu neredeyse mazur görebilirdim, gerçi düzenli uçuşları karşılayacak parası olduğu kesin. Ama bu kadar yakın olup da bırakın yardım etmeyi, ziyaret etme zahmetine bile girmemesi kanımı kaynatıyor.

"Lanet bir içkiye ihtiyacım var."

CASUSLUK BINASININ ÖNÜNE GELDİĞİMDE KÖR BİR ÖFKE İÇİNDEYDİM.

"Bu kadar çabuk mu döndün?" Reid, ben onun yanından geçip bara doğru yürürken soruyor.

"Hiçbir alkol beni daha iyi hissettirmeyecek ama yine de deneyeceğim." Bara yaklaşıp barmen Alex'e bana bir votka doldurmasını işaret ediyorum. "Ben aksini söyleyene kadar gelmeye devam etsinler."

Reid barda yanıma geldi. "Arkadaş ister misin?"

"Siktir et." İçkimi alıp barın arka tarafındaki özel kabinlerden birine doğru ilerliyorum.

Üç duble votka içtim ve zihnim henüz sakinleşmedi ve bedenim neredeyse öfkeyle titreşiyor.

Dönüp dolaşıp kardeşimi ziyaret edip etmemeye karar vermeye çalışıyorum ama bunun sadece birimizin hastanede, diğerimizin hapiste olmasıyla sonuçlanacağını biliyorum.

Boş bardak temizlendi ve önüme bir tane daha konuldu.

Telefonumu açıyorum ve Rosa' e-postayla gönderdiği numaraya bakıyorum, bir yandan içerken bir yandan da arama isteğimle savaşıyorum.

Ve içki.

Ve içki.

Ta ki kendimi daha fazla tutamayıp Nikolai'nin yeni numarasını çevirene kadar. Doğrudan sesli mesaja geçmeden önce bir kez bile çalmadı.

"Sen lanet olası bir pisliksin, bunu biliyor musun?" İnsanların beni duymasını umursamadan telefonda bağırıyorum. "Vicdanın olduğundan değil ama annem haftalardır seni soruyor, hangi cehennemde olduğunu merak ediyor. Nasıl oluyor da ben onun için bir yabancından başka bir şey değilken sen altın çocuk olabiliyorsun, ha? Bu nasıl bir adalet? Ben ona bakabilmek için hayatımı askıya alıyorum, sen ise işler zorlaştığı anda havlu atıyorsun. Sen lanet bir korkaksın Nikolai. Dönüştüğün adam konusunda ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı bilmen gerektiğini düşündüm."

NINA

ANTON SAATLERCE GERİ GELMEYECEK. YATAK ODAMDA OTURUYORUM.
Tökezleyerek geçtiğinde uyanıktı.

Bir şeye çarparken küfrediyor ve içki içtiğinden hiç şüphem yok. O arama her neyse, kötü olmalı.

Ama kafam bu kadar karanlık düşüncelerle doluyken gidip onu teselli edecek kapasitem yok.

Babam masum bir kadını ve doğmamış çocuğunu öldürmekle tehdit etti.

Damarlarımda onun kanı dolaşıyor.

O benim bir parçam.

Bağırsaklarımı kusmadan önce zar zor tuvalete gidebildim.

ALARMIM YAN ODADA ÇALARKEN BAŞIM ZONKLUYOR. BEN OLMALIYIM
Sonunda banyoda yere kıvrılmış bir şekilde uyandığımda uykuya dalmıştım
ama kendimi dinlenmiş hissetmiyordum.

Çok fazla kustuğum için karnım ağrıyor ve uzuvlarım ağır ve güçsüz.

Uzun bir gün olacak.

Neyse ki şehre giderken yanımda götürmek üzere kendime kahve hazırlarken Anton mutfakta görünmüyor ve Yakov'un konuşkan olmamasına bir kez olsun şükrediyorum. Anton'un bana anlattıklarını sindirmek için zamana ihtiyacım var.

Koslovlar Lev'i biliyor.

Babam şüphesiz bunu duymak isteyecektir, ama o konuşmak istediğim *son* kişi.

Yaptığı onca şeyden sonra Anton'a canavar deme cüretini nasıl gösterebiliyor?

Anton'un bana kendi geçmişinden bahsetmesi, onun nasıl insan olduğunu gösteriyor. Gerçeği bilmemi *istedi*. Cazibesine ve zenginliğine kanmamı sağlayarak beni kandırmak ya da gafil avlamak istemedi. Onun gerçekte kim olduğunu görmemi istedi.

"Evet öldürdüm, ama sadece kesinlikle gerekli olduğunda. Sevdiklerimi korumak için".

Maxim'i soğukkanlılıkla öldürmüş olmasına imkan yok. Kendini savunmak ya da birini korumak için yapmış olmalı ve bunu kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Derslerim öğle yemeği için ara verdikten sonra kızlarla birlikte yemek yemek için kafeteryaya gidiyorum. Hepsi geçen Cuma *Espionage*'da geçirdikleri geceyi anlatmakla meşgul ama ben zar zor dinliyorum.

"Nina? Her şey yolunda mı?" Bea el değmemiş yemek tepsime bakıyor.

"Evet, şey... Sanırım tuvaleti kullanmam gerekiyor. Hemen geliyorum." Yan masadaki Yakov'la göz göze geliyorum ve o da beni takip etmek için ayağa kalkıyor.

Kızlar tuvaletine girip tüm kabinlerin boş olup olmadığını kontrol ettikten sonra, Yakov'un dinleme ihtimaline karşı kendimi kapıdan en uzaktakine kilitliyorum ve evden eski bir arkadaşımı arıyorum.

"Mila? Ben Nina."

"Hey, Nina! Bir süredir senden haber alamadım. New York nasıl?" Mila'nın babası ve erkek arkadaşı babam için çalışıyor, bu yüzden arkadaş sayılıyoruz ama yakın olduğumuzu söyleyemem.

"Bu iyi bir şey. Sanırım şu anda Pyotr ile birlikte değilsiniz?" "Evet, o burada. Neden?"

"Araştırdığım hedef hakkında ona bazı şeyler sormam gerekiyor."

Mila bir an sessiz kalıyor, ama sonra boğuk bir konuşma duyuyorum ve ardından erkek arkadaşı Pyotr'un derin sesi geliyor telefondan.

"Nina?"

"Hey, Pyotr, Maxim'in öldüğü günle ilgili bazı şeyleri bilmem gerekiyor." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Maxim bir pislik olabilirdi ama yine de benim kardeşimdi ve ölümünün tüm kanlı ayrıntılarını duymaya hazır olduğumdan emin değilim.

Ama Anton'a yardım etmek istiyorsam fazla seçeneğim yok.

"Ne gibi?"

"Sen de oradaydın, değil mi? Babam seni Rusya'ya geri göndermeden önceydi, değil mi?"

"Evet, yaptığım son işti. Neden bu kadar soru soruyorsun, Nina?"

"Maxim'i öldüren babam için Anton Koslov'u araştırıyorum ve tüm arka planı bildiğimden emin olmak istiyorum, bu yüzden bana verebileceğin her bilgi gerçekten yardımcı olacaktır. Bu işte başarısız olamam Pyotr. Bu adamın kardeşimi öldürmenin bedelini ödediğinden emin olmalıyız."

Pyotr iç geçiriyor ve bana ne olduğunu anlatmasını beklerken endişeyle nefesimi tutuyorum.

"Tam bir kaostu ama adamlarından birinin Maxim'i kafasından yakaladığını ve sonra Mikhail'in kim olduğunu anladığında onlara geri çekilmelerini emrettiğini hatırlıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Onu yem olarak kullanabileceklerini düşündüler, bu yüzden o ve araştırdığınız adam, Anton, onu bağladılar ve bir arabaya attılar. Sonra da kaçıp gittiler ve diğer adamları olaydan sonrasında ilgilenmeleri için bıraktılar. Onları takip etmek için olabildiğince çabuk oradan çıktım."

"Ee, ne oldu?"

"Onu bir depoya götürdüler ve Maxim'i içeri sürüklerken biz dışarıda bekledik. Destek çağırdık çünkü neye bulaştığımız hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Tek bildiğimiz bunun bir tuzak olduğu ve içeride makineli tüfekli iki düzine adam olabileceğiydi."

Maxim bu noktada her şeyin bittiğini biliyor muydu?

Onu kimin kaçırdığını fark ettiğinde ne kadar korkmuş olabileceğini hayal ederken boğazım safra ile yanıyor.

Mikhail Koslov'un ününün bir sebebi var.

"Ama daha destek gelemeden Mikhail ortaya çıktı ve Maxim'i arabaya doğru sürükledi."

"O sırada hayatta mıydı?" Göz kırıyorum.

duymayı hiç beklemiyordum.

"Maxim mi? Evet, yaşıyordu. Hırpalanmış ama hayattaydı."

"Hırpalanmıştı..." Mikhail'in ona neler yapmış olabileceğine dair zihnimde oluşan sahneyi hayal etmemeye çalışarak fısıldıyorum.

"Kırık burun, morarmış göz, ciddi bir şey yok."

İçim rahatlarırken neredeyse kahkahalara boğulacaktım.

"Muhtemelen ondan bilgi almaya çalışıyorlardı."

"Anlamıyorum. Nasıl oldu da öldü? Sanki onu hayatta tutmaya çalışıyorlarmış gibi geliyor."

"Mikhail onu yere fırlattı ve bagajı açıp Anton'la konuşurken Maxim cebinden Mikhail'in silahını çaldı ve Mikhail'i vurmaya gitti."

"Aman Tanrım."

"İşte o zaman Anton onu vurdu. Öldürücü bir darbe vurmak istediğinden şüpheliyim ama dürüst olmak gerekirse her şey çok çabuk oldu. Maxim bir dakika önce hayattaydı, bir dakika sonra ise değildi."

"Tanrım," diye boğuluyorum.

"Üzgünüm Nina, bunu duymanın zor olduğunu biliyorum. Bunu izlemek çok zordu. Maxim iyi bir arkadaşıtı."

"Hâlâ hayatta olmalıydı. Mikhail'i vurmaya çalışacak kadar aptal olmamalıydı. İstediklerini kabul etseydi..." Sakin kalmaya çalışırken bir elimi yüzümde gezdiriyorum.

üzerinde durmanın bir anlamı yok. Bu, kardeşimin öldüğü ve Anton'un sorumlu olduğu gerçeğini değiştirmez.

"Katılıyorum. Ama Maxim asabi biriydi."

"Şimdi hareket et, sonra düşün, tıpkı

babamız gibi" diye kıkırdadı Pyotr.

"Aynen öyle."

"Yani Anton, Mikhail'i kurtarmaya çalışıyordu..." Gözlerim yaşlarla doldu.

"görünüyordu, evet. bunlar geldiği için üzgünüm Nina, gerçekten."

"Bunu takdir ediyorum. Benimle konuştuğun için teşekkürler." Telefonu kapattım.

Mikhail'in hayatını kurtarmaya çalışıyordu.

İçim rahatlarken bir hıçkırığı yutuyorum.

Anton bunca zamandır samimiydi. Küçük bir parçam, tüm bunların bir oyun olabileceğini ve benim de buna kanacak kadar aptal olduğumu öğrenince dehşete kapıldı.

Ama o kötü adam değil. O iyi adamlardan biri ve öyle kalmasını sağlamalıyım.

Babamla yüz yüze konuşmalıyım. Bir şekilde onu Anton'dan intikam almamaya ikna etmeliyim ki bu hiç de kolay olmayacak. Ama denemek zorundayım.

Anton'un kuzeninin hayatını kurtarmaya çalıştığı için acı çekmesine izin veremem.

Konuşmamız gerek. İşinize çok yarayacak bir şey buldum. Saat ikide ana binanın acil çıkışına bir araba gönderin.

BABAM MESAJLARIMA CEVAP VERMİYOR.

sadece bu seferlik istediğim gibi yapar. Ama tek sorunum bu değil. Bir şekilde Yakov'dan da kurtulmam gerekiyor.

Günün son dersi ana binanın birinci katındaki küçük özel stüdyolardan birinde yapılıyor. Sınıfımız beşerli gruplara ayrılmış durumda ve her grup birbirine bağlı stüdyolardan birinde yer alıyor. Eğer bir şekilde yandaki stüdyoya gizlice girebilirim, babamın göndereceğini umduğum arabayı karşılamak için binanın arkasındaki acil çıkabileceğim...

Stüdyoya girerken Allie'nin peşinden gidiyorum.

Şu anda haftalar sonra gerçekleşecek olan Kış gösterisi için prova yapıyoruz ancak çeşitli bale şirketlerinden temsilciler potansiyel dansçıları keşfetmek için izlemeye gelecekler. Bu büyük bir fırsat ve boşa harcamamalıyım.

Çantalarımızı köşeye bırakırken Allie inliyor. "Üç saatlik bir antrenman, bunun iyi bir fikir olduğunu kim düşündü? Bu sabahki temel bilgiler dersinden sonra zaten ayakta duracak halim kalmadı."

Zar zor dinliyorum.

Bu parçanın koreografisini yapacak olan dördüncü sınıf öğrencisi henüz gelmedi, bu yüzden hamlemi yapacaksam şimdi yapmalıyım.

Bir sonraki stüdyo ile bizi birleştiren kapıya bakıyorum.

"Allie, senden bir iyilik isteyeceğim," diye fısıldıyorum

nefesimin altında. "Tabii, ne?"

"Gerçekten gitmem gereken bir randevum var ama Yakov'un haberi yok, yerime bakabilir misin?"

"Uh..." Allie kaşlarını çatarak duvardaki saate bakıyor.

"Lütfen." Umarım ses tonumdaki aciliyeti okuyabilir. "Eğer sorarsa Cassie'ye hemşireye gittiğimi falan söyle. Ders bitmeden dönmeye çalışacağım."

"Bu ne için, Nina?" Allie endişeli görünüyor.

"Sana söyleyemem."

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

Babamla konuşmak için elime geçen bu şansı boşa harcamayı göze alamam çünkü bir daha ne zaman elime geçeceğinden emin değilim.

"Peki, tamam." Allie iç çekerek pointe ayakkabılarına uzanıyor. "Ama arayı kapatman gerekecek."

"Sen harika bir , teşekkür ederim."

Beni el sallayarak gönderiyor ve ben de eşyalarımı toplayıp kapıya doğru acele ediyorum.

Görünüşe göre bir sonraki sınıfın koreografi da gelmemiştii, bu yüzden sınıf arkadaşlarımlaın şaşkın bakışlarını görmezden gelerek hızla odanın diğer tarafına geçtim ve acil çıkıştan sıvıştım.

Dışarı çıkıp etrafta araba ararken sonbaharın sert havası tenime çarpıyor. Gözlerim, ben ona doğru bakarken ışıkları yanıp sönen karartılmış bir Range Rover'a takılıyor.

"Tanrıya şükür," diye nefes alıyorum.

Babamın evine giderken vücudum bir sinir yumağı halindeydi. Beni alması için gönderdiği adam Yakov'dan daha sessiz, eğer bu mümkünse, bu yüzden

Yirmi dakikalık yolu babamı gördüğümde ona ne söyleyeceğimin provasını yaparak geçiriyorum.

Mantıklı bir adam değil, bu yüzden en iyi seçeneğim Anton'la ilgili planlarını sorgulamasına neden olacak bilgilere sahip olduğuma onu ikna etmeye çalışmak.

Babamın malikanesine , şoförüm bana ofisine kadar eşlik etti.

Nerede olduğunu biliyorum ama beni yalnız bırakmaması için kesin talimat almış gibi görünüyor.

Babamı kocaman masasının arkasında oturmuş, bir bardak viskisini yudumlarken ve telefondaki zavallı bir adama havlarken buluyorum. Kanepeye doğru yürüyüp oturduğumda bana doğru bakmıyor.

Oda karanlık ve cansız, Anton'un eviyle tam bir tezat oluşturuyor.

Bir an için, bir gün orada onunla birlikte yaşayamayacağım düşüncesiyle üzüntü duyuyorum. Orada bulunduğum kısa süre içinde, yaşadığım her yerden daha çok evim gibi hissettim.

Sonunda babam telefonu kapatıyor ve dikkatini bana çeviriyor. Onun yoğun bakışları altında büzülmemeye çalışıyorum.

Babam masa başında otururken bile göz korkutucu bir adamdır. "Bu ne hakkında, Nina?"

"Senin için duyulmasını istemediğim bazı bilgilerim var." Kıpırdamamaya çalışıyorum. Yalan söylediğimden şüphelenmesi için ona herhangi bir sebep vermek istemiyorum.

"Eee? Çıkar ağzındaki baklayı."

"Anton'un Alexei ile konuşmasına kulak misafiri oldum." Sesimi eşit tutmaya çalışıyorum. "Yakında misilleme yapmanı bekliyorlar. *Espionage*'ın dışında bana yapmayı planladığın saldırının, Maxim'le olanları unutmadığını onlara hatırlatmanın bir yolu olduğunu düşünüyorlar. Anton, onun önemseddiği bir şeyi ödeme olarak alacağına inanıyor."

"Kim olduğunuzdan şüphelenmiyorlar o zaman?" Gözlerini bana dikti.

"Hayır." Nabzım hızlanırken tırnaklarımı avuçlarıma batırıyorum. "Güzel."

"Size karşı topyekûn bir savaşa hazırlar ve kirli bir şekilde savaşıacaklar. Tüm kulüplerinizi ve işletmelerinizi hedef alacaklar. Hepsini yok etmek istiyorlar."

En iyi yaklaşım, babamın sahip olduğu tek zayıflığa saldırmak - gücü kaybetme korkusu. Eğer Koslovların onu sonsuza dek alaşağı etmeyi planladığına inanırsa, bu onun dikkatini özellikle Anton'dan uzaklaştırmaya yetecektir.

"Araştıracam."

Midem bulanıyor.

Eğer çok fazla araştırırsa, yalan söylediğimi öğrenecek ve o zaman tüm bunlar boşa gitmiş olacak.

"Çabuk hareket etmelisin-"

"Buna kendim karar verebilirim." Babamın burun delikleri açıldı.

Tam cevap vermek üzereyken kapı çalınıyor ve yerimde sıçramama neden oluyor.

"Evet?" Babam sinirli görünüyor.

Akim, sorumlu yardımcısı, kapının arkasından

bakıyor. "Konuşmak mı istedin?"

Görünmez hissetmeye alışkın olmalıyım, hayatım boyunca böyle oldu, ama hala acı verdiğini inkar edemem.

Belki de son birkaç haftadır Anton tarafından evrenin merkezi gibi hissettirildiğim içindir...

"Okula dönmeliyim." Ayağa kalktım.

Akim benim için kapıyı tutma zahmetine katlanmadan odaya giriyor.

Pislik.

Kapı arkamdan çarparak kapanıyor ve nefes almak için bir an duruyorum.

Ne zaman babamın yanında olsam göğsümde on kiloluk bir ağırlık varmış gibi hissediyorum. Asla rahat ya da konforlu değil.

Her zaman diken üstündeyim, yüz ifadesini ya da ses tonunu okumaya çalışıyorum. Bu çok yorucu ve Anton'un evinde olmanın, onunla kanepede oturup film izlemenin ve günlerimiz hakkında rahat bir sohbeta dalmanın rahatlığını ve kolaylığını arzuluyorum.

Tek umudum, babamın düşünmeden hareket etmeye karar vermesi ve Anton ailesinin benim söylediğim kadar hazırlıklı olmaları. Aksi takdirde, Anton'dan daha fazlasına ölüm cezası vermiş olabilirim.

Tam merdivenlerden inmek üzereydim ki Akim'in sesi kapıdan içeri süzüldü ve sözleri adımlarımı durdurmamı sağladı.

"Plan değişti mi?"

"Evet. Nina kendini hamile bırakacak."

Başımı salladım.

"Sen istiyorum Anton için vurmak yukarı senin Kızın mı? Kesinlikle, o verimsiz görünüyor-"

"Öyle değil. Çocuğu onun gözleri önünde katletmeyi planlarken değil."

Babamın sözleriyle vücudum sarsıldı.

Az önce ne dedi?

Akim kahkaha atıyor ve boğazım kusma isteğiyle yanarken bu ses neredeyse bükülmesine neden oluyor.

"Ve sonra onu öldüreceğim," diye devam ediyor babam. "Böylece hissedeceği son şey bir evlat kaybetmenin acısı olacak."

Başımı sallıyorum, babamın ağzından çıkan kelimeleri zar zor algılayabiliyorum.

Kendi torununu mu öldürmeyi planlıyor?

Sırf intikam ihtiyacını tatmin etmek için kendi kanından olan *bana* böyle bir acı çektirmesi iğrenç. Babamın korkunç şeyler yapabileceğini biliyordum ama bu kötülükten başka bir şey değil.

"Nina'nın bana söylediklerinin doğru olduğunu teyit edene kadar, işler planlandığı gibi devam edecek," diye devam ediyor babam.

"Peki Nina bunun farkında mı?"

"Ne yapması gerektiğini biliyor. Bu aileye ve *bana* karşı bir görevi var ve başarısız olursa bedelinin ne olacağını biliyor."

Başka bir duymak istemediğim için kapıdan sendeleyerek uzaklaşıyorum. Bunu yapmasına izin veremem. Başka birini daha incitmesine izin veremem.

Babamın özel odalarına çıkan ikinci kat merdivenleri aceleyle çıkıyorum. Yatak odasının dışında, bazı özel dosyalarını sakladığını bildiğim daha küçük ikinci bir çalışma odası daha var.

Hacklenmekten korktuğu için bilgisayarlara veya teknolojiye hiç güvenmedi, bu da benim lehime işliyor.

Anton'a verebileceğim ve babamı sonsuza dek alaşağı etmeme yardım edecek bir şey bulmalıyım.

Küçük çalışma odasındaki masanın arkasında kitaplar ve dosyalarla dolu bir kitaplık var ama babamın en kişisel belgelerini sergilemediğini biliyorum.

Rusya'daki evimizden getirdiği Tolstoy'un orijinal Rusça ilk baskılarından bir yığın çıkarıyorum.

Her zaman hassas kitapları okumak istemiştım, bu da babamın *Savaş ve Barış*'ın arkasında saklı tuttuğu kişilerle dolu gizli defterini bulmama neden oldu.

İçinde babam için çalışmış herkesin listesi var, takma adları da dahil. Bu liste babamın anahtarı ve onu Anton'a ulaştırmalıyım.

Yere diz çöküp telefonumu çıkarıyorum ve küçük kitabın her bir sayfasının fotoğrafını çekiyorum.

Babamın sözleri zihnimde tekrar tekrar çalarken ellerim kontrolsüzce titriyor.

Çocuğu katletmeyi planlıyorum.

"Aman Tanrım," diye hıçkırarak son kişinin, kardeşim Lev'in fotoğrafını çekerken, her şeyi bulduğum gibi yerine koyup odadan aceleyle çıkıyorum.

Çok derine battım ve bu plandan *hemen* çıkmanın bir yolunu bulmalıyım.

Okula geri bırakıldığımda prova bitmek üzereydi, ben de aceleyle stüdyomun yolunu tuttum ve sınıfın geri kalanı stüdyodan çıkarken ben de onların arkasında sıraya girdim.

Allie omzunun üzerinden bana bakıyor ve ben de ona "Teşekkür ederim" diyorum.

Çıkışa doğru aceleyle uzaklaşmadan önce başını salladı. Ondan beni idare etmesini istediğim için kendimi kötü hissediyorum ama başka seçeneğim yoktu.

Yakov her zamanki gibi stüdyonun dışında beklemekte ve herhangi bir tehdit işaretine karşı herkesi yakından izlemektedir.

"Selam," diye selamlıyorum, çarpan kalbime ve terleyen avuçlarıma rağmen normal görünmeye çalışarak.

Yakov kaşlarını çatıyor, beni dikkatle süzüyor. "Eve gitsek iyi olacak."

"Konuşuyorsun," geveledim, şaşırmıştım. "Aslında senin dilsiz olabileceğini düşünmüştüm." Beni çıkışa doğru yönlendirmeden önce sadece gözlerini kısıyor.

Anton'un malikanesine dönerken arabanın arka koltuğunda otururken düşüncelere dalmıştım.

Eğer babam benim yanlış bilgilerime göre hareket etmeye karar verirse, Anton'un neyle karşı karşıya olduğunu bilmesi gerekiyor. Ama kim olduğumu ve bunca zamandır ona yalan söylediğimi ifşa etmeden bunu ona söylememin hiçbir yolu yok.

Bunun için benden nefret edecek ama tüm ailesini yok edebilecek bu bilgiye vicdanım el vermiyor.

Sonunda gerçeği öğrendiğinde beni affetmeye istekli olacağını ummak zorundayım.

ANTON

ERKEN YAŞLARIMDAKI GIBİ İÇEMEYECEĞİMİ UNUTUYORUM.

Yirmili yaşlar. Bütün gün ne başımın ağrısından ne de midemdeki sürekli bulantı hissinden kurtulabildim. Alkolün sorunlarımı ortadan kaldırması gerekiyordu ama bunun yerine bana yeni sorunlar verdi.

Reid dün gece beni anahtarlarımı teslim etmeye zorladığı ve eve kendisi bıraktığı için minnettarım. Limitin iki katına çıkmıştım, hatta daha da fazla ve alkolün öfkemle karışması direksiyon başında olmak için iyi bir kombinasyon değil.

Yatağa girdiğimi zar zor hatırlıyorum ve saat dokuzda uyandığımda hala gömleğim ve pantolonum üzerimdeydi.

Duş aldıktan sonra aşağı indiğimde Nina çoktan gitmişti, ama beni bu kadar sert görünürken görmediğine sevindim. Bu sadece cevaplayacak durumda olmadığım soruları gündeme getirebilirdi.

Birkaç fincan kahve içtikten ve son alkolü atmak için spor salonunda uzun bir egzersiz yaptıktan sonra neredeyse normale döndüm, ancak Nikolai'nin şu anda New York'ta olduğunu öğrenince öfkem hala yüzeyin hemen altında kaynıyor.

Kendimi ofisime kilitliyor ve zaman geçirmek için akılsızca işlerle meşgul oluyorum. Telefonumu kapattım, Nikolai'den bir arama beklediğimden değil, ama

Ona bir sesli mesaj daha bırakmanın cazibesine kapılmak istemiyorum. Söylemem gereken her şeyi söyledim. Şimdi cevap verecek cesareti olup olmadığına karar vermek ona kalmış.

Birkaç saat sonra ön kapının açılma sesi ve Nina'nın Yakov'a teşekkür ederken fuayede yankılanan yumuşak sesi göğsümü kabartıyor.

Eve döneceği saatleri sayıyor, onu görmek ve *kucağıma* almak için sabırsızlanıyordum.

Yazdığım e-postayı yarım bırakarak onu karşılamak için hızla aşağı iniyorum. "Günün nasıl geçti?"

Nina yorgun gözlerle bana bakıyor.

Bu öğleden sonra uzun bir provası olduğunu biliyorum ama gözlerinin altındaki koyu mor gölgelerden dün gece iyi uyumamış gibi görünüyor.

Sanırım bu ikimiz için de geçerli.

"Peki," diye iç geçiriyor, gözlerime bakmıyor.

Mavi gözlerindeki ışıltının yokluğuna kaşlarımı çatıyorum.

Dansla geçen uzun bir günün ardından bile normalde yorgun görünüyor, ancak her gününü sevdiği şeyi yaparak geçirmenin heyecanından gözlerinde hala o kıvılcım var.

Ancak bugün o heyecandan eser yok.

"Bir şey mi oldu?" Yanağını okşamak için uzandım.

Dokunduğumda irkiliyor, ben de geri çekiliyorum.

"Nina?"

"Özür dilerim. Sadece çok yorgunum." Kollarını küçük bedeninin etrafına sarıyor. "Sorun değil, *lapochka*."

Bana küçük bir gülümseme sunuyor ama zoraki.

Bunu gözlerinin ya da kenarlarının kırışmamasından anlayabiliyorum.

Her ne kadar cevaplar için onu sıkıştırmak istesem de, isterse benimle konuşacağını biliyorum.

"Neden Emma'yı hafta sonu tekrar davet etmiyorsun? Ve belki diğer kızları da? Sınıf dışında sosyalleşmen ve biraz eğlenmen senin için iyi olur." Onu evde tuttuğum için kendimi suçlu hissediyorum.

Geçen Pazar Emma'yı görmenin onu gerçekten neşelendirdiğini biliyorum ve sadece evde olsa bile arkadaşlarını görmek için zaman ayırdığından emin olmak istiyorum.

"Anton, ben iyiyim."

"Biliyorum, ama yine de. Sürekli burada kalmak senin için kolay olmamalı. Ne de olsa New York'a yeni bir hayat yaşamak için geldin ve bu eve kapanarak pek çok deneyimi kaçırdığının farkındayım."

Nina'nın bakışları yere düşer ve omuzları hafifçe kamburlaşır.

Ona ulaşmak, onu göğsüme çekmek ve şu anda kafasında dönüp duran her neyse onunla uğraşırken ona sarılmak için can atıyorum.

Ama aynı zamanda onun sınırlarına da saygı duymak istiyorum, bu yüzden ellerimi ceplerime sokuyorum ve konuşmasını bekliyorum.

Hafifçe başını sallıyor. "Emma'yla konuşacağım." Bir şey olmuş olmalı.

Arkadaşlarıyla bana söylemek istemediği bir şey mi yaşadı? Bu yüzden mi bu kadar belirsiz ve sessiz?

Daha fazla soru sormama fırsat vermeden, "Ben duş alacağım," diyor.

Geçmesine izin vermek için kenara çekiliyorum, bu kadar yenilmiş görünmesinden nefret ediyorum.

Merdivenlerin dibinde durup gözden kaybolana kadar onu izliyorum, kalbim onun için acıyor.

Onu böyle üzgün görmekten nefret ediyorum ama bana sorunun ne olduğunu söylemezse onu nasıl neşelendireceğimi bilmiyorum.

Belki Yakov, Nina'nın ani ruh hali hakkında bana ipucu verebilecek bir şey duymuştur.

Onu mutfakta bir bardak su alırken buluyorum, yüzünde her zamanki çatık kaşları var.

"Bugün okulda bir şey oldu mu? Nina pek kendinde görünmüyor." "Hayır," diye homurdanıyor Yakov, bardağını tezgâha bırakırken.

"Dersleri ya da arkadaşları hakkında hiçbir şey duymadınız mı?"

"Günün büyük bölümünde sessizdi." Yakov kocaman omuzlarını silkiyor. "Arkadaşları ilgi çekici hiçbir şey hakkında konuşup durdular." Bundan rahatsız olmuş görünüyor ama onu her gün yirmili yaşlarda bir grup kıızı dinlemeye zorladığım için kendimi suçlu hissetmeyeceğim. Maaşı inanılmaz derecede cömertken olmaz.

"Senin ilgini çekmemiş olabilir, ama Nina'ya ne oldu?" Bastırıyorum, giderek sinirleniyorum.

"Cuma günü *Espionage*'da geçirdikleri gece hakkında konuştular. Emma'nın tuvalette neler yaptığını kaba bir şekilde anlatmasını istemiyorsanız, sizi temin ederim ki bunların hiçbirisi Nina'yı etkilemedi."

"Bir şey olmuş olmalı..." Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

"Oldukça fazla tuvalete gitti," diye homurdanıyor Yakov. "Muhtemelen aybaşı zamanıdır."

Bunu hiç düşünmemiştim. Etrafımda sürekli bir kadın olmasına alışık değilim ve böyle şeyleri unutmuşum.

"Evet, belki." Burayı doğru malzemelerle donatmadığım için sessizce kendime lanet ediyorum.

"Bana başka bir şey için ihtiyacınız var mı? Yoksa Alexei'nin bu gece şehirde bir iş için bana ihtiyacı vardı."

"Hayır, burada hepimiz iyiyiz."

Yakov mutfaktan çıkmadan önce başını sallar.

Tam dışarı çıkarken, Danika elinde yeni ütülenmiş bir sepet çamaşırıla belirir. Sepeti masanın üzerine bırakıyor. "Bay Koslov, size yemek hazırlayabilir miyim?"

"Aslında Danika, benim için dükkana kadar koşabilir misin?"

Danika'ya Nina'nın ihtiyaç duyabileceği şeylerin bir listesini verdikten sonra, ki buna aşırı miktarda çikolata da dahil, akşam yemeği üzerinde çalışmaya başlıyorum. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamakta asla başarısız olmayan bir tarif olan parmesanlı tavuk yapmaya karar verdim.

Ne zaman kendimi kötü hissetsem annem bana hep bunu yapardı ve yemeğin her zaman çözüm olmadığının farkında olsam da Nina'ya onu düşündüğümü göstermek istedim. Bazen birinin sizi önemseddiğini bilmek, yalnız acı çekmek zorunda olmadığınızı bilmek yeterlidir.

Danika bunun en sevdiklerimden biri olduğunu biliyor ve malzemeleri çoğu zaman elinin altında bulunduruyor.

Diğer malzemeleri bulmak için kilere gitmeden önce buzdolabından birkaç tavuk göğsü çıkarıyorum. Tavuğa tereyağı sürerken birden aklıma bir fikir geliyor ve hatamı fark ettiğimde neredeyse bıçağı elime saplayacaktım.

"Seni aptal Anton," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, dün geceki konuşmamız aklıma geliyor.

Ona Igor Ivanov ve *benim hakkımda* anlattığım her şey.

Bu kadar soğuk davranmasına şaşmamalı. Dün gece konuşmak istemişti ve ben de aptalca Rosa'dan gelen o telefona cevap vererek kendi düşüncelerimin derinliklerine dalmış ve Nina'nın neler hissediyor olabileceğini tamamen göz ardı etmiştim. Onunla paylaştıklarımın sonra Nina'nın benden biraz teselli ya da biraz bağlantı isteyebileceğini fark edemeyecek kadar kendi pisliğime gömülmüştüm ve bunun tam tersini yaptım.

Ben tam bir pisliğim.

Eve geri dönmesi bile bir mucize.

Tavuğu hazırlarken nefesimin altında "Umarım bu sihirli bir parmesan tavuktur," diye mırıldanıyorum.

Fırını hangi sıcaklığa ayarlayacağımı hep unutuyorum, bu yüzden tarifi kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum ve hala kapalı olduğunu görüyorum.

Canlanana kadar yan düğmelere basılı tutuyorum, ekran Alexei ve Mikhail'den gelen bildirimlerle dolup taşıyor.

Her zaman olduğu gibi, yeterince önemliyse arayacaklardır, ben de telefonumu bırakıp sosu hazırlamaya koyuluyorum.

Kuzenlerimin zihin okuma yeteneği varmış gibi görünüyor, çünkü domates konservesini koyar koymaz ekranım Alexei'den gelen bir aramayla aydınlandı.

Her ne ise önemli olmalı diye düşünüp başparmağımı ekranda kaydırıyorum ve aramayı hoparlöre alıyorum.

"Ne oldu, Alexei?"

"Telefonunu kapattın mı? Saatlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum." "Evet, biraz huzur ve sessizliğe ihtiyacım vardı."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diye

mırıldanıyor Alexei. "Neye

ihtiyacınız var?"

"Bugün Frederik ile bir toplantım

vardı." "Özel dedektifin mi?"

"Evet. Benim için Lev'i araştırıyordu ve muhbirlerinden biri bazı ilginç bilgiler verdi."

Sosu karıştırmaya ara verip omzumun üzerinden etrafta çalışanlarımın ya da Nina'nın olup olmadığını kontrol ediyorum. "Devam et."

"Bana ailemizi öldürenin Lev olduğuna dair kanıt sağlayabileceğini söyledi. Elbette bir bedel karşılığında."

"Siktir," diye tısladım. "Ne tür bir fiyat?"

"Igor'a karşı konuşursa, koruma ve para istiyor."

"Hep öyle yaparlar. Bunu bana neden anlatıyorsun?" Alexei'nin beni her zaman aile meselelerinden haberdar etmesini takdir etsem de, bu bilginin benimkiyle değil onun ailesiyle ilgili olduğunu göz önünde bulundurarak, neden kardeşlerinden biri yerine bana geldiğini merak ediyorum.

"Senin ve Mikhail'in gidip muhbirle konuşmanızı ve verdiği bilginin bizim için bir değeri olup olmadığını görmenizi istiyorum."

"Bu konuda bana güvendiğiniz için teşekkür ederim."

Alexei telefonu kapatmadan önce, "Onlar da senin ailen sayılırdı," diyor.

kendi annem ve babamla harika bir ilişkim olsa da, teyzem ve amcam benim için her zaman bonus ebeveynler gibi hissettiler. Ailemiz inanılmaz derecede yakındı, bu yüzden kuzenlerim bana her zaman kardeş gibi gelmiştir.

Telefonum tekrar çalışıyor ve muhtemelen Alexei'nin bana bir şey söylemeyi unuttuğunu bildiğimden, isme bakmadan cevap verirken gözlerimi deviriyorum.

"Anton?"

Elimdeki kaşık bir takırtıyla yere düşüyor ve ağabeyimin sesi hoparlörlerden gelirken domates sosu beyaz fayanslı zemine sıcıyor.

"Anton?"

"Ben buradayım." Telefonuma hoparlörden çıkarıyorum.

Nikolai sessiz ve bir an için telefonu kapatıp kapatmadığını merak ediyorum ama arka plandan gelen trafik sesi bana hala hatta olduğunu söylüyor.

Cidden önce beni mi konuşturacak?

"Sanırım sesli mesajımı aldın."

Nikolai bir kahkaha atar. "Evet, güldüm."

"Söylediklerimden pişman değilim, ama söylediğim sırada sarhoş olduğum için özür dilerim."

"Seni asla sarhoş bir çevirici olarak görmedim, kardeşim. Ama kızgın bir sesli mesajdan çok daha kötüsünü hak ediyorum."

"Bu konuda haklısın."

"Daha önce iletişime geçemediğim için özür dilerim."

Sesini duymak çok garip. Son konuşmamızdan bu yana en az bir yıl geçti ama onu en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum. Anneme teşhis konulduktan çok sonra olamaz, çünkü Nikolai'yi uzaklaştıran da bu oldu.

"Annem seni çok soruyor." Kardeşime suçluluk duygusuyla yaklaşmamam gerektiğini biliyorum ama onun yokluğunda neler olup bittiğini bilmesi gerekiyor.

"Beni hatırlayacağını ." "Seni gayet iyi hatırlıyor."

Nikolai bir an sessiz kaldı ve ben sessizce lanet okudum.

Ona kızmak geri dönmek istemesini sağlamayacak, sadece onu daha da uzaklaştıracaktır. "O seni özlüyor. Hepimiz özlüyoruz."

"Bunu takdir ediyorum. Yeni numaramı nereden bulduğunu bilmek istiyor muyum?" "Rosa."

Nikolai gülüyor, ses o kadar nostaljik ki dudaklarımda bir gülümseme hissediyorum. Bu sesi özlemişim.

"Neden şaşırmadım ki?" Nikolai kıkırdar. "Eminim o da bana kızgındır." "O herkese kızgındır."

Nikolai yine gülüyor ve ben elimi çeneme götürüyorum. "Çok şey kaçırmışsın."

"Biliyorum. Hiç istemedim ama ne zaman seni, annemi görmeye gelmeyi düşünsem, gelmemek için bir neden buldum."

"Onu bu şekilde görmenin kolay olmadığının farkındayım ama ailesine her zamankinden daha fazla ihtiyacı var."

"Durumu ne kadar kötü?"

"Günden güne değişiyor. Durumu hızla kötüleşiyor Nikolai. Ama eminim seni görmek onu neşelendirecektir."

"Söz veriyorum, yakında gelip annemi ziyaret edeceğim." "Bunu daha önce de duymuştum, Nikolai."

"Biliyorum. Ama daha iyi olmaya çalışıyorum." "Gördüğüm zaman inanacağım."

NINA

ANTON'A KİM OLDUĞUM HAKKINDAKİ GERÇEĞİ NASIL SÖYLEYECEĞİM?

Ona bir mektup yazmalı mıyım? Sesli mesaja mı bırakayım? Darbeyi yumuşatmak için seksin ortasında ağzımdan mı kaçırmalıyım?

Zihnim hızla çalışıyor ve midem o kadar bulanıyor ki duşta oturup başımı dizlerimin arasına koyarak kusmamak için kendimi zor tutuyorum.

Anton'u kaybetme düşüncesi dayanılmaz. Kalbim göğsümden sökülüyormuş gibi hissediyorum ve kim olduğumu öğrendiğinde yüzündeki ifadeyi hayal ederken sessizce hıçkırıyorum. Bunca zamandır kim olduğumu.

O benden çok daha iyisini hak ediyor.

Su soğuyana kadar düşün zemininde oturuyorum. O zaman bile hemen kalkmıyorum.

Soğuk su kafamı biraz dağıtmaya yardımcı oluyor, ben de cildim soğuktan morarana kadar şelale duşun altında oturmaya devam ediyorum. Ancak o zaman çıkıyorum, titreyen vücuduma kabarık bir havlu sarıyorum ve pijamalarımı aramaya koyuluyorum.

Bir çift flanel pijama pantolonu ve büyük boy bir kazak giyerek, yiyecek bir şeyler almak için mutfığa doğru aşağı iniyorum.

Anton'un ofisine gidip çalışmaya karar verdiğini ve böylece ondan bir süre daha uzak kalabileceğimi umuyorum ama mutfak kapısının kapalı olduğunu ve Anton'un sesinin içeri süzüldüğünü görüyorum.

Kapıya yaslanıp dinlerken asla ğrenemeyecekmişim gibi görünüyor.

Alexei birinin Lev'i Alexei'nin ailesini öldürmekle suçladığını söylerken şaşkınlık ığlığımı bastırmak için elimi ağzıma götürüyorum.

Lev'in bunu yapmasına imkan yok.

Ama yine de Lev'i gerçekten ne kadar iyi tanıyorum?

Büyürken babam Lev'in yanında onunla düzgün bir bağ kuracak kadar uzun süre kalmadığımdan hep emin oldu.

Onu çok az tanıyordum ve bildiklerim de kazadan sonra yok oldu.

Babamın emirlerine karşı geldi ve bedelini dedi ve muhtemelen hayatının geri kalanında da ödeyecek.

Hiçbir şey hatırlamadığı bilinç kayıpları yaşar.

Babam güvenliğimi onu görmeme izin vermemek için bir bahane olarak kullandı ama ben bunu asla yutmadım. Lev'e bunu yapanın kendisi olduğunu öğrenmemi istemedi ama ben aptal değilim. Babama her baktığında Lev'in gözlerindeki korkuyu gördüm.

bir korkuyu unutamazsın.

Her zaman Lev'le farklı olmasını diledim. Eskiden düzgün bir kardeşlik bağımız olabileceğine inanırdım. Maxim'i hiç nemsemediğim bir şekilde onu nemsiyordum ve babam onu uzak tuttuğunda, her zaman onun için savaşacağıma yemin ettim.

Ne de olsa o benim kardeşimdi.

On beş yaşındayken Lev'e ulaştım ve çoğunlukla babamıza olan nefretimiz üzerine yeniden bağlantı kurduk. Ama bu ikimizin de özlemini çektiği bir bağdı. Birbirimizin sahip olduğu tek gerçek aile bizdik ve onun kötü günlerinde yanında olduğum için minnettardım.

Hatta onu profesyonel yardım almaya ikna etmeyi bile başardım ve kısa bir süre için sonunda işlerin yoluna gireceğini düşündüm. Bir gün Lev ve ben babamızla bağlarımızı koparabilecek ve bu hayattan uzakta bir yerde yeniden başlayabilecektik.

Ama sonra, Lev hiçbir uyarıda bulunmadan beni hayatından çıkardı ve o zamandan beri onu ne gördüm ne de haber aldım. Bu yıllar önceydi ve ona ne olduğunu hep merak ettim. Hâlâ da merak ediyorum.

Lev'in Anton'un teyzesini ve amcasını bu kesintilerden biri sırasında öldürmüş olması mümkün olabilir mi?

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Sanırım bir gün boyunca insanların konuşmalarını yeterince dinledim.

Mutfak kapısına sırtımı dönüyorum ve Anton'un telefon görüşmesini bitirmesini beklemek için yukarı odama çıkıyorum.

Yatağımın kenarına tüneyerek komodinin üzerinde şarjda duran telefonuma uzanıyorum ve Lev'in adına gelene kadar babamın rehberindeki resimler arasında geziniyorum.

Yıllar boyunca onu kaç kez aramayı düşündüğümün sayısını unuttum, ama onun için tuttuğum numara beni terk ettiği günden beri kullanılmıyor. Onunla birlikte olursam babamızdan kaçmanın çok zor olacağını mı düşündüğünü hep merak etmişimdir. Bu, daha az acı çekmesini sağlamanın, bensiz daha iyi olacağına inanmanın bir yoluydu.

öğrenmenin tek bir yolu var.

Numarayı rehberime aktarıyorum ve kendimi vazgeçiremeden çeviriyorum. Çaldıkça, çaldıkça ve çaldıkça nefesimi tutuyorum.

"Cevap ver Lev," diye fısıldıyorum, sanki bir şekilde telefonda benim olduğumu duyabilirmiş gibi. "Lütfen."

Sonunda arama bitiyor ve çevir sesi kulağımda yankılanıyor. Gözlerim yaşarırken telefonumu kapatırken bir nefes veriyorum.

Her şey ne zaman bu kadar karmaşık hale geldi?

"Nina? Yemek hazırladım!" Anton merdivenlerden yukarı sesleniyor.

Ayağa fırlıyorum ve gözlerimdeki yaş izlerini silmeye çalışarak gözlerimi siliyorum. Anton'un soru sorması riskini almak istemiyorum.

Açlıktan ölüyor olmasaydım sabaha kadar odamda .

"Nina?"

"Geliyorum!" Yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum.

Merdivenlerden bir kez daha inip geçerek mutfağa doğru ilerlerken bir koku alıyorum ve o nefis kokuyu içime çekerken ağzım anında tükürükle doluyor.

Mutfağın kapısı açık ve ışıkların karartıldığını ve hoparlörlerden yumuşak bir piyano müziğinin süzüldüğünü fark ediyorum.

Anton'u iki tabak yemeği, bembeyaz bir masa örtüsü, mumlar ve taze bir buket pembe gülle döşenmiş masaya taşıırken buluyorum.

"Anton," diye soluk soluğa kalıyorum onun hazırladığı romantik akşam yemeğine bakarken. "Bütün bunları sen mi yaptın?"

"Neşelenmeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Anton bana doğru gelmeden önce yemeği bıraktı.

Kollarını bana dolayacakmış gibi bakıyor ama tereddüt ediyor. "Kendimi kötü hissettiğimde annem bana hep parmesanlı tavuk yapardı, ben de senin için yapayım dedim."

"Harika kokuyor." En sevdiklerimden biri olan yemek tabaklarına bakıyorum. "Teşekkür ederim."

Dudaklarımdaki gülümseme gerçek, Anton'a bakıyorum, teni mum ışığından yumuşak turuncu bir parıltıya bürünmüş.

Bunu aramızdaki mesafeyi kapatmak için bir işaret olarak kabul ediyor ve beni güçlü kollarıyla sarıp göğsüne doğru çekmesine izin veriyorum.

Yapmamam gerektiğini biliyorum. Teselliyi onda aramak bencilce ama onun toprak kokusunu içime çektiğimde zihnim *onun* dışında her şeyden boşalıyor. Belimdeki sıcak ellerinin hissi, göğsünde atan kalbinin sesi, beni rüyasız bir uykuya sürükleyebilecek bir ninni gibi.

Gitmesine izin vermek istemiyorum.

"Senin için buradayım Nina, umarım bunu biliyorsundur," diye fısıldıyor Anton saçlarımı okşarken.

Bir hıçkırıkla savaşıırken gözlerimi kapatıyorum.

"Şimdi, yemek soğumadan yiyelim."

"Üstümü değiştireyim mi?" Gündelik kıyafetlerime bakarken yanaklarım yanıyor.

"Mükemmel görünüyorsun," diye mırıldanıyor alnıma bir öpücük kondurmadan önce.

Anton benim için sandalyemi çekiyor ve ben de masaya oturup hevesle çatalıma uzanarak yemeğe yumuluyorum.

Aramıza sessizlik çöküyor, ancak sadece beni sarmal düşüncelerimden uzaklaştırmak için bile olsa biraz konuşmak için çaresizim.

"Nasıldı-"

"Kaç yaşındaydın-"

İkimiz de aynı anda sorular soruyoruz ve Anton kıkırdayarak devam etmem için elini sallıyor ama ben başımı sallıyorum.

"Sen git." Daha fazla konuşmamak için yemeğimden bir ısırik alıyorum.

"Dansa başladığında kaç yaşındaydın?" Anton kollarını masaya dayıyor.

Kollarını dirseklerine kadar sıvamış ve tenini kaplayan birkaç dövmeyle bakıyorum.

Ona hepsini sormak için yanıp tutuşuyorum. Her birinin ardında derin bir anlam olduğundan hiç şüphem yok.

"Üç yaşındaydım." Spagettiye tabağın etrafına itiyorum.

Anton'un gözlerini üzerimde hissediyorum ama dikkatimi tabağıma odaklıyorum.

"Bir işte bu kadar uzun süre kalmanın ne kadar şaşırtıcı olduğunu aklım almıyor. Bu gerçekten etkileyici, Nina."

"Teşekkür ederim."

"Sonunda nereye varmayı umuyorsunuz? Seyahat etmek mi yoksa belirli bir şirkete katılmak mı istiyorsun?"

"Hedefimiz Amerikan Bale Topluluğu. Ülkedeki en iyi okul ve tam burada, New York'ta."

"Yani, New York'ta mı kalmak istiyorsun?"

"Sanırım öyle... Evim gibi hissetmeye başladım." Masanın karşısında Anton'un gözleriyle karşılaşıyorum ve bana verdiği gülümseme nefes kesici.

Yanağında bir gamze beliriyor ve gözlerinin kenarları kırışıyor, bu da keskin yüz hatlarına belli bir yumuşaklık katıyor.

"Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi, sadece bir sorum daha var."

"Tamam..."

"O sivri ayakkabılarla dengede durmak gerçekten ne kadar zor?"

"Onlara pointe ayakkabısı deniyor." Kıkırdıyorum. "Ve ne yaptığını bildikten sonra oldukça kolay."

"Elinin altında bir çift var mı?"

"Evet, sanırım var. Neden?"

"Benim için getirebilir misin?"

Anton'un neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama dikkatimi dağıttığı için minnettarım. Bu yüzden çantamı aramak için hızla mutfaktan çıkıyorum. Onu ön kapının yanında terk edilmiş halde buluyorum ve bütün hafta kullandığım için zaten oldukça hırpalanmış ve yıpranmış olan pointe ayakkabılarımı arıyorum.

Mutfağa döndüğümde, onları Anton'a veriyorum ve o da beni şaşırtarak koca ayaklarını içine sokmaya çalışıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Kurdeleleri ayak bileklerine gelişigüzel bağlıyor.

"Denemek istiyorum." Sırıtarak ayağa kalkıyor. "Sana ne kadar esnek *olabileceğimi* göstermek istiyorum."

"Bana göstermenin başka yolları da var." Tekrar oturup dizlerini bükmesini izlerken kıkırdıyorum.

Çömelirken pantolonu kaslı kalçalarını sarıyor, ardından kollarını başının üzerine koyarak parmak uçlarında yükselmeye çalışıyor ama dengesini çabucak kaybediyor.

"Kahretsin, bu çok zor." Tekrar dener ve başarısız olur.

Plié yapmaya çalışmasını izlerken kahkahalarımı zar zor tutabiliyorum. "Çok zarıfsın."

"Bu şeyleri nasıl giyiyorsun? Çok rahatsızlar." "Çünkü beş beden küçükler!"

Anton arabesk yapmaya çalışırken bana doğru devriliyor ve ben onu yakalamaya kahkahalar atıyorum.

"Lütfen dur, kendine zarar vereceksin." Onu iterken gülüyorum.

"Dansım seni tahrik etmiyor mu?" Masummuş gibi davranıyor. "Zerre kadar değil."

"Belki de daha çok denemeliyim..." Gömleğinin düğmelerine uzanıyor ve tekrar plié yapmaya çalışmadan önce silkelenip bir kenara fırlattığında ciyaklıyorum.

"Saçmalıyorsun."

Mutfakta hoplayıp zıplamaya başladı.

"Belki, ama seni gülümsetiyor ve önemli olan da bu." Omzunun üzerinden bana bakıyor.

Sırtının dalgalanan kaslarına bakarken yanaklarım ısınıyor, parmak uçlarım onları keşfetmek için kaşınıyor.

Kemerinin tokasını duyduğumda ciyaklıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.
"Bana striptiz mi yapıyorsun?"

"Striptiz istiyorsun?" Anton'un sesi ihtiyaçtan dolayı sert çıkıyor.

"Aman Tanrım." Parmaklarımın arasından bakınca onu üzerinde sadece boxer'ı ve lanet olası pointe ayakkabılarımla görüyorum. "Anton!"

"Sanırım işe yarıyor." Anton gözlerimin pantolonundaki belirgin şişkinliğe kaydığını fark edince sırtıyor.

"Daha fazla yanılamazdın." Gülüyorum ama sesim zoraki çıkıyor ve ağzım aniden kupkuru oluyor.

"Nina..."

Anton ayakkabılarımı çıkarıp bana doğru yürürken ellerimi gözlerimin üzerinde tutuyorum, attığı her adımda nabzım hızlanıyor.

Sıcak elleri bileklerimi sararak ellerimi yüzümden uzaklaştırıyor ve beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum.

"Burada olman hoşuma gidiyor." Perçemlerimi gözlerimden uzaklaştırıyor.
"Güvenliğinin tehlikeye girmesini istediğimden değil, ama seni tanımaktan gerçekten keyif aldım."

"Ben de," diye fısıldıyorum, onun zengin kahverengi gözlerine bakarken kalbim aynı anda hem şişiyor hem de çatlıyor. "Anton..."

Dudakları dudaklarıma değiyor ve düşüncelerim yok oluyor.

Dili alt yalıyor ve tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor.

Dudaklarım içgüdüsel olarak ayrılıyor ve Anton dilini benimkine

doğru kaydırıyor. Tüm kontrol duygumu kaybediyorum.

Kollarım boynuna dolanıyor ve beni bir anda yerden kaldırıyor, akşam yemeği anında unutuluyor.

Beni yukarı, yatağın kenarına oturduğu ve benim de kucağına oturduğum odasına taşırken zar zor nefes alıyoruz.

"Sana doyamıyorum." Çenemi öpüyor. "Sana ihtiyacım var."

Onun ereksiyonuna karşı sürtünüyorum.

Uyluklarımın arasında oluşan ağrıyı umutsuzca hafifletmeye çalışırken tırnaklarım omuzlarını tırmalıyor.

"Ben buradayım, *lapochka*." Boynumu ısıtıyor.

Keskin acıyla haykırıyorum, ama sonra dili hafifçe yalıyor. "Benim için ayağa kalk Nina, böylece seni bu kıyafetlerden kurtarabilirim."

Anton giysilerimi parça parça soyuyor, ortaya çıkardığı her çıplak teni öpüyor, ta ki ben onun için o kadar ıslanana ve ağrıyana kadar, neredeyse ihtiyaçtan hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum.

Sonunda külotumu indirdiğinde, yüzü amımdan birkaç santim uzakta, parmaklarımı saçlarına batırıyorum ve o da bunu öne eğilip merkezimi yalamak için bir işaret olarak alıyor ve onun için ne kadar hazır olduğumu tadıyor.

"Tanrım, Nina," diye tıslıyor dilini içime sokmadan önce.

Bacaklarım neredeyse bükülüyor ve o beni diliyle becermeye devam ederken kendimi sabitlemek için omuzlarını kavırıyorum.

Kirli sakalları amıma karşı inanılmaz bir his veriyor ve daha fazlası için çaresizce yüzüne sürtünüyorum.

"Siktir, bu," diye . "Anton..."

Dudaklarını klitorisimin etrafına sarmadan ve hassas tomurcuğu emmeden önce dilini amımda gezdiriyor.

Parmakları hızla dilinin yerini alıyor ve ben nefesimi tutamadan orgazmım başlıyor ve zevkten çılgılık atıyorum.

"Sen o sesleri çıkardığında boxerımın içine boşalmamak benim için ne kadar zor biliyor musun?" Ayağa kalkıyor ve beni kollarıyla sarıyor. "Sanki beni öldürmeye çalışıyorsun."

Anton beni kollarının arasına alıp yatağa yatırdıktan sonra boxer'ını çıkarırken vücudum zevkten gevşiyor.

Kalçalarımın arasına yerleştğinde, sırt üstü dönmesi için onu itiyorum ve üzerine çıkıyorum.

"Böyle mi?" Parmakları kalçalarıma giriyor.

Başımı sallayarak sikine uzanıyorum ve onu girişime hizalayıp kaygan ucunu kıvrımlarımın arasından ileri geri kaydırıyorum.

"Sakin ol, Nina. Yavaşça al, *lapochka*."

Kendimi onun kalın sikinin üzerine bıraktım.

Ona sonuna kadar gömülürken vücudum titriyor.

Nefes alıp onun büyüklüğüne alışmaya çalışırken ellerimi göğsüne koyuyorum.

"Çok sıkı," diye inliyor Anton. "Sanırım sen benim için yaratılmışsın Nina."

"Evet," diye nefes nefese kalçalarımı sallıyorum. "Ben seninim."

Anton'un gözleri kararıyor ve beni sikinden kaldırıyor.

"İşte bu, *lapochka*, sikime bin," diye homurdanıyor beni tekrar aşağı çekip bir kez daha doldururken.

"Anton." Kendimi yavaşça tekrar kaldırıyorum.

Beni kalçalarımın kavırıyor ve yukarı doğru iterken beni tekrar aşağıya çarpıyor, sikinin ucu o kadar derine vuruyor ki gözlerim geri dönüyor.

Hızımızı artırdıkça kasları parmak uçlarımda altında esniyor, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz ve salıverilmemiz artıkça inliyoruz.

Önceki tahliyemden dolayı o kadar ıslağım ki Anton'un içime girip çıkarken çıkardığı ses yanaklarımı ısıtıyor, ama bu sadece Anton'un

Keyfine bak.

Elleri kalçalarımın göğüslerime ve boynuma doğru hareket ederken, ona binişimi izlerken yüzündeki ifade vahşice.

Bana dokunduğu her yerde yakıcı bir sıcaklık bırakıyor ve amım onun sikinin etrafında kenetlenirken terden kayganlaşıyorum.

Sonunda başparmağını klitorisime sürttüğünde tüm kontrolümü kaybediyorum. "Evet! Tanrım, durma," diye inliyorum.

Anton daha fazla baskı uygularken, "Çok güzel," diye mırıldanıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, tüm vücudum zar zor nefes alabiliyorum. "İşte bu, Nina. Benim için gel, *zayka*."

İhtiyacım olan tek teşvik bu.

Bir anlığına nefesim kesiliyor, sonra serbest kalıyorum ve amım onun sikinin etrafında titreşirken Anton'un üstüne yığılıyorum.

Kollarını etrafıma sararken homurdanıyor ve içime boşalmadan önce serbest bırakılmam boyunca beni becermeye devam ediyor.

Anton ikimizi de temizledikten sonra yatağa geri tırmanıyor ve beni göğsüne çekiyor, nefes alışları kısa sürede uykuyla ağırlaşıyor.

İki orgazmın beni neredeyse anında bayıltmak için yeterli olacağını ummuştum ama bunun yerine tam tersini yaptı.

Anton'dan kalan kalçalarımın arasındaki kalıcı ağrı, göğsümde kalıcı bir yer edinen köklü suçluluğu hatırlatıyor.

NINA

ERTESİ GÜN SINIFTAN ÇIKARKEN EMMA INLIYOR. "İNANAMIYORUM.

Madam Le Croix, Kış gösterisi için prova yaptığımızı bildiği halde bize başka bir görev verdi. Pratik yapmak için ne zaman vaktimiz olacağını düşünüyor?"

Başımı salladım. "IOD'nin zor olacağını biliyordum ama bu..."

Kelimeleri bulamıyorum, o kadar yorgunum ki, sadece danstan değil. Suçluluk duygum yavaş yavaş içimi kemirmeye başlarken bütün gece Anton'un nefes alış verişini dinleyerek uyanık kaldım. Ama neyse ki tüm arkadaşlarım da aynı şekilde çok çalışıyor, bu yüzden koyu halkalarım hemen göze batıyor.

"Hayatımdaki tüm seçimlerimden pişmanlık duyuyorum. Neden kıcımların üstünde oturmayı gerektiren yaratıcı bir yeteneğim olamadı? Hayallerini benim üzerimden yaşamak istediğin için canın cehenneme anne. Sen beni bir tütünün içine sokana kadar mutluydum..."

Dışarı çıkan öğrenci selini takip ederken Emma söylenmeye devam ediyor. Ekim ayı için nadir görülen güneşli bir gün ve ikimiz de ağır paltolarımızı kollarımıza geçiriyoruz, çünkü dersten sonra cildimiz hala terden kayganlaşıyor.

Yakov arkamızdan geliyor, otoparka doğru yürürken yüksek formu üzerime bir gölge düşürüyor.

Kalabalığın içinde Beatrice'in kızıl saçlarını görebilmek için etrafıma bakıyorum. "Allie ve Bea ile mi buluşuyoruz?"

"Allie'nin doğrudan işe gitmesi gerekiyor ve sanırım Bea da solosu için koreografisi üzerinde çalışmak üzere geride kalıyor."

Alt dudacağımı çiğneyerek başımı sallıyorum. Eve Anton'la karşılaşma düşüncesi beni tedirgin ediyor.

Onun yanında güvenilmez olduğumu defalarca kanıtladım. Onun güzel kara gözlerini gördüğüm ve yanağında o gamzenin belirttiği an, tüm mantığımı unutuyorum ve bir sonraki bildiğim şey, onu oturtup ona gerçeği söylemem gerekirken çıplak ve sırtüstü yattığım.

Emma'yla yüzleşmek için döndüm. Arkadaşımı bir tampon olarak kullanmamalıydım ama umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir. "Neden bana gelmiyorsun, bu gece pratik yapabiliriz?"

"Aman Tanrım, bu *harika* olurdu! Anton sorun olur mu?" "Dediği gibi, ne zaman istersen gelebilirsin."

"O gerçekten bir cevher." Emma iç geçiriyor. "Neden onun kucağına düşen ben olamadım ki? O zaman şu anda bir malikanede yaşıyor olabilirdim."

"Ben orada

yaşamıyorum." Emma

gözlerini devirir.

"En son ne zaman kendi yatağında bir gece geçirdin?"

Kaşlarımı çatıyorum, beynimi zorluyorum.

"Aynen öyle. Seni karısına kaptırmış, dostum." Gülüyor ve kolunu benimkine doluyor.

Gülmeye çalışıyorum, ama daha çok histerik bir ciyıklama gibi çıkıyor, ama Emma fark etmemiş gibi görünüyor.

Yakov bizi Anton'un malikanesine götürürken çeşitli sınıf arkadaşları ve kulak misafiri olduğu dedikodular hakkında sohbet ediyor.

Kendi karanlık düşüncelerime dalmamak için kelimelerden ziyade onun sesine odaklandığımdan, coşkulu olmayan yanıtlarıma aldırış etmediği için minnettarım.

Eve yaklaştığımızda Yakov bizi arka tarafa götürüyor Emma ile ben mutfak kapısından geçmeden önce eşyalarımızı topluyoruz.

"Merhaba Danika. Anton evde mi?"

"Ofisinde." Danika  amaşır sepetini diğer kalçasına geçiriyor. "Sana yiyecek ya da içecek bir şeyler getireyim mi?"

"Ooh, çok isterim-" Emma araya giriyor ama ben onu

kaburgalarından dirsekliyorum. "Biz iyiyiz, teşekkürler Danika."

Çamaşır odasında kaybolmadan önce gülümsüyor. "Bu ne

içindi?" Emma azarlıyor. "Açlıktan  l yorum."

"Kendi yemeğimizi yapabiliriz, Emma."

"Evet, ama buna gerek yok, demek istediğim de bu. Bırakın da en iyi arkadaşımın bir şeker babası olmasının avantajlarının tadını çıkarayım."

Gözlerimi deviriyorum ve buzdolabına doğru yürüyüp taze sebze kaplarını ve biraz humus çıkarmaya başlıyorum.

"İstersen dışarıda prova yapabiliriz?" İki bardak alıp suyla dolduruyorum.

"Hava hâlâ sıcak ve veranda yeterince düz."

"Kulağa hoş geliyor," diyor Emma bir lokma havu la. "Bu şekilde çok terlemeyiz."

Malzemelerimizi mutfak kapısından geri taşıyıp evin dolanıyoruz.

Saat neredeyse dört, yani güneş hâlâ tepede ve gökyüzünde neredeyse tek bir bulut bile yok.

Atıştırmalık tepsisini dışarıdaki masaya ve bir an etrafıma bakıyorum.

Sonbaharın ilk günlerinde nefes kesici olan geniş araziyi keşfetme fırsatım olmadı.

Verandanın kenarında, sol tarafta çoğu insanın evinden daha büyük olan kendi harici havuz evine sahip olan devasa bir havuza inen bir dizi basamak bulunmaktadır. Sağ tarafta ısıtıcılar ve ateş çukuru bulunan oturma alanı, sıcak bir yaz gecesinde bir kitap ve bir kadeh şarapla kıvrılmak için idealdir.

Emma kolumu tuttu. "Boş ver antrenmanı! Hadi havuza girelim. Eminim ısıtılıyordur. Tabii sen ve Anton orada yaramazlık yapmadıysanız, bu durumda ben almayayım."

"Ew, Emma. Hayır, havuzda seks yapmadık."

"Neden olmasın ki?"

"Bekle, az önce iğrenç olduğunu mu söyledin?"

"Sizin vücut sıvılarınızla dolu bir suda başkasının yüzmesinin iğrenç olduğunu *söyledim*, havuzda ateşli bir adamla sevişmeye hazır olmadığımı değil."

"Aman Tanrım," diye inliyorum, yanaklarım yanıyor.

"Şimdi bunu düşünüyorsun, değil mi?" Emma gülüyor ve koluma bir tokat atıyor. "Bir şey değil."

"Lütfen sadece prova yapabilir miyiz?"

Telefonumdaki hoparlörlerden müzik çaldıktan ve Emma ile ben pointe ayakkabılarımızı giydikten sonra rutin üzerinde çalışmaya başlıyoruz.

Bir saat sonra ikimiz de spor ve taytlarımızı çıkarmıştık, Ekim ayının ortasında dışarıda olmamıza rağmen vücutlarımız hala terden kayganlaşmıştı.

Hava soğumaya başlıyor ve tenimi serinletirken rahatlayarak iç çekiyorum.

Müziği aynı bölümde beşinci kez durdurduğumda Emma, "Bu bölümü sürekli karıştırıyorum," diye homurdanıyor. "Sanki birden kafamdaki vuruşları sayma yeteneğimi kaybediyorum."

"Fazla düşünüyorsun, Emma. Sadece gözlerin kapalı dur ve müziği dinle. Vücudun ne yapacağını bilir."

Emma dediğimi yapıyor ve ben de müziği geri sarıp oynat tuşuna basıyorum.

Müzik hoparlörlerden süzülürken Emma'nın yüzünün gevşemeye başlamasını izliyorum ve kafamdaki müzikle birlikte sayarken kendi parmaklarım seğiriyor.

kısıma geldiğinde kaşlarının arasında bir çatıklık beliriyor ve omuzlarının sertleşmesini izliyorum.

"Bu bölümü yapamayacağını kafana koymuşsun." Müziği bir kez daha durduruyorum. "Tüm vücudun gerildi."

"Biliyorum." Emma kollarını iki yana sallar. "Ne yapacağımı bilmiyorum." "Sadece zihnini yenilememiz gerekiyor."

"Sanki kolaymış gibi söylüyorsun."

Kıkırdıyorum. "Adımlardan emin olana kadar önce müziksiz çalışalım. Sonra müziği tekrar ekleriz."

Emma'yı sayıyorum ve o da adımları atıyor, dengesi hâlâ aynı kısımda bozuluyor ve bir inilti çıkarıyor.

"Hareketsiz durun ve hareketleri gözünüzde canlandırın."

Onu tekrar sayıyorum ve ağzını zamanlamalar boyunca görüyorum. Alnı rahat duruyor ve ben gülümsüyorum. "Ve tekrar."

Hareketi eklemekten önce bunu birkaç kez daha yaparız.

Müziği tekrar açtığımda, Emma rutini kusursuz bir şekilde uyguluyor ve ben de onu izlerken sırtıyorum.

Müzik bittiğinde, Emma beni beşlik çakmadan önce bir tezahürat yaptı.

"Başardın!" Ellerimi çırpıyorum.

"Neden öğretmenimiz olamıyorsun?" Emma gülüyor. "Madam Le Croix' çok daha iyisin."

"Oh, bundan emin değilim. Emin olmak için bir kez daha yapalım..."

Ama Emma bana hiç dikkat etmiyor, sağ omzumun hemen üzerindeki şeye bakıyor.

Emma çenesini sallayarak, "Misafirimiz var," diye fısıldıyor ve Anton'un bize doğru yürüdüğünü görmek için dönüyorum.

Gözleri benimkilere kilitlendiği an, bütün hava ciğerlerimi terk ediyor. Görünüşe göre Anton'la ne kadar zaman geçirirsem geçireyim, onun ne kadar muhteşem olduğuna alışamıyorum.

Gözlerimin onun güçlü bedeninde gezinmesine engel olamıyorum, üzerimdeki ağırlığını hatırladıkça nabzım hızlanıyor.

Gözleri kararıyor ve beni spor sutyenim ve taytımla gördüğünde onun da aynı şeyi hayal ettiğini biliyorum.

Meme uçlarım styenimin içinden taş gibi görünüyor ve dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırlıyor.

"Hey, Anton." Emma'nın sesi ikimizi de şimdiki zamana geri döndürüyor.

"Seni tekrar görmek güzel, Emma. Bldğm için özür dilerim ama Nina'yı bir dakikalığına ödünç alabilir miyim?" Sesi kadife gibi pürüzsüz.

"Elbette." Bana göz kırptı.

Anton tutmam için elini uzatıyor ve beni avluya doğru götürüyor.

"şuradaki havuz evini görüyor musun?"

Bakışlarını takip etmek için

dönüyorum. "Evet..." "Hiç

kullanmadım."

Kaşlarımı çattım. "ok yazık. Çok güzel bir manzarası var."

"Ben de öyle düşünüyordum." Anton sıcak ellerini kollarımın st kısmına koyup ovuşturuyor. "Burayı bir stüdyoya dönüştürmeye ne dersin?"

"Stüdyo mu? Ne için?"

"Dans için." "Pardon,
ne için?"

Anton kıkırdıyor ve yüzümü ona dönmem için beni çeviriyor.

"Söyleyin, burayı sizin için bir bale stüdyosuna dönüştürsünler."

"Anton, bu... Vay canına, yani, bu harika olurdu, ama..." Omzumun üzerinden havuz evine bakıyorum ve göğsüm sıkışıyor. "Burada ne kadar kalmamı bekliyorsun?"

"Bu tamamen sana bağlı." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor.
"Ama bana kalsa asla gitmezdin."

Sözleri kafama dank edince gözlerim

açılıyor. "Benden taşınmamı mı
istiyorsun?"

"Yaparsam evet der misin?" diye mırıldanıyor, dudaklarını yanağıma
değdirmek için eğiliyor.

"Uhh..."

Beynim kısa devre yapıyor gibi görünüyor ve bırakın tutarlı bir yanıt vermeyi,
tek bir kelime bile düşünemiyorum.

"Mikhail'le buluşmaya gidiyorum. Teklifimi düşün, sonra konuşuruz, tamam
mı?"

"Tamam."

Gülümsüyor, bana bakarken tüm yüzü aydınlanıyor.

Burnumun ucuna dokunuyor ve göz kırpıp uzaklaşıyor, beni şok içinde
bırakıyor, dudakları hala yanağımda.

Beni transımdan çıkarmak için Emma'nın koluma bir tokat atması
gerekiyor. "Ow!" Ağlıyorum

Emma bir aşağı bir yukarı zıplarken kolumu tutuyor. "Bu ne lan! Cidden sana bir stüdyo inşa etmeyi mi teklif etti?"

"Evet..." Fısıldıyorum.

"O çok mükemmel. Başkası bulmadan önce onu hemen yakalamalısın Nina."

"Sadece birkaç hafta oldu. Taşınmayı düşünmek bile delilik olur. Değil mi?"

Emma omuz silkiyor. "İnsanlar daha çılgınca şeyler

yapıyorlar." "Evet demek istiyorum." Kollarımı

kendime doluyorum. "Seni durduran ne?"

Kendi korkaklığım.

"Korkuyorum."

"Bu anlaşılabilir bir şey. büyük bir adım ama doğru adım olup olmadığını içgüdülerinden anlayacaksın." Emma gülümsüyor. "Ve eğer doğru olmadığı ortaya çıkarsa, burayı yerle bir ederim."

"Aletini keseceğini sanıyordum?" "Oh, onu da yapacağım, merak etme."

Havuz evine bakarken bir kahkaha attım.

"Bana kendi bale stüdyomu inşa etmek istiyor..." Elimi kalbime bastırıyorum.

Evet demekten başka bir şey istemiyorum. Anton yanımdayken buranın benim evim olacağı düşüncesi gözlerimi yaşartıyor.

Hayal ettiğim her şey parmaklarımın ucunda.

Önümde duran tek şey gerçek ve sonunda ortaya çıktığında canımı çok acıtacak.

ANTON

ONA BİR BALE YAPMAYI TEKLİF ETTİĞİMDE NİNA'NİN YÜZÜNDEKİ İFADE
Stüdyo sonsuza dek hafızama kazınacak. O kadar şaşırmıştı ki ona ayı bile
ikram edebilirdim.

Aklıma bir fikir geldiğinde yatak odamın penceresinde durmuş Emma ile dans
etmelerini izliyordum.

Burayı dönüştürmek için param var ve kullanılıyor gibi de değil. Stüdyo
olarak kullanması için Nina'ya vermekten mutluluk duyarım.

Belki de kendi güvenliği için benimle kaldığı için bunu bir iyi niyet jestinden
başka bir şey olarak görmüyor, ama ben bundan daha fazlasını ifade etmesini
istiyorum.

O her şeyi hak ediyor ve ben de bunu ona verme şansından başka bir şey
istemiyorum.

Yol boyunca bir yerlerde, biriyle yakınlaşma korkum azaldı.

Belki de Nina'yı annemle birlikte gördüğüm içindir ve yaşadığım endişenin bir
kısımını hafifletmiştir.

Her zaman hayatımın bu iki bölümünü ayrı tutmam gerektiğini düşünmüştüm
ama Nina bana bunları bir araya getirmenin mümkün olduğunu gösterdi.
Hayatımı

Annemle daha fazla olmasa da aynı zamanı geçiriyorum ve her gece Nina'ya tapınarak saatler geçiriyorum. Bu bir kazan-kazan durumu, en azından benim için.

Evrenin Nina Balakin'i haftalar önce kucağıma düşürdüğüne inanıyorum çünkü kendime yalnız olduğumu itiraf edemeyecek kadar inatçıydım. Yemeğimi paylaşacak ya da yatağımy ısıtacak birini özlüyordum.

Belki de sadece küçük bir yardım eline ihtiyacım vardı ve daha fazla minnettar

O benim hayatımı ışıkla doldurdu ve ben de ona ne kadar minnettar olduğumu göstermek istiyorum.

Eğer Emma şu anda Nina'ya eşlik etmiyor olsaydı, onu omzuma atar ve ne kadar ciddi olduğumu göstermek bahanesiyle havuz evine taşırdım. Ama Mikhail'le ertelenemeyecek bir işim var, bu yüzden dar taytı ve sutyenin içinde, teni hafifçe kızarmış halde ne kadar lezzetli göründüğünü unutmaya çalışıyorum.

Neyse ki, yarım saat sonra Mikhail'i evinden aldığımda gerginliğim yatışıyor ve elimdeki işe odaklanıyorum.

"Bunu yapmaya hazır mısın?" Arabayı vitesle taktım.

Mikhail'in çenesi sıkılı, gözlerini dikmiş önüne bakıyor. O kadar hareketsiz ki taştan oyulmuş olabilir.

"Hayır."

"İstersen yalnız gidebilirim." Kaldırıma yanaştım ve arabayı döndürdüm.

Konuşmamı istediğı muhbir bize Lev'in yeni adresini verdikten sonra, aile reisi olarak kendisinin gidip kontrol etmek isteyeceğini düşündüm, ancak Alexei'nin eşi Bianca'ya göre, ailesiyle daha fazla zaman geçirebilmek için daha fazla yetki devretmeye çalışıyormuş.

"Alexei gitmemi istedi," diyor Mikhail, sesi hırçın.

"Ya Lev oradaysa? Kendini tutabileceğinden emin misin?" Maxim'e olanları düşünüyorum ve benzer bir duruma düşmememiz için dua ediyorum.

Mikhail öfkesine yenik düştü diye kuzenlerimin üvey kardeşini öldürmesem de olur.

"Hayır." Mikhail'in elleri yumruk oluyor.

"Mikhail," diye uyarıyorum.

"Derse ihtiyacım yok, Anton."

Yolun geri kalanını sessizlik içinde sürüyoruz ama Mikhail'in ruh haline alışkınım.

Kendisiyle içsel savaşımlara giriyor ve belki karısı Lucia dışında onu bundan kurtarabilecek hiç kimse ya da hiçbir şey yok.

Sonunda, ıssız görünümlü bir apartman bloğunun önüne park ediyorum. Pencerelerin çoğu tahtalarla kapatılmış ve kırmızı tuğlalar kirli kahverengi bir renge dönüşmüş.

"mı?" Mikhail pencereden dışarı bakıyor. "karanlık görünüyor."

"Umarım bu gerçekten zaman kaybı değildir." Ceplerimde silah olup olmadığını kontrol ediyorum. Dolu bir silahım olmadan oraya girmem mümkün değil.

Tek bildiğimiz, bunun bir tuzak olabileceği ve içeride Igor'un düzinelerce adamının olduğu bir binaya girdiğimiz ve bugün gerçekten vurulmak istemediğim. Eve gitmem gereken güzel bir kadın var.

İçeri girerken Mikhail'in peşinden gidiyorum.

Apartmanın ön kapısı menteşelerinden sarkıyor ve içeri adımımızı attığımız anda sidik ve bayat kusmuk kokusuyla karşılaşıyorum.

"Lanet olsun." Kolumun kıvrımına doğru

öksürüyorum. "Hadi şu işi bitirelim."

Merdiven boşluğu bira şişeleri ve sigara izmaritleriyle dolu. Ailesinin geri kalanı lüks çatı katlarında ve malikanelerde yaşarken Koslov Pahkan'ın oğlunun böyle bir yerde yaşıyor olması beni huzursuz ediyor.

Dördüncü kata ulaşana kadar merdivenleri tırmanıyoruz ve 4C dairesine yaklaşırken Mikhail ve ben silahlarımızı hazırlıyoruz.

Mikhail bana bakıyor ve ben de bir kez başımı sallayarak bu şerefi ona vermesini işaret ediyorum. Derin bir nefes alarak ayağını kapıya çarpıyor ve kapı uçarak açılıyor.

Ev neredeyse bomboş ve sanki uzun süredir içinde yaşanmamış gibi bayat kokuyor. Neredeyse hiç mobilya yok, sadece bir köşede tek kişilik bir yatak ve diğer köşede küçük mutfak yanında güve yeniği bir kanepe var. Buzdolabı her an patlayabileceğini düşündüren yüksek bir uğultu çıkarıyor.

Mikhail etrafına bakarken, "Burada değil," diye homurdanıyor.

"Görünüşe göre bir süredir gelmemiş." Yatağa doğru yürüdüm.

Yapılmamış ve ucunda bir yığın giysi var. Mikhail kanepayı tekmelerken, "Lanet olası zaman kaybı," diye homurdanıyor.

"Bunu bilmiyoruz. Arkasında bir şey bırakıp bırakmadığını görmek için dolapları kontrol edin."

Mikhail nefesinin altında birkaç kelime mırıldanıyor ama ondan sonra sessizce etrafı araştırıyoruz.

Mikhail mutfak ararken ben de kanepenin minderlerinin üzerindeki örtüleri çekip çarşafı yataktan sıyrıyorum.

Birkaç fotoğraf ve birkaç boş dergi bulduk ama hepsi bu kadar.

"Ben yine de bu eşyaları yanımıza alalım derim." Yatağın üzerine yığılmış giysileri topladım. "Fotoğraflar işe yarayabilir."

"Tüm bu üvey kardeş meselesinin dikkatimizi dağıtmak için bir bahane olduğunu düşünmeye başlıyorum." Mikhail nemli daireye son bir kez daha bakar.

Başka bir şey söylemeden kapıdan çıkmadan önce fotoğrafları ceketinin içine tıktırıyor.

LEV'IN EVİNDE BULDUĞUMUZ ŞEY HAKKINDA MIKHAIL'DEN HİÇBİR ŞEY DUYMADIM
Alexei'nin bir sonraki hamlemizi görüşmek üzere toplantıya çağırmasının
uzun süreceğini sanmıyorum.

Umarım bu gecenin bunu yapmak için uygun bir gece olduğuna karar vermez
çünkü çok önemli planlarım var.

Nina daha önce bana mesaj atarak saat dört civarında evde olacağını bildirdi,
ben de eve geldiğinde her şeyin hazır olduğundan emin oldum.

Alexei beni New York'taki küçük bir tasarımcıyla temasa geçirdi ve Nina'nın
bu akşamki randevumuzda giymesi için bir elbise gönderdi.

Tamamen sürpriz olmasını istedim, bu yüzden akşam yemeği
rezervasyonundan akşam eğlencesine kadar her şeyle ben ilgilendim.

Nina, havuz evini stüdyo olarak kullanmasını önerdikten sonra şaşırtıcı bir
şekilde sessizleşti ve taşınma fikriyle onu korkutmuş olabileceğimden
endişeleniyorum. Bu yüzden konuyu tekrar açmadan önce gerçek bir
randevuya çıkmamız gerektiğini düşündüm.

Saat altıda evin önüne park ediyorum ve yolcu koltuğundaki büyük soluk
pembe gül buketini alıyorum.

Ön merdivenleri çıkarken avuçlarım terlemeye başladı.

Gergin miyim?

Kapıyı çalarken kalbimin göğsümde çarpmasına bakılırsa, öyle olduğumu
söyleyebilirim. Ama yine de, on yılı aşkın süredir bir kadınla gerçek bir
randevuya çıkmadım ve bunun iyi gitmesini istiyorum.

Nina'ya, eğer o isterse bunu denemeye hazır olduğumu göstermek istiyorum.

Topuklu ayakkabıların yumuşak şingirtisi kapıya yaklaşıyor ve sonra bildiğim
tek şey Nina'nın orada durduğu, bir tanrıça gibi görüldüğü ve havanın
ciğerlerimi terk ettiği.

Onun için seçtiğim yere kadar uzanan, gece mavisi elbise, fit vücudunu
mükemmel bir şekilde sarıyor. Dar askıları narin omuzlarını ortaya çıkarıyor
ve yakası göğüslerinin yumuşak kabarıklığını vurgulayacak kadar alçak.

Saçlarını omuzlarına dökmüş ve makyajını minimal düzeyde tutmuş ama ben gözlerimi ondan alamıyorum.

"Kapı zilini mi çaldın?" Kafası karışmış görünüyor.

"Randevumuz için seni alacağım." Açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi ona bakmamaya çalışırken ağzım birden kuruyor. "Bunlar senin için."

Kocaman buketi görünce yüzü aydınlanıyor. "Çok güzeller." Onlara uzanıyor ve derin bir nefes alıyor. "Teşekkür ederim Anton."

" ederim. Harika bir zevkim olduğunu söyleyebilirim." Ona açıkça hayranlık duyuyorum. Elbiseye baktı ve kızardı.

"Beğendin mi?"

Nina kirpiklerinin altından bana bakıyor ve başını sallıyor. "Bayıldım," diye fısıldıyor. "Tüm bunları seviyorum."

Smokinime bakıyor ve derinleşiyor, sanki zihninde gecenin sonuna ve ben de sırtıtıyorum.

"Bu sadece başlangıç, Nina."

Akşamki ilk durağımız Soho'da bulunan samimi bir İtalyan restoranı. *Antonio'nun Yeri*. Neredeyse bir düzine masa var ve her biri mum ışığında aydınlatılmış.

Tüm mekânı rezerve etmek istiyordum ama buranın cazibesinin bir parçası da ambiyansı. Köşede küçük bir piyano çalan biri bile var ve bütün geceyi burada iyi şarap içerek ve müziğin tadını çıkararak kolayca geçirebilirsiniz.

Kalan tek boş masaya doğru yürürken tüm gözlerin Nina'ya çevrilmesini kaçırmıyorum. Kolumu beline doluyorum ve o da benim sahipleniciliğime bıyık altından gülüyor.

"Bu gece seninleyim." Bana bakıyor ve ağzımın kenarına hızlı öpücük konduruyor.

"O kadar belli mi ediyorum?"

"Evet." Gülüyor. "Ama hoşuma gitti."

Sandalyesini çekiyorum ve oturduğunda yavaşça eğilip omzuna hızlı bir öpücük konduruyorum.

Tenine dokunduğumda çakıl taşları gibi oluyor ve ben de tatlı çiçek kokusunu içime çekerek isteksizce karşıdaki koltuğa oturuyorum.

"Ah, en sevdiğin pizza buradan geliyor." Nina menüyü tararken kıkırdıyor.

"Hatırladın mı?" "Tabii

ki hatırladım."

oturan kadına bakarken göğsüm kabarıyor. Nasıl bu kadar

şanslı olabildim?

Siparişimizi verdikten ve garson bize iki kadeh şampanya getirdikten sonra kadehimi kaldırıyorum.

"Neye kadeh kaldırıyoruz?" Alt dudağını ısıırıyor. "Sana."

Kadehlerimizi tokuştururken yüzü kızarıyor.

"Bu kadar romantik olduğunu kim bilebilirdi?" Dirseklerini masaya dayamak için öne doğru eğiliyor.

"Seni romantik bir yere götüreceğime söz vermiştim."

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Alt dudağını ısıırıyor.

"Elbette, *lapochka*."

"Daha önce hiç biriyle çıkmadım. Babam buna asla izin vermedi."

Elini tutuyorum ve başparmağımla parmak eklemlerine hafifçe vuruyorum.

"O zaman seni ilk randevuna götürecek kişi olduğum için büyük bir onur duyuyorum."

Yemeğimiz geldiğinde Nina biraz daha rahatlıyor ve bana okulunun düzenlediği kış gösterisinden bahsetmeye başlıyor.

O konuşurken büyülenmiş gibi ona bakıyorum.

Gözlerim onun yumuşak dudaklarından uzun ve narin boynuna, oradan da göğüslerinin kabarıklığına doğru kayıyor.

O elbiseyi üzerinden söküp almaktan başka bir şey istemiyorum ama ne yazık ki yemek sonrası için başka planlarım var.

Soho'dan geçerken elimi Nina'nın kalçasında tutuyorum. Nereye gittiğimize dair hiçbir işaret vermiyorum, gecenin bir sonraki bölümünü fark ettiğinde Nina'nın yüzündeki şaşkınlık ifadesini görmek istiyorum.

Sonunda Lincoln Center'ın önüne park ettiğimizde, Nina'nın gözleri dışarıda asılı olan posterleri görünce açılıyor.

"Baleye mi gidiyoruz?"

"Fındıkkıran için çok erken, bu yüzden onun yerine Kuğu Gölü'nü izleyeceğiz, çünkü en sevdiklerinizden biri olduğunu biliyorum."

Nina kollarını boynuma doluyor ve beni derinden öpüyor. "Ben bunu hak etmiyorum." Sesi duygusallıkla kalınlaşıyor. "Sen dünyayı hak ediyorsun, Nina."

Nina'nın gülümsemesi, sahneyi mükemmel bir şekilde görmemizi sağlayan özel locamıza yönlendirildiğimizde daha da büyüyor.

Gösteri başladığında, orkestranın müziği etrafımızda yankılanırken dansçıların sahnede ilerleyişini izlerken yüzünde tam bir huşu ifadesi belirliyor.

Ama kendimi baleden çok Nina'nın büyüüne kapılmış buluyorum. "Çok güzelsin," diye fısıldıyorum kulağına.

Yüzünü bana dönüyor, bana gülümserken mavi gözleri merakla parlıyor. "Öp beni."

Gözleri dudaklarıma kayıyor ve ağzını dudaklarıma değdirmek için eğiliyor.

Sol elimi boynunun arkasına dolayarak dilimi ağzına sokarken onu yerinde tutuyorum. Dilindeki şampanyanın tadını alabiliyorum ve sikim pantolonumun içinde kalınlaşırken iniltimi yutuyorum.

Nasıl oluyor da bu kadın tek bir öpücükle beni uçurumun kenarına kadar getirebiliyor?

Elbisesinin yırtmacına dokunuyorum ve elimi çıplak kalçası boyunca yavaşça kaydırıyorum. Yumuşak tenini okşuyorum. "Bu elbiseyi seçmemin bir nedeni olduğunu biliyordum."

"Anton," diye uyarıyor, dokunuşum karşısında hafifçe kıpırdanıyor.

"Kimse bizi göremez." Parmaklarım uyluğunun iç kısmında geziniyor. "Ama istersen durabilirim."

"Durmanı istemiyorum," diye nefes nefese kalıyor.

Parmaklarım daha yukarılarda gezinirken ağzına karşı

gülümsüyorum. "Gösteriyi izle, *lapochka*."

Nina'nın gözleri dalgalanıyor, ama başını çeviriyor, parmaklarımı külotunun nemli dikişinin üzerinde hafifçe gezdirirken gözleri sahneye sabitleniyor.

Klitorisini kumaşın üzerine sürttüğümde vücudu sarsılıyor ve ben

kıkırdıyorum. "Dikkat çekme Nina,"

Başını sallıyor, performansına konsantre olmaya çalışırken boğazı

düğümleniyor. Külotunu kenara itiyorum ve ne kadar kaygan ve hazır

olduğuna dair bir laneti ısııyorum.

Klitorisini nazikçe daire içine almadan önce parmağımı onun uyarılmasıyla ıslatıyorum, hassas tomurcuğunu kızdırırken gözlerim yüzüne odaklanıyor.

"Benim için her zaman çok ıslaksın. Seni tam burada almak istiyorum. Herkesin sikime ne kadar iyi bindiğini bilmesini istiyorum."

Nina'nın ağzı sessiz bir solukla aralanıyor ve göz kapaklarının ağırlaşmasını izlerken dudaklarımda kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor.

O kadar güzel ki, doyamıyorum.

Bir parmağımı onun sıkı sıcağına soktuğumda, etrafımda kenetlenirken ağzı açılıyor ve aletim fermuarıma doğru gerilirken koltuğumda kaymak zorunda kalıyorum.

Başparmağım klitorisini sıyırırken parmağımı yavaşça içine pompaladığımda Nina'nın gözleri bir anlığına kapanıyor.

" bu, *lapochka*."

Göğüslerinin yumuşak kıvrımı her nefeste yükselip alçalıyor.

Elbisesinin askılarını aşağı çekip meme uçlarını emmeyi düşünürken ağzım sulanıyor.

"Daha fazla ister misin?"

Başını sallıyor, dikkatini baledede tutmak için elinden geleni yaparken boğazı düğümleniyor.

Bir parmağımı daha içine sokarken boynunun pürüzsüz kıvrımını yalamak için eğiliyorum.

Parmaklarımı yavaşça kıvrıp o hassas noktayı sıyırdığımda yumuşak bir inilti çıkarıyor ve çözülmesinin uzun sürmeyeceğini biliyorum. Parmaklarımı onun içine pompalamaya başladım. "Çok iyi gidiyorsun."

Nina kolumu kavramak için hareket ediyor, iniltilerini yutmaya çalışırken tırnakları bana batıyor.

Parmaklarımın her pompalanışında amı daha da kayganlaşıyor ve boşalmak için yanıp tutuştuğunu biliyorum ama acele etmiyorum.

"Anton..."

"Biliyorum, *Zayka*." Kulağını usulca ısırırken elimi boynuna doluyorum.

"Sessiz kalabilir miyim bilmiyorum," diye soluk soluğa kalıyor.

Kıkırdıyorum. "Bizi baleden men ettirmek istemiyorsan, öyle olmak zorundasın."

"Yaklaştım," diye inliyor ve yüzünü bana dönüyor.

Ağzını kendi ağzımla yakalıyorum, parmaklarımı içine pompalarken dilimi onunkine doğru kaydırıyorum.

"Buradayım Nina," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Gelebilirsin, *lapochka*. Ben yanımdayım."

Nina'nın başı omuzlarına düşüyor, kaşları çatılıyor ve parmaklarımın etrafında kenetlenirken ağzı sessiz bir çığlıkla açılıyor.

Onu kendime doğru tutuyorum, zevk çığlıklarını tutamazsa diye ağzını kendi ağzımla yakalamaya hazırım.

Ama ben onu orgazm ederken sessiz kalmayı başarıyor.

Sonunda rahatladığında, parmaklarımı kaygan amından çıkarıp ağzıma götürüyorum.

Parmaklarımı yalayarak temizliyorum. "Sanırım sonunda balenin cazibesini anlamaya başlıyorum."

NINA

İLK BULUŞMALARDA ANTON ÇITAYI INANILMAZ . BEN

Flört konusunda bu kadar az tecrübem olması onu rahatsız etmediği için minnettarım.

Aksine, beni şımartan tek kişinin kendisi olması onu daha çok tahrik ediyordu.

Ve beni şımarttı.

Okuldan eve döndükten sonra yatağımın üzerindeki kutuyu gördüğümde Anton'un bir şeyler planladığını hissetmişim. En güzel elbiseyi bulmayı ve smokin giyip bir buket çiçek taşıyarak gelip beni kendi evinden almasını beklemiyordum.

Gülümsediği anda nefesimi kesti.

Anton Koslov parlak zırhlı bir şövalye gibi ve onu hak etmek için ne yaptığımı kesinlikle bilmiyorum.

Elimi tutup beni salondan çıkarırken kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Ona bakıp yanağındaki gamzeyi ve gülümserken gözlerinin kenarındaki yumuşak çizgileri gördüğümde benimkiler de gözyaşlarıyla doluyor.

Hayatımda ilk kez görüldüğümü hissediyorum. Hiç kimse en sevdiğim şeylerle dolu bir gece yaratmak için bu kadar çok düşünüp çaba sarf etmemişti.

"Anton," diye fısıldıyorum ve o da dönüp bana bakıyor.

Parmak uçlarımin altında teninin sıcaklığını hissetmek isteyerek yanağını okşamak için uzanıyorum. Kahverengi gözlerine baktığımda, aklıma bir şey geliyor.

Bu adama aşık oluyorum ve bunun farkına varmak hem korkutucu hem de heyecan verici.

Başını çevirip avucumu öpmeden önce bana gülümsüyor.

Böyle bir anda, bu ilişkinin başarısız olmaya mahkum olduğuna inanmak zor.

Dışarıdan çok mutlu görünüyoruz ama gerçekte ikimizin de hak ettiği mutlu sona asla sahip olamayız.

Ve bunun için babamı suçluyorum.

Bu gerçeyle yüzleşmek istemiyorum. Bu yüzden Anton'a gerçeği söylemeyi ertelemek için bahaneler bulmaya devam ediyorum. Bencilliğim yüzünden bana gösterdiği sevgi ve şefkate tutunuyor, onu bırakmak istemiyorum.

Neredeyse o anda Anton'a söyleyecektim. Babam hakkında değil, ama onun hakkında ne hissettiğimi.

Bu gecenin benim için ne kadar önemli olduğunu ifade etmenin başka

bir yolu yok. "I-"

"Nina!" diye sesleniyor bir kadın sesi.

Duraklıyorum, dilimin ucundaki üç kelime bir anda yok oluyor. "Nina!"

Sınıfımdan birinin burada olup olmadığını merak ederek etrafa bakıyorum ama tanıdığım kimseyi göremiyorum.

Omzuma hafifçe dokununca başladım ve hiç tanımadığım bir kadınla yüz yüze geldiğimde neredeyse dengemi kaybediyordum.

Özellikle de Anton'la.

"Valeriya." Annemin en yakın arkadaşının simsiyah, küt saçlarına ve köşeli yüz hatlarına bakıyorum.

"Hayalet görmüş gibisin!" Valeriya tüm dişlerini göstererek gülüyor. "Seni görmek harika, Nina!"

"Sen de." Anton'a bakarken midem sıkışıyor.

Valeriya bakışlarımı takip ediyor ve Anton'un yüksek gövdesini görünce gözlerini kırıştırıyor.

"Ben Valeriya," diyor biraz soluk soluğa ve Anton'un tutması için elini uzatıyor.

"Anton."

Muhtemelen alışkanlıktan, soybilerek atladığında rahat bir nefes alıyorum. Koslov öyle kolay kolay söylenecek bir isim değil.

Valeriya'nın Koslovların kim olduğunu bildiğinden hiç şüphem yok ve bu gece bu tür sorulara cevap vermeden gerçekten yapabilirim. "Nina'yı nereden tanıyorsun?"

"Annesiyle çok iyi arkadaşlık. Nina benim için her zaman kızım gibiydi." Yanağımı çimdiklemek için elini uzatıyor ve ben dokunuş karşısında geri çekilmemeye çalışıyorum. "Ona çok benziyorsun."

Gülümsemeye zorlayarak başımı sallıyorum.

"New York'ta olduğunu bilmiyordum, yoksa sana ulaşırdım. Ama babanı tanıyorum, o her zaman çok kontrolcüydü-"

"Ne zamandır buradasın?" Babam hakkında konuşmamayı tercih ediyorum.

Anton merakla bana bakıyor ama ben bilerek bakışlarını kaçırıyorum.

"Birkaç yıl oldu. Boşandığımdan beri yeni bir başlangıç yapmak istiyordum ve New York mükemmel bir yer gibi görünüyordu."

"Mutlu görünüyorsun."

"Gerçekten öyleyim. Sergei'den ayrılmak hayatımda yaptığım en iyi şeydi. Alınma canım, ama erkekler bazen değerlerinden daha fazla güçlük çıkarıyorlar."

"Alınmadım." Anton kıkırdar.

"Gerçi kocam sana benzeseydi, onu yanımda tutmaya daha meyilli olurdu." Onun kolunu okşuyor.

Kendimi Anton'a yaklaşıırken buluyorum. "Gerçekten gitmeliyiz. Sabah erkenden yola çıkmam gerekiyor."

"Seni görmek çok güzeldi." Valerija beni her iki yanağımdan birer kez öptü. "Numaram sende var, sevgilim. Beni ara ve bir şeyler içmeye gidelim."

"Çok isterim," diye yalan söyledim.

Anton'a tekrar gülümsüyor, onun kolunu sıkarken beni zar zor dinliyor. "Ve beni istediğin zaman arayabilirsin."

Eğer istersen paylaşmaktan mutluluk duyarım dercesine bana göz kırpmıyor.

Omzumun üzerinden bakıp Valerija'nın salondan çıkan insan kalabalığının içinde kayboluşunu izlerken Anton'un kolunu daha sıkı tutuyorum.

Kesinlikle gittiğinden emin olduğumda, bizi hızla tiyatronun önünden geçen araba kuyruğuna doğru yönlendiriyorum.

"Konu erkekler olunca akbaba gibi oluyor."

"Merak etme, bu gece gözüm sadece bir kadını görüyor." Anton belimi çimdikliyor.

Anton'un evine dönerken kalbimin göğsümdeki çarpıntısının durması tüm araba yolculuğu boyunca sürdü.

Lincoln Center'ın ön merdivenlerinde yapabileceğimiz tüm potansiyel konuşmaları canlandırmayı bırakamıyorum.

Valerija babamın adını ağzından kaçırabilirdi ve her şey bir anda biterdi.

Bunun farkına varmak kanımı dondurdu.

Anton'a söylemem gerek. Gerçeği benden duymalı.

Anton evin önüne yanaştığında tekerleklerin altındaki çakıllar cıtırdıyor ve Valerija'yla yaşadığım koşuşturmanın bu mükemmel akşamı mahvetmesine izin vermemeye kararlı bir şekilde kendimi şimdiki zamana geri dönmeye zorluyorum.

Anton kapıma doğru yürüdü ve arabadan inmeme yardım etti.

Bu elbise inanılmaz ama Anton'unki gibi yere yakın bir arabaya binip inmeyi zorlaştırıyor.

Elini tutuyorum ve birlikte ön kapıya doğru yürüyoruz.

"Gecenin bu kısmında mı bana iyi geceler öpücüğü veriyorsun?" Alt dudağımı ısıırıyorum.

Anton gülümsüyor, gözleri dudaklarıma kayıyor. içinde inanılmaz görünüyor, ceketi geniş omuzlarını ve kalın kollarını öne çıkarıyor ve ben onu elime geçirmek için yanıp tutuşuyorum.

"Tahmin etmek istemedim." Sert meme uçlarımin elbisemin içinden görüldüğü yere bakarken bakışları ısınıyor.

Bana yaklaşıp yüzümü ellerinin arasına aldığında nefesimi tutuyorum. Eğilip beni usulca öpmeden önce başımı yukarı kaldırıyor.

Dudaklarının dudaklarıma ilk dokunuşunda vücudum eriyecek gibi oluyor.

Parmaklarımı gömleğinin içine sokup dudaklarımı ayırırken onu kendime doğru çekiyorum.

Dili benimkine doğru kayarken inliyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Beni kapıya doğru bastırana kadar geriye doğru itiyor ve güçlü kalçası benimkinin arasına giriyor.

"Nina," diye inledikten sonra eğilip boynumu öpüyor.

Tenimdeki sıcak ağızı karşısında nefesim kesiliyor. Gömleğine yapışıyorum, boynumun sütunu boyunca yalarken dokunuşuna eğiliyorum.

"Aklından geçen bu muydu?" Sesi sertti.

İnliyorum, Anton bana sürtünürken vücudum ihtiyaçla titriyor. Taş gibi sertleşmişti ve amım kasılırken inliyordum.

Ona duyduğum ihtiyaç doyumsuz.

"Normalde erkeklerle ilk buluşmada yatmam... Ama sanırım bir istisna yapabilirim."

"Ben şanslı bir adamım." Gülüyor ve n kapıyı açmak için yanıma uzanıyor.
"Şimdi korumalarımın birine şov yapmadan önce yukarı çıkalım."

Anton'un odasına vardığımızda elbisemin askıları omuzlarımdan sarkıyor ve Anton beni yatağı doğıru iterken göğüslerim tümüyle ortaya çıkıyor.

"Şu haline bak," diye homurdanarak sağı meme ucumu ağızına almak için eğildi.
Dokunduğumda haykırıyorum, parmaklarım onu yerinde tutmak için saçlarını kavırıyor. "Bu elbiseyi üzerimde tutmak istiyorum. İçinde inanılmaz görünüyorsun."

Diğerk göğsm emmek için hareket ettiğinde sırtımı daha fazla eğerek inliyorum. "Sen ne istersen."

Dişleri hassas tomurcuğı sıyrıyor.

"Ne istiyorsun Nina?" Nefesi göğüs uçlarını gıdıklıyor.

Doğıruldu, bana bakarken gözleri ermişti.

Ona bakmak için boynumu eğmem ve ereksiyonunu kavrayabilmek için elimi hareket ettirmem gerekiyor.

"Bu." Boyunu sıkıyorum.

Avucumu sikinin dış hatları boyunca gezdirdiğimde Anton dişlerini gıcırdatıyor ve amım zonklamaya başladığında kalçalarını birbirine bastırmak zorunda kalıyorum.

"Sikimi bu kadar arzulamana bayılıyorum."

Onu daha sert ovuyorum, gülümsüyorum, ne kadar büyük olduğunu hissettikçe göğüslerim ağırlaşıyor. "Çok iyi hissettiriyor." Kemer tokasına uzanıyorum.

Ama Anton bileğimi kavırıyor ve başını sallıyor.

"Önce yapmam gereken bir şey var. Arkanı dön, Nina." Sesi ihtiyaçla kalınlaşmış, boğazı titriyor.

İsteksizce elimi bıraktım ve arkamı döndüm.

Anton saçlarımı omzumun üzerinden nazikçe okşuyor, nasırlı parmak uçlarının tenime değen yumuşak fırçası beklentiyle ürpermeme neden oluyor.

Elbisemin fermuarını açmakta acele etmiyor ve çok geçmeden elbise ayaklarımın dibinde bir havuz oluşturuyor ve Anton dizlerinin üzerine çökmüş, kalçalarımın arkasını ısırp yalıyor.

Kirli sakalı tenimi sıyırırken nefesim

kesiliyor. "Eğil, Nina."

Gözlerimi kapatıyorum, yatağın ucuna doğru eğildiğimde kalçalarımın arasında zonklayan ihtiyacı yatıştırmaya çalışıyorum ve Anton külotumu çıkarmak için işe koyuluyor.

"Bu gece seni tatmak için o kadar çaresizdim ki," diye homurdanıyor ve dilini içime batırıyor. "Neredeyse o kutuda senin için dizlerimin üzerine çökecek ve sana kendi kişisel tatlım gibi ziyafet çekecektim."

"Tanrım," diye inliyorum, Anton'un yüzüne doğru sallanırken başım öne düşüyor.

"Çok ıslak ve tatlı." Uyarılmışlığımı kucaklıyor.

Bacaklarım titremeye başlarken yorgana

yapışıyorum.

İçimdeki sıcak dilinin, kaba kirli sakalının iç uyluklarıma değmesiyle karıştığı hissi gözlerimi döndürüyor.

"Oh lanet olsun, *evet!*" Kalçalarımı sallıyorum.

Beni diliyle becermeye devam ederken elleri kıcımı kabaca dizliyor, o kadar lezzetli bir şekilde yavaşça ki uyarılmamın kalçalarımın aşığı damladığını hissedebiliyorum.

"Anton," diye inledim.

Beni uçurumun kenarına göndermek için şişmiş klitorisimi ovmaya başlamak için parmaklarını hareket ettiriyor ve salıverilmem vururken umutsuzca nefes alıyorum.

Bedenim titriyor ve dilinin üzerine boşalırken haykırıyorum ama Anton durmuyor.

O kadar hassaslaşana kadar amımı yalamaya ve emmeye devam ediyor ki geri çekilmek zorunda kalıyorum.

Yatağı sürünüyorum, nefesimi toplamaya çalışırken kıcım hâlâ havada.

Anton kıyafetlerini çıkarırken kıkırdıyor ve sonra ağırlığı sırtıma baskı yapıyor ve siki girişime sürünüyor.

Kürek kemiklerimin arasını öpmeden önce "İnanılmazsın," diye fısıldıyor. "Benim güzel Nina'm."

Sözleri karşısında içimden boğuk bir ses çıkıyor ve sırt üstü dönüp onu kendime çekiyorum, bacaklarımı beline doluyorum.

Ona yapışırken gözlerim doluyor, üzerimde onun ağırlığını hissetmek istiyorum.

Sanki bedenim bir daha böyle bir zevk yaşama şansı bulamayacağını biliyor ve ben de bunu en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum.

"Nina?" Bana bakarken yanağımlı okşuyor. "Ne oldu?"

Uzanıp boynunun arkasını kavriyorum ve yumuşak bir öpücükle ağızını kendime yaklaşıtıyorum.

"Bunun gibi," diye fısıldıyorum ağızına karşı.

Öpüşürken yanağımlı nazıkçe okşuyor ve düşen bir damla gözyaşını siliyor.

Hiçbir şey söylemiyor, ama içimde kendini nazıkçe yönlendirmesinden, beni tamamen doldurmasından, neye ihtiyacım olduğunu anladığını biliyorum.

Kalçalarını yavaşça pompalarken yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor, beni mükemmel bir şekilde gererken nefes alışları ağırlaşıyor.

Kollarımı omuzlarına doluyorum, birlikte hareket ederken onun misk kokusunu içime çekiyorum.

İkimiz de konuşmuyoruz, bedenlerimizin araya gelişinin sesi sessizliği dolduruyor. Bu, birlikte olduğumuz diğer zamanlardan daha samimi ve gözlerimi kapatarak Anton'un içimde hareket ettiği hissine odaklanıyorum.

Önce çenemi, sonra boynumu öperken ağırdan alıyor.

Ona doğru eğildim, meme uçlarım göğsüne sürtünüyor ve ona sürtünürken inliyorum.

"Çok hassas," diye mırıldanıyor sert tomurcukları emmek için eğilirken.

Bacaklarımı onun etrafında sıkıyorum. Ellerini bedenimde, nefesini tenimde hissetmeye ihtiyacım var. Yeterince yaklaşamıyorum ve Anton çaresizliğini kollarını etrafımda nasıl sıkıdığından ve ağzımı bir kez daha nasıl yakaladığından anlayabiliyor.

"Seni yakaladım," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, sikini içime daha sert pompalarken.

Zevkimizi kovalarken gözlerimizi birbirimize kilitliyoruz.

Etrafında kenetlendiğimde Anton'un gözleri irileşiyor ve boşalma dürtüsüyle savaşıırken kaşları saf bir ıstırap ifadesiyle birbirine çarpıyor.

Her anlamda nefes kesici ve ben onun çözülüşünü görmek istiyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Benimle gel, Anton."

Kalçalarını daha hızlı pompalarken alnını benimkine yaslıyor, sikini içime her sokuşunda homurdanıyor.

Bana o kadar derinden vuruyor ki gözlerim dönüyor ve zar zor nefes alabiliyorum, "Ah evet, *Anton*," derken orgazm

oluyorum. "Siktir." Vücudu

titriyor.

Amım onun etrafında titreşirken dudaklarını dudaklarıma getiriyorum, sonunda tamamen tükenmiş ve tatmin olmuş bir şekilde üstüme yığılana kadar bana verdiği her son damlayı alıyorum.

"Bu..." diye soluk soluğa bana bakıyor. "Siktir, bu..."

"Biliyorum." Hafif nemli saçlarını yüzünden geriye doğru itiyorum. "İzin ver seni temizleyeyim." Burnumun ucunu öpüyor.

kayarak çıkarken inliyorum, amım o kadar kaygan ve şişmiş ki onu günlerce hissedebileceğimi biliyorum.

Arkama yaslanıyorum ve paylaştığımız zevkin kanıtlarını kalçalarımın arasından temizlemesine izin veriyorum ve sonra yanımdaki yatağa yerleşiyor, beni yanına çekiyor ve nazıkçe saçlarımı okşuyor.

Başımın üstünü öpüyor. "Yorgun musun?"

"Biraz bile değil,"

Gülüyor. "Tekrar gideceğim için mutluyum ama bana bir dakika vermeniz gerekecek,
lapochka."

Gülüyorum, kalçalarımı birbirine bastırırken yüzümü ona gömüyorum. "Bu gece için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Mükemmeldi."

" ederim. Hoşunuza gitmesine sevindim."

"Uzun zamandır baleye gitmemiştim. Dans etmek bir şey, ama onu izlemek sadece..." Bana neler hissettirdiğini anlatacak kelimeler bulamıyorum.

"Bunun neden senin rüyan olduğunu

anlayabiliyorum." "Senin hiç rüyan

var mı, Anton?"

"Kendi barım var. Sanırım bu bir noktada bir hayaldi..." "Peki ya şimdi? Yeni bir tane var mı?"

Anton bir an sessiz kalıyor, düşünürken parmakları kollarımda daireler çiziyor.

"Hep seyahat etmek istemişimdir."

"Belirli bir yere mi?"

"Her yerde. Bu anlamda kardeşimi kıskanıyorum. O dünyayı gördü ve ben... Ben buradaydım."

Nikolai'den bahsederken sesindeki kızgınlığı gözden kaçırmıyorum. "Alt kattaki resimlerden yakınmışsınız gibi görünüyordu."

"Birbirimizden ayrılmazdık. Ama babam öldükten sonra Nikolai asla eskisi gibi olmadı. Sanki bir daha böyle bir kayıp yaşamaktan korkuyordu, bu yüzden acıyı hissetmektense herkesi kendinden uzaklaştırdı. Sonra annem hastalandığında da herkesten tamamen uzaklaştı."

Anton'a daha da sokuluyorum, parmaklarımı göğsünde gezdirirken bacağıma beline doluyorum.

"Annen sana sahip olduğu için çok şanslı. Aslında, her kız sana sahip olduğu için şanslı sayılır."

"Peki ya sen?" Kolumu okşuyor. "Peki ya ben?"

"Bana seninim demekten mutlu musun?"

Ona evet deme isteğimle savaşıırken boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Ona benim demekten başka bir şey istemiyorum.

Bunun yerine, kendimi onun üstüne atıp onu öpüyorum.

Anton ellerini kalçalarımın götürürken inliyor, siki altımda çoktan sertleşmiş, ben de ona sürtünüyorum, amım zaten ihtiyaçtan kayganlaşmış.

Şu anda ona verebileceğim tek cevap bu.

ANTON

ROMANTİK AKŞAMIM BAŞARIDAN BAŞKA BİR ŞEY DEĞİLDİ. DAHA ÖNCE HIÇ Nina o kadar çok gülümsüyor ki, hayatımın geri kalanında onu her gün böyle şımartmaktan başka bir şey istemiyorum.

Ama ne yazık ki benim için, IOD'deki programı hızlandı ve son birkaç gündür fazladan prova yapıyor ve kapıdan sendeleyerek girdiğinde, yatağa yığılmadan önce hızlı bir öpücükten başka bir şey paylaşmıyoruz.

Son birkaç akşamı annemle yemek yiyerek geçiriyorum, ki bu çok güzeldi. Son zamanlarda daha iyi günler geçiriyor, bu yüzden bazı güzel sohbetleri paylaşmayı başardık.

Ancak bu gece dikkatimi Nina'ya vermek istiyorum, bu yüzden işten sonra bir şeyler içmek için onunla buluşmak üzere enstitünün yakınındaki bir bara gitmeye karar verdim. Ancak, iki kuzenim de bana katılmaya karar verdiği için yalnız değilim, bu yüzden Nina ile uzun zamandır beklediğim yalnız zamanım bir tür aile buluşmasına dönüştü.

"İkinizin de dışarı çıkmasına izin verilmesine şaşırdım," diye kuzenlerime masamıza yeni içkiler gelirken.

Mikhail kaşlarını çatar, ama Dimitri kıkırdar.

"Zara beni resmen kapıdan dışarı itti. Sıkıcı bir reality şovu izlemek için huzur içinde banyo yapmak istedi."

"Peki ya sen?"

Mikhail omuz silkiyor. "Lucia daha fazla sosyalleşmem gerektiğini söylüyor."

Bir kahkaha attım. "Karını sevdim. Peki o küçük meleğin nasıl? Onu birkaç haftadır görmedim."

Mikhail telefonunu çıkarıp bana Vivi'nin güncel fotoğraflarını gösterirken dudakları seğiriyor, bu da Dimitri'nin bana Ben ve Sasha'nın etrafta dolaştığı videoları göstermeye başlamasına neden oluyor.

"Kızların bize dışarı çıkıp içmemizi söylediklerinde akıllarından geçenin bu olduğunu sanmıyorum." Dimitri telefonunu kapatır. "Ama kendime engel olamıyorum, çok tatlılar."

"Gerçekten öyleler." Saatimi kontrol ederken mideme ağır bir yük yerleşmeye başlasa da gülümsüyorum. "Nina her an burada olabilir."

Bu akşam geç saate kadar provası vardı ve saat neredeyse sekiz ve muhtemelen bir şeyler yemek isteyecektir.

Yoldan geçen bir garsonu durdurup masa için küçük tabaklar ve biraz su sipariş ediyorum. Garson gittikten sonra döndüğümde iki kuzenimin de bana sırtıttığını görüyorum.

"Ne?"

Dimitri güler. "Tam bir anaç tavuksun."

"Değilim."

"Telaşlanıyorsun," diye mırıldanıyor Mikhail, votkasını yudumlarken. "Çok şirin."

"Ben sevimli değilim." Daha dik oturuyorum, gömleğimin kollarını kıvırıyorum, dövmeli kollarımı kasıtlı olarak esnetiyorum.

Mikhail başını sallayarak, "Ve şimdi de rol yapıyorsun," dedi. "Dediğim gibi, çok şirin."

"Gecemi neden gönüllü olarak sizinle geçirdiğimi tekrar hatırlatır mısınız? Oh evet, çünkü *eşleriniz* sizi bu gece dışarı çıkmaya zorladı."

Mikhail kaşlarını çatıyor ve ben gülüyorum.

"Bu kızla tanışacağım için heyecanlıyım." Dimitri bana bilmiş bir gülümseme attı.

"Lütfen uslu durun," diye de uyarıyorum. "Onu ." Dimitri ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırıyor ve Mikhail gözlerini deviriyor.

Bu bir felaket olabilir.

İkinci tur içkilerimizi bitirdiğimizde Nina'nın Yakov'la kapıdan girdiğini görüyorum ve midemdeki ağırlık kayboluyor.

Yanakları soğuktan kızarmış ve siyah saçları biraz rüzgârda savrulmuş.

Dimitri'nin kıs kıs gülmesine aldırmadan ayağa kalkıyorum ve tıklım tıklım dolu barın içinden ona doğru ilerliyorum.

Yakov'a bir kez başımı sallıyorum ve o da bunu bir dakikalığına durması için işaret olarak alıyor.

Kalabalığın içinde bara doğru adım atıyor ve bu sırada birkaç kafanın dönmesine neden oluyor.

"Üzgünüm geciktim," diyor Nina biraz soluk soluğa, gözlerinden kaçırarak. "Allie şans getirmesi için son bir kez parçanın üzerinden geçmek konusunda ısrar etti ve üstümü değiştirecek zamanım olmadı."

Kıyafetine bakıyorum ama uzun bir paltonun içine büzülmüş.

"Geç kalmadın, tam zamanında geldin." Alnına bir öpücük konduruyorum.

Kolları beni sararken memnun bir iç çekiş çıkarıyor. "Seni çok özledim."

"Ben her zaman buradayım," diye fısıldıyorum saçlarına. "Şimdi, seni doğruca eve götürmek istesem de, seninle tanışmak için can atan birkaç kişi var."

Nina'yı, bir bahane uydurup Yakov'la birlikte eve dönmek istemesi ihtimaline karşı Mikhail ve Dimitri'nin de bize katılacağı konusunda önceden uyarmıştım ama sürpriz bir şekilde ailemden bazılarıyla tanışmaya fazlasıyla istekliydi.

Bir kolumu Nina'nın beline dolayarak onu kalabalığın arasından masamıza doğru götürüyorum.

Dimitri bizi fark ettiğinde gözleri parlıyor ama ona en iyi davranışını sergilemesini hatırlatan bakış atıyorum.

"Nina, bunlar kuzenlerim, Mikhail ve Dimitri."

"Sizinle tanışmak çok güzel." Elini uzattı.

Dimitri tabureden iniyor ve Nina'yı kemik kıran bir kucaklamayla sarmak için yanına geliyor. "Ailemize hoş geldin, Nina."

"*Dimitri*," diye Nina'yı serbest bırakıyorum.

Gözleri kocaman ama bana bakarken dudakları geniş bir dönüşüyor.

"Çok iyi eğitilmemiş," diye mırıldanıyorum nefesimin altında ve Dimitri gülüyor. "Tanıştığımıza memnun oldum Nina." Mikhail elini uzatmak için eğiliyor.

Nina onun elini sıkmadan önce parmak eklemlerini kaplayan dövmelere merakla bakıyor.

Nina'nın ceketini çıkarmasına yardım ediyorum ve Mikhail ile benim aramdaki tabureye oturtuyorum. Mikhail'in yanında çok narin ve masum görünüyor. Hâlâ soluk pembe tek parça streç giysisi ve ona uygun bir omuz askısı ile bir çift siyah tayt ve spor ayakkabılarının üzerine pembe bilek ısıtıcıları giymiş.

"Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldıyorum kulağına oturmadan önce. Yanakları pembeleşti.

Elimi kalçasına koyuyorum ve güven vermek için bir kez sıkıyorum.

Bana doğru biraz daha yaklaşıyor. "Uzun zamandır mı bekliyorsun?"

"Bu ikisinin çocuklarının fotoğraflarını çıkarmasına yetecek kadar uzun süredir." Dimitri'nin gözleri parlıyor ve telefonuna uzanıyor.

"Dimitri," diye uyarıyorum ama Nina bir elini benimkinin üzerine koyuyor.

"Görmek istiyorum."

Dimitri bana sırtıyor.

İkizlerin çeşitli mobilya parçalarına çarptığı videolara gülerken gözlerimi Nina'dan alamıyorum. Tüm yüzü mutlulukla aydınlanıyor ve ben de birkaç yıl sonra nasıl olabileceğini hayal ediyorum. İkimiz de ailemle birlikte oturmuş, kendi çocuklarımızın videolarını paylaşıyoruz.

Sahne zihnimde o kadar net canlanıyor ki, neredeyse gerçek olabilir ve o zaman gerçek olmasını ne kadar çok istediğimi fark ediyorum.

"Okul nasıl gidiyor?" Mikhail yemek geldikten ve Dimitri ikizlerin videolarını isteksizce kaldırdıktan sonra sorar.

"Bayıldım. Bir rüyayı yaşıyormuşum gibi hissediyorum."

Dimitri alay eder. "Ve sonra Anton'un evine geri dönüyorsun ve bunun aslında bir kabus olduğunu anlıyorsun."

Nina gülüyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Dikkat ."

"Anton harikaydı." Bana bakıyor. Ona göz

kırpıyorum ve o da sırtıyor.

"Bu benim tanıdığım Anton'a hiç benzemiyor," diye mırıldandı Mikhail, kara gözleri eğlenceyle parlıyordu.

"Ne kadar harika biri olduğumu hatırlatmaya ihtiyacın olursa seni Coney Island sahilinden nasıl aldığımı anlatmaktan mutluluk duyarım."

Mikhail'in gözleri büyür.

"Plajda ne oldu?" Nina ağzına bir zeytin atıp aramıza bakıyor.

"Hiçbir şey," diyor Mikhail, yüzündeki tüm eğlence izleri silinmiş.

"Karısı onu çıplak ve mahsur bıraktı ve onu kurtarmaya gelen bendim."

Nina kahkahalara boğulmadan önce nefes nefese kalır.

"Bunu görmek için iyi para verirdim." Dimitri kıkırdar. "Lucia'nın hınzır bir mizah anlayışı var."

Başımı salladım. "Öyle."

"İkinizden de nefret ediyorum." Mikhail içkisinin kalanını bitirir.

"Ona aldırmayın, huysuzlaşıyor." Dimitri Mikhail'in omzuna bir tokat atar.

Mikhail oflar. "Anton'la dalga geçmeye geri dönebilir miyiz lütfen?"

Omuz silkiyorum. "Ya da normal yetişkinler gibi medeni bir konuşma yapabiliriz?"

Nina, "Anton'la dalga geçme fikri hoşuma gitti," diye araya girince Dimitri başını geriye atıp kahkahalarla kükrüyor.

Mikhail başını sallıyor. "Sana Alexei'nin arabasını çarptığı ve yan tarafındaki çizdiği yüzümün kocaman bir vinyl çıkartmasıyla gizlemeye çalıştığı zamandan bahsetti mi?"

Çenemi ovuyorum. "Kahretsin, bunu unutmuşum. Alexei çok

kızmıştı." "Bu onun en sevdiği arabaydı."

Dimitri gülmekten kendi kendini patlatacakmış gibi görünüyor ve Nina kıkırdamalarını bastırmaya çalışırken omuzları titriyor.

Nina'nın güldüğünü duyabileceksem, şakalara maruz kalmaktan çok mutluyum, bu yüzden kuzenlerim gençliğimizden, çoğunlukla benim Alexei'yi kızdırmamı içeren çeşitli hikayeler paylaşmaya devam ediyorlar, ama Nina eğleniyor gibi görünüyor.

Bana doğru eğildi. "Sadece tuvaleti kullanmam gerek."

Hâlâ barın yanında bir bardak su içmekte olan Yakov'a el sallıyorum ve o da ona eşlik etmeye geliyor.

Nina gözlerini deviriyor ama adam onu kalabalık odanın içinden tuvaletlere doğru götürürken itiraz etmiyor.

"Ee, ne düşünüyorsun?" Nina güvenli bir şekilde kulak mesafesinden uzaklaştığında soruyorum. "İyi birine benziyor," diyor Mikhail.

Dimitri başını sallar. "Ondan hoşlanıyorum. Çok ciddi biri değil. Bence kızlar da onu sevecektir."

Nina'nın Bianca, Zara ve Lucia ile tanışacağını düşünmek beni gülümsetiyor.

Mikhail kaşlarını çatar. "Onda tanıdık gelen bir şeyler var. Ama ne olduğunu anlayamıyorum."

Dimitri kıkırdar. "Geçmişinde çok Rus balerinle tanıştın mı, *velet*?"

"Siktir git." Mikhail koltuğunda dönüp bana baktı. "Ona yönelik başka tehditler oldu mu?"

Başımı sallıyorum, Igor'un Nina'ya elini sürdüğünü düşündükçe ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Hayır, ama bir şeyler geliyor. Igor pes etmesiyle tanınan biri değil ve benim hoşuma gitmeyecek kadar sessiz."

Dimitri içkisinden bir yudum alır. "Belki de piçin sonunda aklı başına gelmiştir. Herhangi bir misillemenin savaşıyla sonuçlanacağını ve kaybedeceğini biliyordur."

"Belki..." Düşünüyorum. "Ama onun orada öylece durup zamanını beklemesi fikrinden hoşlanmıyorum. Sürekli arkamı kollama hissinden nefret ediyorum."

Dimitri omuz silkiyor. "Bu sadece işin doğasında var." "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, sonunda bir kıza sahip olduğunda... bilirsin işte." Sırıttıyor ve ben de ima ettiği şeye gözlerimi deviriyorum. "Her zaman bir şeyin ya da birinin gelip onu alacağından korkuyorsun."

Alay ettim. "Bu gerçekten güven verici. Teşekkürler, Dimitri."

"Bir şey değil. Şimdi, bir tur daha atmaya ne dersin?"

NINA SABIRLA DIMITRİ'NİN BITMEK BILMEYEN KONUŞMASINI BİR SAAT DAHA DINLER
Bir esnemeyi bastırmadan önce alay ediyor ve ben de onu eve götürme zamanının geldiğine karar veriyorum.

Nina'ya bardan çıkıp arabama kadar eşlik edip onu yolcu koltuğuna oturturken Yakov, Mikhail'le bazı işleri konuşmak için boş koltuğumu devralıyor.

Eve dönüş yolunda hafifçe uyukluyor ve ben de tüm bu süre boyunca parmaklarımı onunkilerle kenetliyorum.

Sonunda arabayı park ettiğimde, parmaklarımı nazikçe çözüyorum ve onu kollarıma almak için yanına gidiyorum.

Kıpırdanıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Onu kollarımın arasına alırken "Uyanma," diye fısıldıyorum.

"Uyandım." Bana doğru sokuluyor. "Sadece rahatım."

Onu evin içine taşımadan önce huzurlu yüzüne gülümsüyorum.

"Yatmak ister misin?"

"Acıktım," diye mırıldanıyor ve göğsüm sessiz bir kahkahayla titriyor.

"O yemek sizin içindi, ama kuzenlerim notu almamış gibi görünüyor."

"Sorun değil. Onları yemeğimi paylaşacak kadar

sevdim." "Bu büyük bir iltifat."

Nina onu mutfağa götürürken bana tembelce gülümsüyor, ben de onu tezgâha yatırıp yiyecek bir şeyler hazırlamaya başlıyorum. Hâlâ kocaman paltosuna sarılı olduğu için ısıtıcıyı açtım ve çay için biraz su kaynattım.

"Beni kuzenlerinizle tanıştırdığınız için teşekkür ederim. Hepinizin ne kadar yakın olduğunu biliyorum, bu yüzden onlarla tanışmamı istemeniz benim için çok anlamlı."

"Çok iyi bir izlenim bıraktın. Seni çok sevdiler ve onların onayı benim için çok şey ifade ediyor."

"Sevindim." Parmaklarını oynatıyor.

"Hiç kardeşlerin ya da kuzenlerin olmasını istediğin oldu mu? Yoksa huzur ve sessizliği mi seviyorsun?" Ona bir fincan zencefil çayı uzatıyorum.

Nina alt dudağını kemiriyor, gözleri elindeki çay bardağına sabitlenmiş.

"Belki." Ceketini omuz silkerek çıkarıyor ve yanına koyuyor.

"Tek çocuk olmak seni ailene daha yakın mı yaptı? Ama babanla o kadar yakın olmadığınızı söylediğinizi hatırlıyorum. Ailen boşanmış mıydı yoksa..."

Nina sorum karşısında gözle görülür bir şekilde irkiliyor, ben de

sesimin izin veriyorum. "Özür dilerim, merak ediyorum. Bu konuda

konuşmak istemiyorsan sorun değil."

Ailesini tekrar gündeme getirdiğim için sessizce kendime lanet ediyorum. Ona en son sorduğumda konuşmaya isteksiz olduğunu hatırlıyorum, bu yüzden orada bir hikaye olduğunu biliyorum, ama bana anlatması için onu zorlamak onu konuşturmanın yolu değil.

Hazır olduğunda açılacaktır.

"Senin büyük ve mutlu ailene odaklanmayı tercih ederim." Bana küçük bir gülümseme sunuyor. "Etrafta bu sevimli bebekler varken, her saniyemi onları kucaklayarak geçirmek isterdim."

"Belki seni Lucia ve Vivi ile tanıştıtabilirim. Bence ikiniz gerçekten çok iyi anlaşırsınız."

"Bu hoşuma giderdi."

Gözlerinde hüzne benzer bir şey parlıyor ve konuyu daha neşeli bir şeye çevirmeye karar veriyorum.

"Ee, provanın geri kalanı nasıl geçti?"

"Çok iyi geçti." Nina'nın yüzü aydınlanıyor. "Emma solosunu çiviledi, bunu izlemek harikaydı. Üzerinde çok sıkı çalışıyordu. Ve Madam Le Croix böyle devam edersem Uyuyan Güzel'in bahar prodüksiyonunda başrolü alabileceğimi söyledi."

"Bu harika!" Çayı elinden alıp tezgâhın üzerine bırakıyorum, böylece onu sıkıca kucaklayabiliyorum. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Kesinleşmiş bir şey değil ama önümüzdeki birkaç ay boyunca gerçekten çok çalışmak için iyi bir teşvik. Solo bir gösteri yapmak harika bir fırsat olur, *özellikle* de gözlemciler ve menajerler bu gösterilere geldiği için."

"Bana ne üzerinde çalıştığını gösterebilir misin? Seni hiç dans ederken görmedim."

"Pointe ayakkabılarımı giymedim." "Benimkini ödünç alabilirsin," diye takılıyorum.

Koluma şakacı bir tokat attı. "Çıplak ayakla yapabilirim. Sadece biraz kötü olabilir çünkü burası en iyi zemin değil..."

Tezgâhtan kayarak iniyor ve ceketinin cebinde telefonunu arıyor. "Her şekilde harika olacaksın."

Spor ayakkabılarını çıkarıp müziğin düğmesine basarken yüzü kızarıyor.

Nina dans etmeye başladığında tezgâha yaslanıyorum, zarif uzuvları müzikle birlikte hareket ediyor. Yavaşça transa benzer bir duruma geçmesini, pistte zıplarken ve dönerken kendini hareketlerine kaptırmasını izliyorum.

Gözlerimi ondan alamıyorum, vücudunu hareket ettirme şeklinden, ne kadar güzel görüldüğünden tamamen büyüleniyorum.

Bir ayağının üzerinde dönerken diğer ayağını yüzüne doğru kaldırıyor ve gözlerini kapatıyor. Zihnim onu en son bu pozisyonda, tamamen çıplak ve benim için çırılçıplak gördüğüm anın görüntüleriyle doluyor ve sikim seğirirken tezgâhın kenarına tutunmak zorunda kalıyorum.

Hızla arabeske geçiyor, müzik kreşendoya ulaşırken yüzünde kocaman bir gülümseme belirliyor.

Daha müzik bile bitmeden, ellerimi onun üzerinde tutamayacak kadar çaresiz bir şekilde yere uzanıyor ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

Onu masaya yasladığımda ve ağzını kendi ağzımla yuttuğumda ciyaklıyor.

"İnanılmazsın," diye inliyorum kalçamı onunkinin arasına sokup ereksiyonumu ona doğru bastırırken.

Dilim onunkine doğru kayarken boynunu eğerek inliyor. "Beni çok heyecanlandırdın."

"Mmm..." Kalçama sürtünüyor. "Bu iyi hissettiriyor mu, *lapochka*?"

Aletimi ona daha sert bastırırken inliyor, bana ne yaptığını bilmesini sağlıyorum.

"Anton." Kendini dengelemek için tırnaklarını omuzlarıma batırıyor.

Aletim pantolonumun içinde zonklarken dişlerimi gıcırdatıyorum.

Onun içinde olmak için yanıp tutuşuyorum ama henüz değil. Benim serbest kalmam biraz daha beklemek zorunda.

Gğğslerimi avulamadan önce ellerimi boynunda gezdiriyorum, gğğs uçlarının sert tepeleri üstünün ince malzemesinden dışarı çıkıyor.

Onları başparmaklarımla nazıkçe daire içine alıyorum ve Nina amını kalçama sürterken daha yüksek sesle inliyor.

ne doğru eğilip vücudunu keşfetmeye devam ederken alt dudağını emiyorum.

Taytına ulaştığımda, parmaklarımı bel bandına daldırıyorum ve kalçalarının üzerinden aşağı doğru çekmeye başlıyorum.

"Anton," diye nefesini ağzıma dayadı. "Biri içeri girebilir."

"Burası benim evim," diye homurdanıyorum parmağımı külotunun nemli dikişinde gezdirirken. "Yani kadınımla istediğim yerde tatmin edebilirim."

NINA

"ŞİMDİ, KÜLOTUNU ÇIKAR, NINA."

Bana iki kez sorulmasına gerek yok.

Narin dantelleri kalçalarımın aşağı sallıyorum ve Anton zaten parlayan amımı görünce homurdanıyor.

Dansımın onu bu kadar heyecanlandırıldığını bilmek beni neredeyse anında ona aşık etti. Bana doyamıyor gibi görünmesini seviyorum.

O gerçekten mükemmel bir adam.

"Bu daha iyi," diye mırıldanıyor parmağını merkezimde gezdirirken. "Benim için her zaman çok hazırsın."

Parmağını kıvrımlarımdan geçirmeden ve klitorisimin üzerinden fırçalamadan önce ıslatarak girişimi daire içine alıyor.

Kalçalarım ne kadar hassas olduğumu görünce sarsılıyor ve Anton başını eğip beni usulca öpüyor.

"yavaş gidebiliriz. Dünya kadar vaktimiz var, Nina." "Tamam."

Yine klitorisimi sıyrıyor.

Nabzım hızlanmaya başladığında gözlerimi kapatıyorum.

Anton, klitorisimi yavaş dairelerle ovmadan önce amımı nazikçe okşarken hızı yavaş tutuyor.

Kalçalarımın arası ıslanırken nefesimi tutmaya çalışırken başım öne düşüp göğsüne yaslanıyor.

"Çok iyi," diye inliyorum.

Anton iki parmağını içime sokarken parmakları saçlarıma dolanmış bir halde başımı kendisine doğru tutuyor.

"Oh, *evet*." Eline karşı sallanıyorum.

" bu, Nina." Anton başparmağıyla klitorisimde daireler çiziyor.

Ben ona sürtünürken parmaklarını içime pompalıyor, salıverilmem artıkça inlemelerim daha da yükseliyor.

Ama daha
fazlasına
ihtiyacım var.

Ona ihtiyacım
var.

Elimi pantolonunun üzerinden sikini kavrayacak şekilde hareket ettiriyorum ve Anton'un kalçaları ben onun devasa uzunluğunu sıkarken sarsılıyor.

"Sana dokunabilir miyim?" Ona bakmak için arkama yaslanıyorum.

Onu okşarken Anton'un gözleri parlıyor ve yüzündeki neredeyse boşalıyordum.

"Tamamen seninim, *lapochka*."

Anton parmaklarını saçlarımdan çözüyor ve hızla pantolonunun kemerini açıyor.

Sikini serbest bırakmak için içeri uzanıyorum ve parmaklarımı etrafına sarıp onu okşadığımda, ikimiz de birlikte inliyoruz.

Parmaklarıyla beni sikerken Anton'un elini bir ıslaklık dalgası kaplıyor.

"Aman Tanrım," diye inliyorum daha sert çalıştırırken, başparmağım kaygan ucunun üzerinde geziniyor.

Ağzım onu tatma ihtiyacıyla sulanıyor ama onu bu şekilde almak, uzunluğunu okşarken yüzündeki saf coşku ifadesini görebilmem anlamına geliyor.

" bu, Nina. Ne kadar iyi bir kızsın." Anton elimi itiyor. "Bunu çok iyi yapıyorsun."

"Sana dokunmayı seviyorum." Başparmağımı aletin hassas alt tarafına sürüyorum.

"Ve sana dokunmayı seviyorum." Anton öne doğru eğilip beni dudaklarımdan usulca öperken kıkırdıyor. "Ama özellikle seni boşaltmayı seviyorum."

Parmaklarını içimde kıvrırıyor, hassas iç duvarlarımı sıyrıyor.

Tüm vücudum ve ağlamamak için dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum.

"tutma, *lapochka*."

"Geliyorum." Sikini sıkıca kavradım.

Anton dişlerini gıcırdatarak klitorisimi daha hızlı ovarken bir yandan da parmaklarını içime sokmaya devam ediyor.

"*Anton!*" Göğsüne yığılırken çığlık atıyorum, parmaklarının etrafında kenetlenirken siki hâlâ elimde.

"İşte bu . Siktir," diye homurdanıyor beni orgazm ederken.

Precum elimi kaplıyor ve onu tekrar okşamaya başlıyorum, ama Anton parmaklarını içimden çıkarırken başını sallıyor.

"boşalmak istiyorum." Beni masanın üzerine yatırdı.

Hiç vakit kaybetmeden sikini içime öyle sert sokuyor ki masa yere doğru kayıyor ama ikimizin de umurunda değil.

Hareketleri acımasız ve beni sertçe sikerken kalçalarım masanın kenarına sürtünürken zevkten .

İhtiyacı olan her şeyi alıyor ve ben de her saniyesini seviyorum.

Yanağımı serin tahtaya bastırıyorum, Anton'un amıma girip çıkarken çıkardığı homurtularla gözlerim kapanıyor.

"Çok mükemmel." Kıcıımı yoğuruyor.

Gözlerimi devirecek kadar derine vurduğunda inleyerek onu geri itiyorum.

"Daha fazla." Ağrıyan meme uçlarımı masanın üstüne sürüyorum.

Anton klitorisimi ovmak için uzanırken kıkırdıyor. "Evet!"

Haykırıyorum.

"Tanrım, Nina, şu haline bak." İçime giriyor. "Siktir,"

Parmaklarını saçlarıma doluyor, başımı geriye çekerek ona doğru eğilmemi sağlıyor.

Anton beni uçurumun kenarına gönderirken çıkardığım sesleri zar zor kaydedebiliyorum.

Amım tekrar nabız gibi atıyor ve Anton içime boşalırken inliyor.

İkimiz de tamamen tükenene kadar içimde hareket etmeye devam ederken kalçalarımı döndürüyorum.

"Hadi seni duşa sokalım." Anton içimden çıkıp beni kollarına aldı.

Aleti sertleşmiş ve sızıntı yapıyor olmasına, belden aşağımın tamamen çıplak olmasına ve salgısının kalçalarımın aşağı damlıyor olmasına rağmen beni mutfaktan dışarı taşıyor.

Umarım tuvalete varmadan önce herhangi bir personelle karşılaşmayız.

GÜNEŞİN YÜZÜMÜ ISITMASIYLA UYANDIM VE HAFIF BİR İÇ ÇEKİŞ HİSSETTİM.
kalçalarımın arasındaki ağrı.

Duştan sonra durmadık.

Anton beni iki kez daha götürmeye karar verdi, bir kez odasındaki koltukta adını haykırana kadar ona bindim ve ikimiz de yorgunluktan yere yığılmadan önce yatakta bir kez daha bindim.

Anton'un sıcak bedenini hissetmek için kollarımı uzatıyorum ama yatağı boş bulunca kaşlarımı çatıyorum.

"Anton?"

Yatağın onun tarafı hâlâ sıcak ve yastığına sokulup onun kokusunu içime çekiyorum.

Belki de tuvalete gitmiştir, ama akan su sesi duymuyorum.

"Anton?" Tekrar sesleniyorum, bu sefer daha yüksek sesle.

Neden birdenbire yalnız uyanma fikrinden paniğe kapıldığımı bilmiyorum. Bunu hayatım boyunca yaptım.

Ama son birkaç haftadır Anton'un kollarında uyanarak şımartıldım ve onun sıcaklığını ve göğsüne yaslandığımda kalp atışlarının sesini özlüyorum.

Yorganı arkaya atarken Anton'un dünden kalma gömleğinin yerde olduğunu görüyorum, hemen üzerime geçiriyorum ve yeni demlenmiş kahve kokusunun burnuma çarptığı alt kata iniyorum.

"Dün gece seni yıprattım mı?" Mutfağa girdiğimde Anton bana takılıyor.

Ocağın başında yumurta pişiriyor, üzerinde kalçalarına oturan siyah bir eşofmandan başka bir şey yok.

"Birazcık." Bir esnemeyi bastırıyorum. "Ama buna değdi." Kollarımı ona doladım.

Anton'un vücudu sessiz kahkahalarla titriyor ama yumurtaları tavada gezdirmeye devam ederken bir kolunu bana doluyor. "Kesinlikle pişman değilim."

"Senin için daha sık dans etmeliyim. Ama belki bugün değil. Sanırım beni gerçekten kırmış olabilirsin." Anton'a bakıyorum ve gözlerimi deviriyorum.

Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi yakalayın.

Beni başımın üstünden öptü. "Git , ben de sana kahve getireyim."

Kahvenin ilk tadıyla inliyorum ve Anton gömleğinin içinde bana bakarken gözleri kararıyor.

"bir şey gelmesin." Yandaki sandalyeye bacaklarımı uzatıyorum.

"Ama bu masa o kadar çok güzel anıyı geri getiriyor ki..."

"Doyumsuzsun." Kahvemi yudumlarken gülümsüyorum.

Anton bir paket domuz pastırması almak için buzdolabına gitmeden önce bana göz kırpmıyor.

Sessizce oturup onun mutfakta dolaşmasını keyifle izliyorum.

Yemek yaparken onda öyle bir hafiflik var ki, acaba ben de dans ederken böyle mi görünüyorum diye merak ediyorum. Eğer öyleyse, ellerini neden benden uzak tutamadığını kesinlikle anlayabiliyorum. Vücudunun sert hatlarını, kaslarının her harekette nasıl dalgalandığını çenemden aşağı salya akmamasına şaşıyorum.

Ama pastırma tavaya konduğunda ve mutfak cızırdayan et kokusuyla dolduğunda fantezilerim kısa sürede dağılıyor.

Midem çalkalanıyor ve ağzım anında tükürükle doluyor, hem de iyi bir şekilde değil.

." Kusma isteğimle savaşıyorum.

"Nina?" Anton omzunun üzerinden bakar.

Pastırma kokusu karşısında yüzümü buruşturmamaya çalışarak gülümsemeye zorluyorum.

Ne halıtlar dönüyor?

"İyiyim," diye yalan söylüyorum, gülümsemeye zorlayarak.

Anton ikna olmuş görünmüyor ama dikkatini tekrar yemeğe veriyor ve ben de midemin bulantılı çalkantısını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Neyse ki masada oturmak işe yarıyor çünkü dün geceye dair anılarla dolup taşıyorum ve Anton'un beni dans ederken izledikten sonra bana sahip olmak için ne kadar çaresiz olduğunu hatırladıkça yanaklarım yanıyor.

Onun için dans etmemi istediğinde gergindim. Öğretmenlerim ve sınıf arkadaşlarım dışında çok az kişinin deneyimleyebildiği bu yönümü ona göstermek bana çok samimi geldi.

Ama ardından gelen seks, paylaştığımız hiçbir şeye benzemiyordu. Gerçekten akıl almazdı.

"Kötü şeyler düşünmeyi bırak."

Anton önüme bir tabak yumurta ve domuz pastırması koyarken

kırıptırıyorum. "Ben-ben değildim." Yanaklarım yanıyor.

"Yalancı." Anton kıkırdıyor, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve alnımdan öpüyor. "Ama ben de çok pis şeyler düşünüyordum."

Onun dokunuşuyla ürperiyorum.

"Şimdi, soğumadan yiyin." koltuğa oturdu.

Başımı sallıyorum, çatalıma uzanıyorum ve birkaç yumurta alıyorum. Yumurtaları ağızıma götürürken öğürme isteğimle savaşıyorum.

Anton'a endişeyle bakıyorum ama o yemeğine odaklanmış, tabağının yarısı çoktan bitmiş.

Boğazımdaki safrayı yutarak kendimi bir ısırık almaya ve çiğnemeye zorluyorum. Ama yumurtalar neredeyse anında yeniden ortaya çıkınca ve Anton kaşlarını çatarak yemeğinden başını kaldırıncı iniltimi tutamıyorum.

"Aç değil misin?" El değmemiş yemek tabağıma bakıyor.

Yumurtaları görünce burnumu kırıptırmamaya çalışıyorum ama aslında kokudan kusasım geliyor.

Midem düğüm düğüm ama kendimi içinde bulduğum yalanlar ağını düşününce bu şaşırtıcı değil.

"Ben, uh... Midem pek iyi hissetmiyor."

"Aydın bu zamanı mı? Çünkü Danika'ya banyoyu senin için hazırlattım. Ama başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver yeter."

"Oh, bu... uh, teşekkürler." Yanaklarım daha parlak yanıyor ama Anton haklı.

Haplarımı düzenli olarak alıyorum ama küçük bir lekelenme dışında hiçbir şey yaşamadım.

Anton elime dokunuyor. "Sana başka bir şey hazırlayabilir miyim? Meyve var ya da belki biraz krep..."

Normalde pastırmalı ve yumurtalı krep için yalvarıyor olurdum. Gece geç saatlere kadar süren aktiviteleri düşününce açlıktan ölüyor olmalıydım ama şu anda hiçbir şey kulağa hoş gelmiyor.

Aklımı toparlamaya çalışırken bir yandan da yemek tabağına bakıyorum.

Regl olmadığımı strese bağlıyorum ama işin aslı, yaşam tarzı faktörlerinden bağımsız olarak her zaman saat gibi koştum.

Hiç adet kaçırmam.

Böyle bir şey olamaz. Hapın sadece yüzde doksan dokuz güvenli olduğunu biliyorum, ama kesinlikle...

Bu harika.

Babam her şeye rağmen istediğini elde etmiş olabilir.

NINA

KORKTUĞUM ŞEYİN DOĞRU OLUP OLMADIĞINDAN EMİN OLMANIN TEK BİR YOLU VAR, ama Yakov yanımdan ayrılmıyorken hamilelik testi almak için eczaneye giremem. Bunun Anton'a dönmesi riskini göze alamam.

En azından durumun ne olduğundan emin olana kadar.

BİR İYİLİĞE İHTİYACIM VAR... BÜYÜK BİR İYİLİĞE.

Emma: *Vur bana*

: Sanırım hamile olabilirim...

ÜÇ NOKTA BELİRİYOR, EMMA'NIN YAZDIĞINI SÖYLÜYOR, AMA SONRA kaybıldı.

Cevap vermesini beklerken elimde titreyen telefonuma bakıyorum.

Bir yanım Anton'a endişelerimi açıklasam daha mı iyi olurdu diye düşünüyor ama bebek işleri çok karmaşık hale getiriyor.

Özellikle de babamın, doğurabileceğim olası Koslov çocuklarıyla ilgili korkunç planları varken.

Neyse ki, Emma ben daha "acaba "lara dalmadan cevap veriyor. *Başka söze gerek yok, seni yakaladım!*

OKULA DERSİM BAŞLAMADAN BİR SAAT ÖNCE GELİYORUM AMA Emma çoktan oradadır, bir cinayet davasında kanıtmış gibi çantasını göğsüne bastırırken ayaklarının üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplamaktadır.

Aklıma hamilelik testi geliyor ve kalbim çarpmaya başlıyor.

Gözleri hemen Yakov'a kayıyor ve yüzünü buruşturuyor.

Yaklaşırken, "Çok açık konuşuyorsun," diyorum ve o da başını sallayarak çantasını hızla omzuna atıyor.

"Benimle tuvalete gelir misin?" Sesi biraz tizleşiyor. Cevap verme şansım olmadı.

Emma kolunu benim koluma doluyor ve beni banyoya doğru sürüklüyor. "Biraz zamanımız var Yakov, meraklı kulaklardan uzakta konuşmamız gereken kız meseleleri var."

Yakov homurdanıyor ve kapının dışında durup bizi beklemek için hareket ediyor.

Emma, banyonun diğer tarafında, el kurutma makinelerinin yanında güvenli bir şekilde durana kadar gitmeme izin .

"Bana olduğunu anlatmak ister misin?" diye yarı fısıldıyor, yarı tıslıyor ve çantasını tezgâhın üzerine bırakıp bir CVS poşeti çıkarıyor.

Çantayı alırken "Sanırım neler olduğu gayet açık," diye mırıldanıyorum. "Tüm test stokunu satın mı aldın?"

İçinde çok sayıda kutu var.

"Her ihtimale karşı birkaç yedek bulundurmanın daha iyi olacağını düşündüm." Emma buklelerini yüzünden uzaklaştırıyor. "Şimdi, burada neye ihtiyacın var? Ahlaki destek mi? Güvenli seks dersi mi?"

Çantayı tekrar yere bırakıp nefes alırken alt dudağım titremeye başlıyor.

"Oh, Nina..." Emma beni kucakladı. "Henüz üzülecek bir şey olup olmadığını bilmiyoruz."

"Biliyorum." Gözlerimi sildim. "Bu sadece... Bu çok fazla."

"Sen çubuğa işerken elini tutmaktan mutluluk duyarım. Bunun oldukça iyi bir bağ kurma anı olduğunu söyleyebilirim ve bunu çok ciddiye alıyorum."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya başlarken sulu bir kahkaha attım. "Hadi, şu işi bitirelim."

Emma kutulardan birini kapıyor ve beni en uzaktaki bölme kadar takip ediyor.

Elimi tutma konusunda şaka yapıyor olabileceğini düşündüm ama taytımı indirip tuvalete yerleşirken o da benimle birlikte kendini içeri kilitledi.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum."

Çubuğu bana uzattı. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bu banyoda çubuğa işeyen ilk kız olduğundan şüpheliyim."

Çubuğu bacaklarımın arasına yerleştirirken "Hayır, değil" diye mırıldanıyorum.

Ben işimi yaparken ikimiz de sessiziz, sonra Emma çubuğu elimden alıyor ve kapının kilidini açıyor.

"Şimdi bekleyeceğiz." Zamanlayıcıyı ayarlamak için telefonunu çıkardı. Hamilelik testini yüzüstü lavabonun yanına koyuyor, böylece ikimiz de kontrol etmek istemeyeceğiz.

Önümüzdeki iki dakika tüm geleceğimi belirleyecek.

"Sanırım hasta olabilirim." Sinirden midem bulanıyor.

"Kesinlikle hamilesin." Emma kıkırdıyor.

"Hiç komik değil."

"Bir yanım zengin adamı kilitlediğin için seni alkışlamak istiyor ama cidden Nina, olumlu olursa ne yapacaksın? Bale ne olacak?"

Bunu hiç düşünmemiştim.

Hamile olduğum ortaya çıkarsa babamın ne yapacağını o kadar düşünmüştüm ki bunun bana neye mal olacağını düşünmemiştim.

"I..." Geleceğim elimden kayıp gitmeye başladığında boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Eğer hamile kalırsam, ilkbaharda başrol oynama ya da mezun olma şansım ortadan kalkacak. "Aman Tanrım."

Her şey gerçek olamayacak kadar iyiydi. Hayatın sonunda her şeyin yoluna gireceğini düşünmemem gerektiğini bilmeliydim.

"Eğer olumlu sonuçlanırsa bu birazcık bile olsa iyi bir şey değil mi? Demek istediğim, sen ve Anton ciddi bir aşk yaşıyor gibisiniz. Sana bakışı... Filmlerden fırlamış gibi, Nina."

Başımı sallıyorum, elimin tersiyle yanaklarımı siliyorum. "Onu seviyorum, Emma."

Emma'nın ağız kocaman bir gülümsemeye dönüşüyor ve havayı yumrukluyor. "Biliyordum!"

Yanaklarım kıpkırmızı yanarken

yüzümü buruşturuyorum. "Bunu

ona söyledin mi?"

"Hayır..."

"Ne? Bunlardan haberi var mı?"

"Neler olduğundan emin olana kadar bir şey söylemek istemedim. Bu sabah biraz midem bulanıyordu ama bunu kötü regl krampları olarak yorumladım."

Emma ellerini kalçalarına koyarken gözlerini devirir.

"Bu bahaneyi daha uzun süre kullanamayacaksın. Erkeklerin kadın bedeni hakkında her şeyi bildiğini biliyorum ama sanırım Anton bile reglin haftalarca sürmediğini biliyor."

"O kadar ileri gitmeyecek. Öyle ya da böyle bu gece ona söyleyeceğim."

"Yani eve bir 'seni seviyorum' ve bir bebek için mi geliyor? Anton için büyük gün." Emma kıkırdıyor. "Kendini beğenmiş bir baba olacak."

"Baba şakalarına henüz başlamasak olur mu?" Ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Geleceğimde bir bebek olabileceğini bile kavrayamıyorum-"

Kapı açılmaya çalışırken sözüm kesiliyor ama Emma aceleyle gelip kapıyı tekrar kapatıyor.

"Dolu!" Biri kapıya vurmaya başlayınca Emma bağırır. "Beş tezgah var-"

"Buraya girmeye çalışan siz sürtüklerin her biriyle şahsen mücadele edeceğim, o yüzden defolup gitseniz iyi olur!"

Emma'yı geçmeye çalışan kişinin yüzündeki dehşet ifadesini hayal ettiğimde neredeyse gülecektim, ama bu daha çok bir hıçkırık olarak ortaya çıkıyor.

"Bunu yapamam, Emma." Panik nabzım hızlanıyor. Elbette, iki dakika neredeyse doldu mu?

"Yalnız değilsin Nina." Emma bana doğru geliyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor.

Kristal mavisi gözlerine bakıyorum ve ne kadar samimi olduğunu fark ettiğimde neredeyse parçalanıyorum.

"Sen iyi bir arkadaşsın."

"Senin de benim için aynısını yapacağını biliyorum."

Omuz silkiyor. Emma'nın telefonu çalıyor ve ikimiz de donup kalıyoruz.

"Bakamıyorum." Emma telefonuna uzanırken ellerimle yüzümü kapatıyorum. İşte bu kadar.

Artık geri dönüş yok.

Emma sopayı alıyor ve ben bir sevinç çılgılığı bekliyorum ama asla gelmiyor.

Emma ölüm sessizliğinde, bu da tek bir anlama geliyor.

"Pozitif, değil mi?" Parmaklarımın arasından bakıyorum.

Emma dudağını ısıırıyor ve bana iki belirgin pembe çizginin olduğu çubuğu gösteriyor.

"Hamileyim," diye fısıldıyorum, ellerimi yanıma bırakarak. "Evet..."

Emma testi bana verdi.

"Hamileyim." Bu sözleri yeteri kadar söylersem, aklıma yatmaya başlayacağını umuyorum. "Bu nasıl oldu?"

Tezgahın kenarına tünedim.

"Anladığım kadarıyla sen ve Anton prezervatif kullanmadan sevişmişsiniz?" "Evet, ama ben doğum kontrol hapı kullanıyorum.

Korunduğumu sanıyordum..."

"Ama ne?"

"Beklemediğim bir anda evine götürüldüm ve sanırım bir günü kaçırmış olabilirim. Ayrıca, birkaç hafta önce hastaydım. Birlikte yattıktan hemen sonraydı. Bunlardan herhangi biri buna sebep olmuş olabilir."

"Sanki evren senin bebek sahibi olmanı *istemiş* gibi."

Babam eminim yapmıştır. Ama bu düşünmeye bir şey.

"Peki, bu konuda ne hissediyoruz?" Emma tezgâhta yanıma tünedi.

"Hiçbir fikrim yok. Bu... çok fazla."

Gözlerimi iki pembe çizgiden ayıramıyorum. Tam şu anda, hayatımı en iyi şekilde altüst eden Anton'un bir parçası olan minik bir hayat içimde büyüyor.

Ona söyleme düşüncesiyle küçük bir heyecan kıvılcımı çakıyor.

Geçen gece kuzenleri kendi çocuklarının paylaşırken gözlerinin nasıl parladığını gördüm ve kendi ailesine sahip olmak için yanıp tutuştuğunu biliyorum.

Emma beni düşüncelerimden çekip çıkararak, "Gördüğüm kadarıyla üç seçeneğin var," dedi.

"Üç mü?"

"A planı, Anton'la sonsuza dek mutlu olma paketidir; onun devasa malikanesine taşınırsınız, tonlarca bebeğiniz olur, para yığınlarınız ve göz kamaştırıcı güzellikteki torunlarınızla birlikte yaşlanırsınız."

"Kulağa peri masalı gibi geliyor." Her şeyi o kadar net hayal edebiliyorum ki, Anton'la yaşayabileceğim o hayatı. İkimize de çok fazla neşe ve mutluluk getirecek bir hayat.

Ama bu hayat bir yalan üzerine kurulu.

"B planı Anton'un defolup gitmesi ve bu çocuğun on dört yaşına geldiğinde şiddetli bir alkol sorunu ve yeme bozukluğu yaşamasına neden olacak dört hafif dengesiz, tamamen züğürt dansçı tarafından büyütülmesi."

"On dört mü? Ciddi misin?"

"Bölgeyle birlikte geliyor." Emma omuz

silkiyor. "Peki ya C planı?"

"C planı, sana bir randevu ayarlarım ve bu hiç gibi davranırsınız. Anton'un asla bilmesi gerekmez."

Başımı sallıyorum.

"Bu bir seçenek değil. Anton'a bunu yapamam. Onun... onun gerçeği bilmeye hakkı var."

Aldatılmışlığımın ağırlığı bir kez daha göğsüme çökmeye başlıyor.

"Belki... Ama sonuçta bu senin kararın, Nina. Burada senin hayatından bahsediyoruz. Çocukluğundan beri balerin olmayı hayal ettin ve bu hayalini gerçekleştirmeye çok yakınsın. Tüm bunlardan vazgeçmeye hazır olduğuna emin misin?"

"Hiçbir fikrim yok. Kafam çok karışık."

"Ne olursa olsun, ben, Allie ve Bea varız. Bebeğiniz daha iyi vaftiz anneleri isteyemezdi. Anton'u çok iyi tanımadığımı biliyorum, ama bildiğim kadarıyla yasal biri gibi görünüyor, bu yüzden ne karar verirsiniz verin onun da bir yere gitmeyeceğini biliyorum."

Bir yandan, Anton'dan bir bebek sahibi olma fikri bir kabustan çok bir rüya gibi geliyor. O harika bir baba olurdu ve bu çocuğu koşulsuz seveceğini biliyorum.

Bebeğimiz her zaman hayalini kurduğum, sevgi ve aile ile çevrili bir hayata sahip olacaktı.

Çocuğu onun gözleri önünde katletmeyi planlıyorum.

Kusmadan önce tuvalete zor yetişiyorum.

Gerçek şu anda benden çok daha büyük. Ölümle yaşam arasındaki fark anlamına gelebilir. Bana Anton'a mal olabilir ama sonuçta bebeğimizi babamdan gerçekten koruyabilecek tek kişi o.

Benim için seçim yapıldı.

Bu gece Anton'a her şey hakkında gerçeği söyleyeceğim.

ANTON

GÜNÜM TAM BİR KASIRGA GIBİYDİ.

Nina ders için gülünç derecede erken çıktı ve bir şeylerin ters gittiğinden endişelenmekten kendimi alamıyorum. Zar zor yemek yiyor ve teni neredeyse griye dönmüş durumda. Adet döneminde böyle olduğunu söylüyor ama bu beni endişelenmekten .

Belki de bugün evde kalıp dinlenmesini önerdim, ancak bu öneriyi hemen reddetti ve hiç izin alamayacağını söyledi.

Balenin onun için önemli olmasını takdir ediyorum ama keşke sağlığı ve hayali arasında seçim yapmak zorunda kalmasaydı.

Ama ona ne yapması gerektiğini söyleyen bir pislik olmayacağım, bu yüzden Yakov'a, iyi görünmemeye başlarsa onu doğrudan eve getirmesi için kesin talimatlar verdim. Şimdiye kadar ikisinden de bir haber alamadım, bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum.

Öte yandan annem Jen'i çok zorluyor ve onu sakinleştirmeye yardım etmek için şehre giderken arabayı iki kez geri döndürmek zorunda kaldım.

Russian Tea Rooms'daki toplantıma gittiğimde, ikinci bir bar açma konusunu görüşmek üzere bulduğum adamlar dördüncü içkilerini içmeye başlamışlardı bile

ve kar marjından çok garsonlarla ilgileniyorlardı.

Tam bir zaman kaybıydı ama sinirlenmemek için elimden geleni yaptım. Sonuçta annemin bana ihtiyacı vardı ve o her zaman işten önce gelir.

Bir gün, o etrafta olmayacak ve benim odaklanmam gereken tek şey işim olacak. Belki Nina hariç.

Son içkimi de bitiriyorum ve hesabı ödedikten sonra iş arkadaşlarıma veda ediyorum. Valenin arabamı getirmesini beklerken cebimdeki telefonum çalıyor ve ekranda Nina'nın adının yanıp söndüğünü görünce gülümsüyorum.

NINA: SEN EVE GELİYOR MUSUN YAKINDA? BEN İHTİYACIM VAR İÇİN
KONUŞMAK İÇİN SEN HAKKINDA
bir şey

GÜLÜMSEMEM DURAKSIYOR.

Neden konuşmak istediği şey her neyse, bunun iyi bir şey olmadığını hissediyorum?

BEN: YOLDAYIM, LAPOCHKA, 30 DAKIKA İÇİNDE EVDE OL.

MIDTOWN'DAN ZAR ZOR ÇIKMIŞTIM KI BİR TELEFON GELDI.
Mikhail'den.

"Alexei'nin evine gitmen gerekiyor," diye emrediyor kuzenim, ben daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan.

"Queens'te mi?" Ekrandaki saate bakıyorum. "Evet,
hepimiz buradayız."

"Bu bekleyemez mi?" İnledim. "Yapmam gereken bir şey vardı."

"Hayır, bekleyemez. Bu çok acil, Anton."

"Her zaman öyledir," diye mırıldanıyorum.

Mikhail'in telefonunu kapatıp Nina'yı arıyorum ve eve planladığımdan daha geç geleceğimi bildiriyorum ama telefonum telesekretere düşüyor. Endişelenmemeye çalışıyorum.

Muhtemelen duştadır, bu yüzden ona bir mesaj bırakıyorum ve mümkün olan en kısa sürede eve döneceğime söz veriyorum.

Queen's'e gitmek uzun sürdü. Trafiğin en yoğun olduğu saatlerdeyim ve geçen her dakika bana bir saat gibi geliyor. Bu toplantı her ne hakkındaysa, Nina'yla birlikte olmaktan çaldığım zamana değse iyi olur.

Dimitri'nin BMW'sinin ve yepyeni bir Porsche Cayenne gibi görünen bir aracın yanına park ediyorum.

"Ciddi misin Danil?" Serinin en üst modeline bakarken alay ediyorum. Dimitri'nin kadınları gözden geçirdiği gibi o da arabaları gözden geçiriyor.

Nina'nın bana geri dönüp dönmediğini görmek için son bir kez mesajlarımı kontrol ediyorum, ama hiçbir şey yok, bu yüzden ona başka bir mesaj bırakmak yerine telefonumu isteksizce kapatıyorum ve arabadan çıkıyorum.

"Selam Anton," diye selamlıyor Bianca ben ön kapıdan girerken.

Kalçasında kıpır kıpır bir Leo taşıyor ve ben ona gülümserken dilini bana doğru uzatıyor.

Ona kaşlarını çatıyor. "Hayır, Leo, bunu yapmayız."

Bianca bakmıyorken Leo'ya kendi dilimi çıkarıyorum ve yürümeye başlayan çocuk bana sırtıyor.

Siyah saçları ve kahverengi gözleriyle Alexei'ye o kadar çok benziyor ki korkutucu. Bir gün babasından görevi devralacağını ve Koslov'un yeni neslinin, umarım benim çocuklarım da dahil olmak üzere, onun yanında olacağını düşünmek çok garip.

"Herkes nerede?"

Bütün kardeşlerin burada olduğu söylendiği için ev ürkütücü derecede sessiz görünüyor.

"Üst katta Alexei'nin ofisindeler." Bianca başını merdivenlere doğru eğiyor.

"Bunun ne hakkında olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Leo'yu çenesinin altından gıdıklamak için uzandım. "Hiçbir fikrim yok. Ama Mikhail geldiğinde pek mutlu görünmüyordu." "Mikhail asla mutlu görünmez."

"Bu doğru." Kıkırdıyor. "Her neyse, bu küçük adamı banyoya . Anton Amca'ya iyi geceler dile."

"Tatlı rüyalar, küçük adam." Merdivenlerden Alexei'nin ofisine doğru çıkmadan önce Leo'nun saçlarını karıştırıyorum.

İçeri girdiğimde odanın havası kasvetli ve kuzenlerimin her birine sırayla bakarken anında alarma geçiyorum.

Dördü karşılıklı iki kanepede oturmuş, her biri içkisini yudumluyor.

"Anladığım kadarıyla Igor harekete geçti?" Alexei'ye bakıyorum.

Cevap verecek gibi oluyor ama sonra Mikhail'e bakıyor ve kimse konuşmayınca kaşlarımı çatıyorum.

"Ne haltlar dönüyor?"

Mikhail bardağını masaya bırakır ve ayağa kalkar. "Oturmak isteyebilirsin, Anton."

"Bana neler olup bittiğini anlatmanı tercih ederim." Hem Dimitri'nin hem de Danil'in gözlerimle buluşmayı reddetmelerinden dolayı bir müdahaleye girmişim gibi hissediyorum.

Bianca, Mikhail'in mutsuz görüldüğünü söylerken şaka yapmıyordu.

Her zaman soğuk ve mesafeli bir havası vardır, ama bana yaklaşırken gözlerinde gizlenen başka bir şey var.

Yazık mı?

Tiksinti mi?

"Mikhail?" Ceketinin cebine uzanıp buruşuk bir fotoğraf çıkarmasını izlerken ellerim titremeye başlıyor.

"Bu geçen gün Lev'in dairesinde bulduğum fotoğraflardan biri." Bana uzattı.

Igor'un iki geç oğlanın arasında durduğu resme bakarken kaşlarını atıyorum. Maxim'i hemen sağ tarafta görüyorum. On beş yaşlarında görünüyor ve simsiyah saçları dışında Igor'un tıpatıp aynısı. Gözlerinde babasıyla aynı alaycı gülümseme ve hınzır bir parıltı var ve göğsüne bir kurşun sıkılmış olmanın verdiği kendini beğenmiş bir tatmin duygusu hissediyorum.

Gözlerim diğer çocuğa kayıyor ve bunun Lev olması gerektiğini anlıyorum. Dvmeli eliyle omzunu kavrayan Igor'dan uzaklaşma şeklinden, iki çocuğa da eşit davranılmadığı anlaşıyor.

Lev'in, kuzenlerimin her birinin ilk gelik yıllarındaki gibi görünmesine rağmen

-Uzun boylu, sırık gibi, dağınık siyah saçlı, gözlerinin altındaki koyu gölgeler ve hafif grimsi teni, hem içinde hem de dışında savaştığı şeytanları merak etmeme neden oluyor.

Ama sonra dikkatim resimdeki son kişiye yöneliyor. Maxim'in biraz arkasında duran, koyu kahverengi saçları, iri mavi gözleri ve odayı aydınlatan gülümsemesiyle on yaşlarında geç bir kız-

"Nina," diye nefes alıyorum.

Bir an için resmin geri kalanı kayboluyor ve kendimi onun gülümsemesinde kaybediyorum.

Pembe bir mayo ve tt giyiyor ve pointe üzerinde dengede dururken Maxim'e tutunuyor.

Maxim'e tutunuyor.

"Yani, kesinlikle o mu?" Danil soruyor.

Gözlerimi kırpıştırıp fotoğraftan uzaklaştığımda tüm kuzenlerimin bana baktığını görüyorum. "Bu da ne böyle?" Fotoğrafı havada sallıyorum.

"Biz de bunu bilmek istiyoruz." Alexei ayağa kalkıyor. "Biliyor muydunuz?"

"Neyi biliyor muydum?"

"Nina'nın Igor'un kızı olduğunu mu?"

Kelimeler karnıma bir yumruk gibi çarptı ve bir adım geriye doğru sendeledim.

"Tabii ki, *bilmiyordum!*" Ellerimi yumruk yaparken kükrüyorum. "Bu iğrenç bir şaka olmalı."

"Keşke öyle olsaydı, Anton." Mikhail omzumu kavramak için uzanıyor ama elini itiyorum.

Başımı sallıyorum, noktalar birleşmeye başladıkça midem

bulanıyor. "Yanılıyorsun," diye boğuluyorum.

"Görünüşe göre Igor Nina'yı Maxim'den intikam almak için göndermiş olabilir. Bu da arkanızı kollamanız gerektiği anlamına geliyor çünkü bir şeyler planlıyor."

Gerçekler ortaya çıktıkça tüm vücudum öfkeyle titriyor.

Benimle oynadı.

"Gitmek

zorundayım."

"Anton-"

Mikhail'in söyleyeceklerini duymak için etrafta dolaşmaya zahmet etmiyorum.

Boğuluyorum ve ofisten hışımla çıkarken rahatsız edici derecede dar gelen gömleğimin yakasını çekiştiriyorum.

Bunun başka bir açıklaması olmalı. Son birkaç haftanın bir yalan üzerine inşa edilmiş olmasına imkan yok çünkü kalp kırıklığına dayanabileceğimden emin değilim.

Nina'yı mutfak masasında dizlerini göğsüne çekmiş otururken buluyorum. Tabağındaki yemeği iterken yanakları gözyaşlarıyla lekelenmişti.

Hâlâ dans kıyafetlerini giymiş, saçlarını uzun boynunu gösterecek şekilde at kuyruğu yapmış.

Çok narin ve kırılgan görünüyor. Hiç kimse onun Rusya'nın en tehlikeli adamlarından biri için çalışacağını düşünmezdi.

"Yapman gereken bir açıklama var," diye mutfağa girdim ve resmi Nina'nın tabağının yanındaki masaya fırlattım.

Ayak seslerimle sıçırıyor, bacaklarını indiriyor ve resme bakmak için öne doğru eğiliyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturup, o olduğunu inkâr bekliyorum. Ama sonra vücudunun gerildiğini fark ediyorum ve her şeyin doğru olduğunu anlıyorum.

"Biliyordum amına koyayım." Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Ben lanet bir aptalım."

"Anton..." Sanki ihanetinin kanıtına bakmaya dayanamıyormuş gibi fotoğrafı ters çeviriyor.

"Evimden gitmeni istiyorum." Sesim öfkeyle titriyor. "*Şimdi!*"

Nina başını sallıyor, bana bakarken gözleri yaşlarla doluyor. "Lütfen, açıklamama izin ver-"

"Sanırım bu resim her şeyi açıklıyor, sence de öyle değil mi?" "Anton," diye hıçkırır Nina.

Adımı dudaklarında duyunca yuttum. "Düşündüğün gibi değil..."

"Lütfen, bana ne düşündüğümü söyle Nina."

"O... Igor..." Yutkunuyor, başını sallıyor. "Bana lanet olası gerçeği söyle!"

Nina irkildi.

"O benim babam," diye fısıldıyor.

Boğazımda biriken kahkahayı yutuyorum.

Hiçbiri gerçek değildi. Nina ile aramızdaki şey bir intikam planından başka bir şey değildi ve ben körü körüne onun tuzağına düşmüştüm.

Nina ayağa kalkıyor ve ben otomatik olarak geri adım atıyorum.

Kalbim ikiye bölünecekmiş gibi hissederken, gözlerindeki acı parıltısı karşısında kendimi suçlu hissetmiyorum.

"Beni buraya seni baştan çıkarmam için gönderdi," diye mırıldanıyor, kollarını vücuduna sararken gergin bir şekilde dudağını çiğniyor.

"Bu kadar başarılı olduğun için seninle gurur duyacaktır." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Ben onun için bir oyundan, kardeşinin intikamını almanın bir yolundan başka bir şey değildim.

"Eğer bale hayalin gerçekleşmezse, belki de Juilliard'da oyunculuk bursu için başvurmalısın."

"Anton, lütfen..." Sesi çatlıyor. "Öyle bir şey değil. Ben sana aşığım."

Hıçkırığa ağlıyor, bana doğru uzanıyor, ama ben onu silkeliyorum, sözlerini kaydetmiyorum. Uzun zamandır onları duymak istiyordum ama şimdi sadece boş geliyorlar. "Defol git evimden." Sesim soğuk geliyor.

"Anton-"

"Çık dışarı!" Elimi masaya vurarak bağıriyorum ve bardakların şingirdamasına neden oluyorum.

Nina sığıyor, yüzü buruşurken elleri karnına gidiyor. "Ben hamileyim."

Nina'ya bakarken kanım donuyor.

Yüzünün rengi tamamen ve çökmenin eşiğinde gibi görünüyor.

Ama sadece bana değil, aileme de yaptıklarından sonra onu teselli edemiyorum.

Bu kızın gerçekte kim olduğuna bakma zahmetine girmeden büyük mavi gözlere ve rahatlatıcı dokunuşlara kanacak kadar saf mıydım gerçekten?

Daha iyi bilmeliydim. Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum ama yine de neden böyle hissettiğimi bir kez bile sorgulamadım.

Igor hayatının en güzel anlarını yaşıyor olmalı, beni sapkın oyununda gönüllü bir piyon olarak kullanıyor.

"Gerçekten buna kanacağımı mı sanıyorsun?" Alay ettim. "Beni aptal yerine koymuş olabilirsin Nina, ama bu artık sona erdi. Benden bu kadar."

Nina sözlerim karşısında irkiliyor, tüm vücudu titrerken elleri karnından ayrılmıyor.

"Bu doğru. Lütfen, beni dinlemelisin," diye hıçkırıyor ama onu susturmak için elimi kaldırıyorum.

"Çok şey duydum. Bir saat içinde gitmeni istiyorum. Danika eşyalarını toplamana yardım edebilir."

Arkama bile bakmadan mutfaktan çıktım.

Dün bana beni sevdiğini ve çocuğumu taşıdığını söylemesini duymak bir rüyanın gerçekleşmesi gibi olurdu. Ama şimdi, sanki en kötü kabusuma girmiş gibiyim.

NINA

ANNEM ÖLDÜĞÜNDE KALBİM KIRILDI. YEMİN EDERİM Kİ Kaslarımın parçalanmaya başladığını ve vücudumun içten içe kanamaya başladığını hissediyorum.

Belki kederden deliriyordum ama hissettiğim acı o kadar gerçektir ki. Bunun doğru olup olmadığını merak ettiğimi hatırlıyorum... Gerçekten kırık bir kalp yüzünden ölebilir miydiniz? Çünkü ölüm kaçınılmazdı. Kimse bu kadar acı çekerken ölmüyor olamazdı.

Zamanla kalbim kendini toparlamaya başladı.

Mükemmel değildi. Hâlâ çatlaklar vardı, bu da bazen hiç beklemediğim bir anda bir keder dalgasıyla karşılaşacağım anlamına geliyordu. Bir dükkanda dolaşırken piyanoda çaldığı müziği duyduğumda ya da yanımdan geçen birinin parfümünün kokusunu aldığımda onun kullandığı parfümün aynısı olduğunu fark ediyordum.

Kederin eninde sonunda geçecek bir şey olduğunu sanırdım ama meğer onunla yaşamayı öğreniyormuşsunuz. Ta ki bir şey sizi bir kez daha çatlatana ve bu sefer son kez mi olacak diye merak edene kadar. Acaba bu seni sonsuza dek kırarak olan şey mi?

Anton'un arkasını dönmesini, beni anladığını ve dinleyeceğini söylemesini bekliyorum. Ama sonra ön kapı çarpıyor ve geri gelmeyeceğini anladığımda tüm hava ciğerlerimi terk ediyor.

"Aman Tanrım," diye hıçkırıyorum, bacaklarım altımdan çekilirken boğazımı tutuyorum ve düşmemek için bir sandalyeye tutunmak zorunda kalıyorum.

Gitmiş.

Ona gerçeği daha önce söylemiş olsaydım, bu bir fark yaratır mıydı? Yoksa hala şimdiki kadar incinmiş olur muydu? Her iki durumda da, öğrendiği gerçeğini değiştirmeyecek ve daha da kötüsü bunu ona söyleyen ben değildim.

Bundan çok daha iyisini hak ediyor.

O fotoğrafı nereden bulduğunu bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Tek umursadığım kendi korkaklığımın bana her şeye mal olduğu gerçeği.

"Katerina? Neden ağlıyorsun?"

Maria'nın sesini duyunca donup kaldım. Konuşmam gereken son kişi o.

"Ben-ben değilim." Gülümsemeye zorlayarak yanaklarımı siliyorum. "Ben iyiyim, Maria."

Maria ikna olmuş görünmüyor. Merakla bana bakarken kaşlarının arasında derin bir çatıklık var.

"Anton'la kavga mı ettiniz?" Ellerini kalçalarına koyuyor ve bana o tipik anne bakışını atıyor.

"Um..." Onu üzmeden ne diyeceğimi bilemiyorum. "Buraya gel."

Birden kollarını bana dolayıp sıkıca sarılınca donup kalıyorum.

"Sen ve Anton birbiriniz için yaratılmışsınız, Katerina. Şu anda sizi ayıran şey her ne ise, söz veriyorum bunun üstesinden geleceksiniz." Nazikçe sırtımı okşuyor ve taze gözyaşları yanaklarımdan aşağı dökülmeye başlıyor.

"O kadar emin değilim," diye boğuluyorum.

Maria geri çekilip yanağımı okşuyor, bana bakarken yüzü şefkatle doluyor. Bu annemin bana eskiden bir şeyi beceremediğimden attığı bakıştı.

ve hayallerimin asla gerçekleşmeyeceğinden korktuğum için teselli bulamazdım.

"Bu his geçecek. Bir gün geriye dönüp baktığında, senin için olanı bulmak için bu acıyı ekmen gerektiğini anlayacaksın."

"Sanırım mahvettim."

Maria usulca güler. "Anton inatçı olabilir. Ama geri dönecektir. Her zaman döner."

Elimin tersiyle yanaklarımı siliyorum ve gülümsemeye

zorluyorum. "Umarım haklısındır."

"yle olduğumu biliyorum. şimdi gidip Nikolai için pelmeni yapmayı bitirmeliyim."

Nikolai'nin gelmeyeceğini bile bile terlikleriyle mutfaktan çıkışını izlerken kalbim sızlıyor.

Gerçeklerden habersiz olması bir ltuf mu? Zamanını oğlunun akşam yemeğine geldiğı ve kocasının sadece gazete almak için dışarı çıktığı bir hayal dünyasında yaşayarak geçirmesi?

Belki de... Yine de onun iyiliğı için umarım uyandığında dünyanın karardığını ve sevdiklerinin artık yanında olmadığını fark etmez.

Artık ayak seslerini duymadığımda, eşyalarımı toplamak için yukarı çıkma zamanının geldiğine karar veriyorum.

Odamda dolaşırken vücudum ağırlaşıyor.

Anton'un anısı, giydiğim kıyafetlerden haftalar önce evime gittiğinde hazırladığı çantalara kadar her yerde. En mutlu anılarımdan bazılarını bu evde yaşayacağımı hiç düşünmemiştim ve onları hayatımın sonuna kadar el üstünde tutacağım.

Babamdan nefret ediyor olabilirim ama kısa bir süreliğine de olsa Anton'u tanıma fırsatı bulduğum için minnettarım.

Tuvalet malzemelerimin sonuncusunu da toplayıp gece çantalarına tikiştirirken, en azından Anton'a ne kadar zgn olduğumu kanıtlamadan gidemeyeceğime karar veriyorum.

Çantalarımı omzuma atıp odamdan çıkıyorum ve merdivenlerden inip Anton'un çalışma odasına gidiyorum.

Bir not defteri kapıp bir parça kağıt koparıyorum ve yazmaya başlıyorum.

Anton *iyi* bir adam ve beni dinleyeceğini biliyorum ama önce biraz zamana ihtiyacı var.

Bu arada, umarım ona içimi dökerken kelimelerimdeki samimiyeti duyabilir.

ANTON,

ŞU ANDA ACI ÇEKTİĞİNİ BİLİYORUM AMA BILMENİ İSTERİM Kİ

Üzgünüm. Her şey için. Umarım bana inanırsın. Sana aşık olmayı hiç planlamamıştım, ama seni sevmek çok kolay.

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde, en azından annemin vefatından sonra, ailemin tüm hayatım boyunca hissettiğinden daha fazla sevildiğimi hissettirdiniz. Seçilmiş bir ailenin gerçek bir aileden daha iyi olmasa bile en az onun kadar iyi olabileceğini fark etmemi sağladınız.

Umarım size bırakacağım şey, sizin tarafınızda olduğumu kanıtlamanıza yardımcı olur. Onu alaşağı etmek için bu listeyi kullan.

NINA

TELEFONUMDAKİ TÜM İSİM VE NUMARALARI ARKAYA AKTARIYORUM

Anton beni asla affetmemeye karar verse bile, bu karmaşadan yine de iyi bir şeyler çıkabileceğini umuyorum.

Babam gelecekleri hak ediyor. Saate

bakıyorum. Saatim dolmak üzere.

Anton gitmemi istiyor ve ben de buna saygı duymak zorundayım. Ona yaşattıklarımın sonradan en azından bunu yapabilirim.

Notu katlayıp, onun ve ailesinin çerçeveli fotoğrafına dayıyorum. Çerçeveyi ittiğimde devriliyor ve arkası açılıyor.

"Olamaz." Endişeyle kapıya bakıyorum.

Çerçeveyi çabucak toplayıp arkalığını tekrar takmaya çalışıyorum ama Anton ve kuzenlerinin fotoğrafının arkasına başka bir fotoğrafın sıkıştığını fark ediyorum.

Merakım beni yeniyor ve küçük polaroidi çekip çıkarıyorum, çevirdiğimde sanki genç bir Anton'a bakarken çekilmiş bir fotoğrafıma bakıyor gibiyim.

"Bu da ne..."

Kız da aynı uzun, siyah saçlara ve yumuşak, narin yüz hatlarına sahip.

Anton onun yanağını okşamak için uzanıyor ve gözlerindeki bakış karşısında göğsüm sıkışıyor. Bu benim de değer verdiğim bir bakış.

Birbirlerine bakarken gözlerindeki aşkı görebiliyorsunuz ve fotoğrafa bakarken gözlerimi kızıdan alamadığım için kıskançlık duygusuna kapılmaktan kendimi alamıyorum.

"Katerina..." Fısıldıyorum.

Maria'nın beni neden onunla karıştırdığını şimdi anlıyorum, görünüşümüz o kadar benziyor ki.

Bir aile dostundan çok daha fazlası gibi görünüyor ama Anton'a gerçeği sakladığı için kızacak durumda değilim.

Birlikte mutlu görünüyorlar.

"Belki de kaderinde benim için yazılmamışsındır..." Parmağımı Anton'un yakışıklı yüzünde gezdirirken fısıldıyorum.

Bu onun çocuğunu taşıdığım gerçeğini değiştirmez.

Gerçeği söyleme cesaretini gösterebilseydim bebeğimin sahip olması gereken hayat için kalbim acıyor.

Anton artık kim olduğumu bildiğine göre bu çocukla bir Şey yapmak isteyecek mi? Sadece isteyeceğini umabilirim.

antalarımı omzuma atıp Anton'un çalışma odasından çıkıyorum, gözyaşlarım yüzünden görüşüm o kadar bulanıklaşıyor ki neredeyse yan masaya arpacaktım.

Arabam yok ve Yakov artık yanımda değil, beni gitmem gereken her yere götürmeye hazır. Görünüşe göre onun koruması sadece rakip bratva patronlarının kızları olmayan insanlara ayrılmış.

Telefonumu ıkarırken "Uber o zaman," diye iç geçiriyorum.

n kapıdan şiddetli bir vuruş sesi geliyor ve ben sırıyorum, telefonum elimden kayıyor, kafamı kaldırıp baktığımda kapının diğer tarafında duran bir adamın dış hatlarını görüyorum.

"Anton?" Sendeleyerek ilerlerken seslendim.

Bacaklarım sallanıyor ve hamile olabileceğimi anladığımdan beri, günlerdir bir Şey yemediğimi fark ediyorum.

Kapı patlayarak açılıyor, menteşelerden biri erveden fırlıyor ve ben haykırıyorum.

"Bu da ne-" diye soluk soluğa kalıyorum, Akim göründüğünde elim kalbime gidiyor, kendinden son derece memnun görünüyor.

"Bir yere mi gidiyorsun Nina?" antalarım a şüpheyle bakıyor.

"Lanet kapıyı kırdın."

"Boynun olmadığına şkretmelisin," diye hırlıyor.

"Yeter," diye homurdanıyor babam, Akim'in arkasında belirerek.

Eşikten Anton'un evine adım atışını izlerken donup kalıyorum. Gözlerinde soğuk bir öfkeden başka bir Şey yoktu ve buraya dostça bir sohbet için gelmediğini biliyordum.

"Ne istiyorsun?" Ellerimin titrediği gerçeğini gizlemek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Burada olmamalı. Eğer bir şekilde Anton'un annesinin yakınlarda olduğunu öğrenirse, Anton'a bir mesaj göndermeden buradan ayrılmasına imkân yok.

"Bizimle gelmen gerekiyor. Şimdi."

Seçeneklerimi tartmaya çalışarak gergin bir şekilde omzumun üzerinden bakıyorum.

Babamın dışarıda bekleyen daha fazla adamı var mı? Maria'ya zarar verirse Anton beni asla affetmez, affetmesini de beklemiyorum. Ben de kendimi asla affetmem.

Onu korumam gerek. Ama bebeğimi de korumam gerekiyor. "Bu bir rica değildi Nina," diye azarlıyor Akim.

Kaşlarımı çattım. "Ne planlıyorsun?" "Bu seni hiç ilgilendirmez-" Igor Akim'i susturmak için elini kaldırdı.

"Sana bir daha sormayacağım, Nina." Sesi buz gibi soğuk.

"Seninle gelmiyorum. Anlaşma iptal oldu." Çantalarımı sıkıca kavrayıp kapıya doğru yöneldiğimde babam üzerime atılıyor, elini boynuma doluyor ve beni duvara çarpıyor.

Çarpmanın etkisiyle homurdanıyorum ve nefes almak için savaşıırken gözlerim sulanmaya başlıyor.

Bileklerini kavriyorum, tırnaklarımı soluk dövmele deriye batırıyorum ama bu sadece beni daha sıkı tutmasına neden oluyor.

"Bu senin vereceğin bir karar değil," diye homurdanıyor, sıcak nefesi yüzüme çarpıyor. "Anton Koslov öldüğünde anlaşma tamamlanmış olacak."

Akim, gözlerimin önünde siyah noktalar dans etmeye başlarken yüzünde saf bir zevkle izlerken alay ediyor.

Beni öldürecek.

"Hayır."

"Bir yük olduğunu kanıtladın Nina ve seninle ilgilenilmesi gerekiyor."

ANTON

ESKIDEN KENDİMİ ZEKİ BİR ADAM OLARAK GÖRÜRDÜM. KÜÇÜK BİR ERKEK KARDEŞE SAHIP OLMAK

Nikolai gibi ben de doğal olarak sağduyulu, herhangi bir karar önce durumun her iki tarafını da tartan kardeş olma rolüne zorlandım. Bu Alexei'nin de bende her zaman değer verdiği bir şeydi; objektif olma yeteneği. Bir adım geri çekilmek ve duyguları denklemden çıkarmak.

Ancak mantıklı düşünme yetimi kaybetmem için sadece bir gülümseme ve harika bir çift bacak yetiyor.

Nina'nın gerçekte kim olduğunu göremeyecek kadar güzelliği beni kör mü etmişti?

Igor Ivanov onun babası.

Bardağımı o kadar sert bir şekilde bara çarpıyorum ki kırılmamasına şaşıyorum ve barmen bunu bana bir tane daha doldurmak için bir işaret olarak alıyor.

Kuzenlerimin bu kadar büyük bir hata yapmama izin vermelerine imkan yok.

Adını öğrendiğim anda Rosa ya da Rurik'e Nina'nın geçmişini araştırtmalıydım. Ailemin kim olduğunu düşünürsek, bu standart bir protokol.

Ama kafamla düşünmüyordum. Eğer öyle olsaydı, kendimi bir sürü kalp ağrısından kurtarabilirdim.

"Bardağım boş," diye mırıldanıyorum buzlu bardağı tekrar barın üstüne koyarken.

Barmen hemen bana yeni bir içki hazırlamaya koyuluyor ve ben de hiç vakit kaybetmeden berrak sıvıyı mideye indiriyorum. Votkanın boğazıma vuran yanığını zar zor hissedebiliyorum ve bu beni daha da sinirlendiriyor.

Her şey bir yalan mıydı? Yoksa yolun bir yerinde çizgiler bulanıklaştı ve bana gerçekten aşık mı oldu?

Bunun bir önemi olmadığını fark ettiğimde göğsüm sıkışıyor. Sonuçta, o Rusya'daki en tehlikeli adamın kızı. Teyzemi ve amcamı öldürmekten ve kuzenimin üvey kardeşini kaçırıp son otuz yıldır ona kim bilir neler yapmaktan sorumlu olan adamın.

İçkime bakarken kaşlarımı çatıyorum.

Lev'i biliyor ve muhtemelen nerede olduğunu da biliyor. Bunca zamandır biliyordu ama bana söylemeye zahmet etmedi.

Bardağımı öfkeyle barın diğer tarafına fırlatma isteğimle .

Birini öldürüp öldürmediğimi sormaya başladığında alarm zilleri çalmaya başlamalıydı. Muhtemelen babasına rapor verebilmek için Maxim'i öldürdüğüm gece hakkında bilgi istiyordu. Ailemi nasıl bir tehlikeye attığımı fark ettiğimde bu düşünce boğazımda safra birikmesine neden oldu.

Kuzenimin çocuklarının resimlerini gördü, annem ve erkek kardeşim hakkında mahrem detayları biliyor. Sadece bu da değil, evimin güvenlik kodlarına da erişimi var.

"Siktir." Elimi yüzümde gezdirdim.

Tam bir aptalım.

"Bir tane daha, Bay Koslov?" diye soruyor

barmen. Batmaya başladığımı hissederken

başımı sallıyorum.

Bunu nasıl düzelteceğim? Başka biri olsaydı, kuzenlerim bir vur emri verirdi, ama bu Nina. *Benim Nina'm*.

Birkaç saat önce, hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğimi düşündüğüm kadındı. Her ne kadar bu hisleri kapatabilmeyi istesem de yapamıyorum çünkü ona gerçekten aşığım, bu doğru.

Sanırım kucağıma düştüğü ve okyanus mavisi gözlerine ilk baktığım andan beri ona aşığım. Benden nefesimi çaldı ve o zamandan beri boğuluyorum.

Ve şimdi hamile olabilir... Ya da öyle iddia ediyor. Tek bildiğim, bu beni tuzağa düşürmek için başka bir yalan olabilir.

Eğer öyleyse, bu çok zalimce.

Ama bu Nina'nın yapacağı bir şey değil.

Yine de Nina'yı hiç tanımıyorum. Tek bildiğim, onun da babası kadar zalim ve kurnaz olabileceği.

"Hesabımı kapatabilir miyim?" Barmene homurdanıyorum.

Bütün geceyi kendimi alkolle uyuşturarak geçirmek istesem de bir an önce gerçeklerle yüzleşmem gerekiyor. En azından hamilelik konusunda söylediklerinde doğruluk payı olup olmadığını bilmem gerekiyor. Eğer gerçekten benim çocuğumu taşıyorsa, Igor Ivanov'un ona yaklaşmasına asla izin vermem.

EVİN ARKA TARAFINA PARK EDİP ARKA KAPIDAN İÇERİ GİRİYORUM.

Nina'nın hâlâ buralarda olduğunu umuyorum. Ona defolup gitmesini söylediğimi biliyorum ama umarım dinlememeye karar vermiştir.

"Nina?" Seslendim. "Nina!"

Sessizlik.

Mutfaktan fırladım ve merdivenlerden koşarak odasına çıktım.

"Nina?" Yumruğumu kapıya vuruyorum ve kapı açılıyor.

İçeri girip sandalyenin yanında duran eski pointe ayakkabılarının gittiğini fark midem bulanıyor ve onun da gittiğini biliyorum.

Bir hışımla dolaba giriyorum ve eşyalarından tamamen arındırılmış olduğunu ve banyodaki tezgahın artık makyaj malzemeleri ve çeşitli şişelerle dolu olmadığını fark ediyorum.

Gitmiş.

Hamilelik testi torbasını yatağın üzerine atıyorum ve ne yapacağımı düşünürken yanına çöküyorum.

Alexei'yi arayıp Nina'nın hamile olma ihtimali olduğunu söyleyeyim mi?

Her halükarda bu duruma çok kızacak ve benim de kafamı toparlamam gerekiyor. Durumla ilgili başka bir bakış açısına sahip olmak daha net düşünmeme yardımcı olabilir çünkü Nina söz konusu olduğunda iyi seçimler yapma konusunda bana güvenilemeyeceği açık.

En büyük kuzenimi aramak için telefonumu cebimden çıkardım. "Anton!"

Annemin sesini duyunca iç çektim.

Gerçekten yalnız kalmak istiyorum, ama sonra tekrar adımı söylediğini duyuyorum ve onu görmezden gelemeyeceğimi biliyorum.

Telefonumu kapatıp ceketimin içine geri koyduktan sonra ayağa kalkıp odadan çıkıyorum ve hamilelik testlerinin olduğu çantayı yatağın üzerine bırakıyorum.

"Ne oldu, *Mamulichka*?" Merdivenlerden aşağı iniyorum, ancak menteşelerinden sarkan ön kapıyı görünce olduğum yerde duruyorum. "Ne oluyor lan?"

Kalan merdivenleri aceleyle indim ve kapıya doğru koştum.

Eve erken geldiğimde kendi düşüncelerime o kadar dalmış olmalıyım ki fark etmedim bile.

Annem ayakta durmuş, yola bakıyor, kendi kendine mırıldanırken başını tekrar tekrar sallıyor.

"*Mamulichka*?" Elimi omzuna koyuyorum. "*Mamulichka*, ne oldu?"

Vücudumun her zerresi savaş moduna geçmem için bağılıyor.

"Adamlar yaptı."

"Adamlar mı? Korumalarımı mı kastediyorsun?"

Güvenlik sisteminde benim bilmediğim bir arıza mı vardı da kapının kilidini açmak için tuş takımını kullanamadılar? Bir sorun olsaydı elbette bana bildirilirdi...

"Onu kaçırın adamlar." Annem pencereden dışarı bakıyor, gözleri donuk.

"Kimi götürdüler?" Bastırıyorum. "Nina'yı mı?"

"Katerina konusunda ne yapacaksın?" Yüzünü bana dönüyor.

Kendimi derin bir nefes almaya ve sakin kalmaya zorluyorum.

"Katerina burada değil, *Mamulichka*." Sesimi sabit tutmaya

çalışıyorum. "Biliyorum, onu götürdüler."

Muhtemelen vücudumdaki alkol miktarından dolayı sabrım azalıyor, ancak annem hayal kırıklığının yükünü çekmeyi hak etmiyor. Kafasının karışık olması onun suçu değil.

"*Mamulichka*, sen neden ? Bir şey mi gördün?"

Annem başını sallıyor ve sonra bana çocukken dolaptan şeker çalarken yakalandığımda attığı o bakışı atıyor.

"Onu üzdün. Seni bundan daha iyi yetiştirdim, Anton."

Her şeyi anlamaya çalışırken elimi çenemde gezdiriyorum.

Nina'dan bahsediyor olmalı ama bara gitmemi takip eden olaylar dizisi konusunda kafam karıştı.

Annem nadir görülen bir berraklık anı mı yaşıyor yoksa geçmişte olan olaylarla ilgili kafası mı karışıyor?

Ne olduğunu anlamak için gidip güvenlik kayıtlarına bakmam gerek.

"Sonra gelip onu aldılar. Büyük olanla tartıştı, ama sonra onu yakaladı ve dışarı sürükledi. Ne korkunç bir adam. Kulak memesinin yarısı yok..."

Kanım dondu.

Igor buradaydı, benim lanet olası evimde, hasta annemin yaşadığı yerde.

Onu korumasız bıraktım çünkü üzüntülerimi votkayla boğmakla meşguldüm. Eğer bir şey olsaydı.

Korumalarım hangi cehennemdeydi? Gecenin bir yarısı olabilir ama bu onlara gevşeme hakkı vermez.

Igor biraz kan dökmeye karar vermediyse ve güneş doğduğunda, mülkümün etrafına dağılmış ziyaretinin kanıtlarını bulacağım.

Bu görüntü dişlerimi birbirine öyle bir geçirdi ki çenem ağrıyor.

"*Mamulichka*, hadi seni odana geri götürelim." Bu işi çözmek için aramam gereken herkesi zihnimde listelemeye başlarken rahatlatıcı bir kolumu omzuna koyuyorum.

"O zaman Katerina'yı bulacak mısın? Onunla konuşup özür dileyecek misin?" "Evet, her şeyi düzelteceğim *Mamulichka*, sen merak etme."

Annemi fuayeye geri götürürken, Nina'nın telefonunu yerde görüyorum. Eğilip cebime sokuyorum ve annem güvenli bir şekilde odasına döner dönmez onu yok edeceğime yemin ediyorum. Igor'u buraya getiren bir tür takip cihazı olduğundan hiç şüphem yok ve annemin güvenliğini bir daha asla böyle riske atmak istemiyorum.

Sadece onun için değil, tüm ailem için daha iyisini yapacağım.

Geç oldu ve annemi geri getirdiğimde Annie odasında derin uykundaydı. Normalde, gecenin bir yarısı çıkıp gitme ihtimaline karşı ana eve açılan kapıyı kilitlemesini isterim ama bu tür şeyler gözden kaçabiliyor.

Tesadüfe bakın ki tam da Igor Ivanov'un evimi ziyaret etmeye karar verdiği gece.

Anneme bu karmaşayı düzeltereğime dair defalarca güvence verdikten sonra onu odasında bırakıp çalışma odama geçiyorum ve Yakov'u arıyorum.

"Yakov? Sana evde ihtiyacım var. Bir var." "Ne tür bir durum?"

"Igor Ivanov türü."

"Hemen geliyorum," diye telefonu kapattı.

Öfkemi kontrol altında tutmama yardım edecek annem yanımda değilken, damarlarımda dolaşan adrenalin ve alkolün birleşimiyle vücudum titremeye başlıyor.

Igor buradaydı ve Nina'yı aldı. Annemin anlattıklarına bakılırsa Nina isteyerek gitmemiş.

Bunu nasıl yorumlayacağımdan emin değilim ama oturup keşkeler üzerinde duracak vaktim yok.

Gerçek şu ki, Igor mülkümün etrafını kokluyor ve doğmamış çocuğumu burnumun dibinden kaçırmış olabilir. Nina ve benim birbirimize karşı gerçek niyetimiz ne olursa olsun, ailemi korumak benim görevim.

Masamın altına gizlediğim kasada çok sayıda tabanca ve yedek şarjör bulunuyor.

Bir planım yok ama ne olursa olsun silahlı olduğumdan emin olmam gerektiğini biliyorum. Bu yüzden, her kılıfa bir silah sokuyorum ve güvende olmak için tüm şarjörleri alıyorum.

Ayağa kalktığımda masamın üzerinde el yazısıyla yazılmış bir mektup görüyorum.

Altına özenle karalanmış ismi okuduğumda anında midem bulanıyor.

Nina.

İçindekileri tarıyorum, içten sözlerini okurken göğsüm sıkışıyor.

Beni sevdiğini söylediğinde ona inanmak istiyorum. Haftalardır duymak istediğim tek şey buydu. Ama sözleri doğru olsa bile, güvenime ihanet gerçeğini değiştirmiyor.

ONU İNDİRMEK İÇİN BU LİSTEYİ KULLANIN.

KAŞLARIMI ÇATIYORUM, NE DEMEK İSTEDİĞİNİ ANLAMİYORUM. SADECE DÖNDÜĞÜMDE

Mektubun üzerindeki isim ve adresleri görünce bana ne hediye ettiğini anladım.

Mektubun arkasına Igor'un en güvendiği adamların bir listesi, takma adları ve saklandıkları yerlerle birlikte karalanmış.

Listeyi tararken, özellikle de son ismi okuduğumda gözlerime inanamıyorum.

"Lev..."

Eğer bunlar yasal çıkarsa, Nina bana en büyük silahı vermiş olacak.

Bu listeyle, kuzenlerimle birlikte Igor'u alt etmemizin imkanı yok. Adamları olmadan hiçbir şeyi yok. Koslov bratva'ya karşı hiç şansı yok, bu da sadece şu anlama geliyor.

"Beni seviyor," diye fısıldıyorum, notu tekrar çeviriyorum ve başparmağımla ismini çiziyorum.

Bana söylediklerinin doğru olduğunu inkar etmek mümkün değil, özellikle de bunu kanıtlamak için kendi babasını feda etmeye hazırsa.

Bu farkındalık bana bir ton tuğla gibi çarpıyor ve kendimi sabitlemek için masanın kenarına tutunmak zorunda kalıyorum.

Hepsi doğruydu, yani gerçekten çocuğumu taşıyor.

Notu cebime tıktırıp telefonuma uzanıyorum ve Mikhail'i arıyorum.

Muhtemelen fazla zamanımız yok ve Igor Nina'nın taşıdığı çocuğu öğrenirse, bana bir mesaj göndermek için onu kullanmaması mümkün değil. Belki de

Kendimden birini kurtarmak için oğlunu öldürdüm ama Nina'nın ya da doğmamış çocuğumun suçlarımın bedelini ödemesine izin vermeyeceğim.

"Mikhail?" Çağrı bağlandığında havlıyorum. "Yardıma ihtiyacım var." "Ne konuda?"

"Igor Ivanov'u dek alaşağı etmek."

NINA

BİLEKLERİME BAĞLANAN İP DERİMİ YAKIYOR.
kısıtlamalar.

Deriyi parçaladıkça dişlerimin arasından tıslıyorum ama umurumda değil. Acı hissedebiliyorsam, yaşıyorum demektir.

Şimdilik.

Babamın beni götürmek için gelmesinin an meselesi olduğunu bilmeliydim. Ne de olsa bana verdiği tek görevi tamamlayamamıştım ve beklentilerini son derece açık bir şekilde belirtmişti. Ya Anton Koslov'u ortadan kaldırmasına yardım edeceğim ya da Rusya'ya geri gönderileceğim.

Ama o da ben de biliyoruz ki bu deponun dört duvarının ötesini görmemin imkânı yok. Anton notumu bulup ona bıraktığım sözlere inanmadıkça olmaz.

Bu durumdan sağ çıkabilmek için tek umudumun o olduğunu fark ettiğimde hıçkırıklarla mücadele ediyorum.

Babamın Akim'le Rusça tartışırken çıkardığı sesler kapının altındaki boşluktan süzülüyor ve ses tonundan sadece *kızgın* değil, *öfkeli* olduğunu da anlıyorum.

Kalp atışlarım hızlanıyor.

Bu ses tonunu çok iyi biliyorum. Lev'i gözümün önünde eşek sudan gelinceye kadar dövmenden önce de bu sesi kullanırdı ve ben onu durduramayacak kadar güçsüzdüm.

Panik yapmamaya çalışıyorum. Anton gelene kadar kendime biraz zaman kazandırmalıyım.

Onu babamın eline düşürmek için yem olarak kullanılma fikri hoşuma gitmeyebilir ama Anton'un akıllı olduğunu biliyorum. Ne de olsa Koslov'ların en başından beri istediği şey buydu; ailelerine yaptıklarından dolayı babamı alaşağı etme şansı.

Belki de bana gösterdikleri nezaketin karşılığını bu şekilde ödeyebilirim.

Babamın depolarından birinin nemli arka odasının ortasındaki sandalyeye otururken vücudum soğuktan kontrolsüzce titriyor.

Tüylerim diken diken oluyor ama ellerimi kelepçelerden kurtarmaya çalışırken alnım ve üst dudağım ter içinde kalıyor.

Onlara karşı savaştıkça sanki daha da sıkılaşıyorlarmış gibi hissediyorum ama pes edemem. Babamın kazanmasına izin vermeyeceğim.

Zaten benden çok şey aldı. Anton'u ve çocuğumu da almasına izin vermeyeceğim.

"Hadi o zaman!" Kapalı kapıya doğru bağıryorum. "Beni öldürmeyecek misin?"

Boğazım kurudu ve sesim daha çok boğuk bir çığlık olarak çıkıyor, ama durmuyorum. "Lanet bir *korkak olma*-"

Kapı uçarak açıldı ve babam bana bakarken neredeyse ağzından köpükler saçıyordu.

"Bunun dikkatini çekebileceğini düşündüm." Neredeyse gülecektim.

Babam bana doğru yürürken gözleri öfkeyle parlıyor, yüksek gövdesi kapı aralığından zorlukla sığıyor.

"O lanet çeneni kapalı tutsan iyi edersin."

"Neden? Bana ne yapmayı planlıyorsun?" Sesimin titrememesini diliyorum ama babam bana bakarken korkumu görmezden gelemiyorum.

Bir Koslov'a aşık olmak ihanetin en büyük şeklidir ve babam akıllı bir adamdır. Onunla gitmeyi reddettiğimde gözlerimdeki gerçeği görürdü.

Annem her zaman kalbimi koluma taktığımı söylerdi, ben de bunun iyi bir şey olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi o kadar emin değilim.

Babam uzanıp çenemi kavıyor ve başımı geriye itiyor, böylece ona bakmaktan başka çarem kalmıyor.

Nasırlı ellerini tenimde hissettiğimde kıvranıyorum.

"Benim öz kızım bir hain," diye hırlıyor dişlerini göstererek. "Seni ofisime gizlice girerken güvenlik kameralarında göreceğimi düşünmedin mi Nina? Gerçekten o kadar *aptal* olduğumu mu düşündün?"

İrkiliyorum ve elini yüzümden çekiyor.

"Benim kızım olabilirsin ama ihanet ihanettir." Babamın

soğuk gözlerine bakarken midem bulanıyor. Beni öldürecek.

"Maxim ne olacak?" Panik başlıyor. "Ne olmuş ona?" Igor talep eder.

"Plan..."

"Kimseyi kandırmıyorsun Nina. Kardeşinin intikamını almayı gerçekten önemsiyor olsaydın, bu bilgiyi Koslovlara asla vermezdin. Sadakatinin nerede yattığını gösterdin ve şimdi bedelini ödeyeceksin."

"Bu bir kazaydı!" Son umudum da kaybolmaya başladı. "Anton, Maxim'i öldürmek için yola çıkmadı. Mikhail'i kurtarmaya çalışıyordu-"

"Sana böyle mi söyledi?" Igor alay ediyor. "Sen lanet bir aptalsın, Nina. Tabii ki böyle derdi."

Ona gerçeği kimden duyduğumu söylemek istemediğim için dilimi ısırıyorum.

Pyotr'u bu şekilde riske atamam ve sonuçta babam Maxim'in nasıl öldüğünü umursamıyor. Tek umursadığı tetiği çekenin Anton olduğu gerçeği.

"Sana asla güvenmemeliydim," diye tükürüyor Igor, bana tiksintiyle bakarak. Bakışları altında siniyorum ve sanki yeniden beş yaşındaymışım gibi hissediyorum. "Gidip ona aşık olursan hiç şaşırmam."

Hiçbir şey söylemiyorum ama yanaklarımdan süzölmeye başlayan yaşlar her şeyi anlatıyor.

"Ona iyi bak," diye mırıldanıyor babam kapıda bekleyen Akim'e. Ya şimdi ya hiç, biliyorum. Anton'u bir daha görme şansım varsa, babamın tekrar düşünmesini sağlayabilecek elimdeki tek kartı kullanmalıyım.

"Hamileyim!"

Babam duraklıyor ve Akim'i gözlerini devirirken yakalıyorum.

"Bu doğru. Anton, o... o beni önemsemiyor ama bu çocuğu önemsiyor. Eğer beni şimdi öldürürsen, intikam alma fırsatını kaybedersin."

Sesim histerik geliyor ve hiç de inandırıcı değil ama babamın Anton'a Maxim öldüğünde çektiği gibi acı çektirmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum, bu yüzden gerçeği doğrulayacak kadar uzun süre planlarını durduracağını ummak zorundayım.

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve ben de bakışlarını kaçırmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Bir doktor ayarla. Bu hamileliğin doğrulanmasını istiyorum." Hışımla odadan çıkar.

Akim kapıyı arkasından çarparak kapatmadan önce benimle alay ediyor.

Kendime biraz zaman kazandırdığımın bilinciyle rahat bir nefes alıyorum. Çok fazla olmayabilir ama bebeğimin hayatını kurtarmak için yeterli olabilir.

İpleri çekerek, bir hayal kırıklığı çılgılığı attım.

Babamın, bağılı olmasaydım bir tehdit oluşturacağıma inanması gülünç. Gerçek şu ki yorgun ve açım ve uykuya dalmaktan ve tüm bunların korkunç bir kabus olması için dua etmekten başka bir şey istemiyorum. Uyandığımda Anton'un yatağında, kollarını bana , yanımda uyurken nefes alışının sesini dinliyor olacağım-

Kapının diğer tarafında silah sesleri patlar, ardından bağırışlar ve betona çarpan ayak sesleri duyulur.

Babamın sesini duyuyorum, ama sonra daha fazla ateş ediliyor ve kıyamet kopuyor gibi görünüyor ve ben ne olup bittiğinin tüm izini kaybediyorum.

Eğer babam pusuya düşürüldüyse, buradan canlı çıkmamın imkanı yok.

Kendimi savunmanın hiçbir yolu olmadan tamamen kapana kısılmış durumdayım. Panik başlıyor ve nefes almayı unuttuğum için ciğerlerim hava almak için çığlık atıyor.

Ama sonra onu duydum.

Anton.

"NINA'YI BUL!"

Hıçkırıklara boğuluyorum.

"Anton!" Silah seslerinden beni mümkün olmasa da bağırıyorum. "Anton!"

Bileklerimin ve ayak bileklerimin etrafındaki ipler, ben onlara karşı mücadele edip çektikçe kanla kaplanıyor.

Kapının dışındaki kargaşa giderek artıyor ve ben sadece beni duyacak kadar yaklaşmasını umabiliyorum.

"Yardım edin!" Çığlık atıyorum. "Biri *lütfe*n-"

Kapı uçarak açılıyor ve Anton görüldüğünde boğuk bir hıçkırık çıkarıyorum.

Gömleği kanla kaplanmış ve yanağında kötü görünümlü bir kesik var, ancak bunun dışında zarar görmemiş görünüyor.

"Nina," diye nefes alıyor.

Adımı dudaklarında duyunca son gücüm de buharlaşıyor.

Aceleyle yanıma gelip bileklerimi çözmeye bedenim rahatlama hıçkırıklarıyla doluyor.

"Özür dilerim, *lapochka*, çok özür dilerim." Bir bıçakla ipleri nazikçe keser.
"Seni asla kovmamalıydım. Dinlemeliydim, dinlemeliydim-"

Kollarımı serbest bırakır bırakmaz boynuna doladım, neredeyse dengesini bozacaktım.

"Benim için geldin," diye hıçkırıyorum, yüzümü boynuna gömüyorum.

"Gitmene asla izin vermeyeceğim." Kollarını titreyen bedenime doluyor.
"Sana sahibim, Nina."

Anton'un omzuna doğru hıçkırırken nefesimi zor tutuyorum.

Gerçekten burada olduğuna, beni kollarında tuttuğuna inanamıyorum ve bu da ona daha sıkı sarılmama neden oluyor.

"Öldürmek istiyor..." Başımı sallıyorum, kelimeleri yüksek sesle söyleyemiyorum.

Geri çekilip ellerimi koruyucu bir şekilde karnımın üzerine koyduğumda Anton'un gözleri öfkeyle kararıyor.

"Sana bir daha asla dokunmayacak, Nina." Öfkesini kontrol etmeye çalışırken sesi çelik gibiydi.

Boğazımdaki yumruyu yutarak başımı sallıyorum.

Ona inanmayı her şeyden çok istiyorum ama çocuğumuzun gerçekten güvende olup olmayacağını kesin olarak bilmenin tek bir yolu var.

"O..."

"Igor baygın." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Seni buradan çıkardıktan sonra onun icabına bakacağım."

"Anton," diye hıçkırıyorum, nasırlı başparmaklarını yanaklarıma sürterken gözlerim kapanıyor.

"Sana ya da bebeğimize zarar vermeyecek, söz

veriyorum." "Beni nasıl buldun?"

"O liste çok işime yaradı." Anton eğilip dudaklarını nazikçe dudaklarıma değdiriyor.

"Ve her şeyden önce, seni sevdiğimi bilmeni istiyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma.

Boğazımdaki yumruyu geçip konuşamıyorum, bu yüzden sadece onu öpüyorum ve bunun onu ne kadar çok sevdiğimi göstermeye yeteceğini umuyorum.

"Hadi seni buradan çıkaralım." Kalçalarımın altına uzanıp beni kollarının arasına aldı.

Sıcak bedenine yaslanıyorum, beni ana depoya taşıırken parmaklarımı gömleğine batırıyorum.

Zemini boyayan kan ve yerde yatan bir düzine kadar cansız beden karşısında nefesim kesiliyor.

"Gözlerini kapalı tut, Nina." Anton başımı göğsüne yaslıyor. "Bunu görmene gerek yok."

Dediğini yapıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve yüzümü göğsüne gömüyorum.

Ter ve kan kokuyor ama umurumda değil. Tek umursadığım benim için, çocuğumuz için geri dönmüş olması.

Bu farkındalık gözlerimi yaşartıyor ve Anton beni tekrar yere bıraktığında bir kez daha hıçkırıklara boğuluyorum.

"Burada onunla kal." Anton karartılmış bir cipin yolcu kapısını açar.

İçeri bakıyorum, Mikhail direksiyonun arkasında oturuyor. Saçları kana bulanmış ve yanağında kötü bir morluk oluşmuş.

"Nina." Mikhail çenesini bana doğru eğdi.

Mikhail'i çok iyi tanımıyorum ama umarım bu onun ateşkes ilan etme yöntemidir.

"Hemen döneceğim." Anton alnıma bir öpücük konduruyor. "Mikhail ile kal-"

Anton'un cümlesini bitirme şansı yok.

Bir an arabanın yolcu koltuğuna tırmanmak üzereyken bir anda yere savruluyorum ve depo tam önümüzde patlarken Anton beni vücuduyla koruyor.

Kulaklarım çınlamaya başlarken Anton'a tutunarak haykırıyorum.

Etrafımıza metal parçaları yağıyor ve alevler bizi sardıkça duman kokusu burnuma çarpıyor.

"Anton," diye inliyorum.

"Seni yakaladım." Başımı göğsüne yaslayıp kulaklarımı sestten koruyor.

Elimde kalbinin atışına odaklanmaya çalışıyorum, sakın kalmak için ritmi kullanıyorum, hayatta olduğuna ve nefes aldığına dair kendimi rahatlatıyorum.

Bir an için kulaklarımdaki çınlama dışında her şey sessizleşiyor. Sanki biri dünyayı duraklatmış gibi ve bedenim az önce olanların gerçekliğine yetişmeye çalışıyor.

Ben hayattayım.

Anton'dan geri çekildiğimde deponun tüm yapısının çöktüğünü görüyorum.

Anton ve benim o patlamaya yakalanmaya ne kadar yaklaştığımızı fark ettiğimde boğazımı sıkıyorum.

Bombayı kim patlattıysa muhtemelen hayatta kalan olmayacağından emin olmak için yapmıştı. "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum yavaşça ayağa kalkarken.

Zamanında dışarı çıkmayı başaran adamlar bağırmaya ve enkaza doğru koşmaya başlar.

Anton'a bağırın Mikhail'in sesini ama sanki suyun altındalar.

"Nina." Anton'un sesi bozuk, ama alevlerin sardığı depoya gözümü dikmiş bakarken onu zar zor duyuyorum. Babamın bayıldığı depoya.

ANTON

IGOR IVANOV'A İŞLEDİĞİ SUÇLAR İÇİN ACI ÇEKTİRMEK İSTEDİM. I
Acele etmeden, merhamet dileyene kadar parça parça doğramak istiyordum.

Teyzem ve amcam için olduğu gibi, acının onun da son anısı olmasını istedim.

Bu yüzden Nina'yı deposunun enkazından uzaklaştırırken, sonunda gitmiş olabileceği için rahatlama hissetmiyorum. Onun yerine, saf, su katılmamış bir öfke hissediyorum.

"Anton?" Nina fısıldıyor.

Adımı söyleyip duruyor, sanki burada olduğuma inanamıyormuş .

İkimizin de o enkazın altında kalmaya ne kadar yaklaştığımızı düşündüğünü biliyorum ve bu düşünce benim de aklımdan geçip duruyor.

Neredeyse onu *yine* kaybediyordum.

Arabaya bindiğimizden beri bırakmadığım elini, bizi hastaneye götürürken onu biraz rahatlatacağı umuduyla sıkıyorum.

Söylenmesi gereken çok şey var ama şu anda önceliğim hem onun hem de bebeğin iyi olduğundan emin olmak.

El ve ayak bileklerindeki bağlardan kaynaklanan izler dışında zarar görmemiş görünüyor ama işi şansa bırakmayacağım.

İkimiz de babasının o patlamada yakalanma olasılığının yüksek olduğundan bahsetmedik.

Alexei öldüğünün teyit istedi ama patlamadan canlı çıkmasına imkan yok. Bina çöktüğü için ölmediyse, duman boğulmasına neden olmuştur.

Belki de biraz acı vericiydi. Eğer öyleyse...

Hastaneye vardığımızda Nina sessizliğini koruyor ve önlüğünü giyip özel odadaki yatağa yerleşiyor.

Doktor içeri girip Nina'yla konuşmaya başladığında midem düğümleniyor.

Tek bir kelime bile duymuyorum, kafam her şeyin yanlış gidebileceği yollarla o kadar dolu ki Nina'nın sıcak parmaklarının benimkilere dolanması hissinden başka bir şeye odaklanamıyorum.

Nina elimi sıkıp beni geri çekti. "Anton, bak."

Nina küçük ekranı işaret ediyor.

Grenli görüntüye kaşlarımı çatıyorum ama neye hakkında hiçbir fikrim yok. "Bu bizim bebeğimiz," diye fısıldıyor Nina, mavi gözleri merakla kocaman açılmış. "Ölçümlere bakılırsa yaklaşık altı haftalık görünüyorsun."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, çünkü blobun bir kafaya ve bir bedene benzediğini fark ediyorum. "Çok küçük."

Huşu içinde ekrana bakıyorum.

Baba olacağım.

"Daha önünüzde uzun bir süre var ama şu ana kadar her şey görünüyor."

"Çok teşekkür ederim," diyor Nina, yüzündeki gülümseme monitöre baktıkça daha da artıyor.

"Bunu ikinizin de bakması için yukarıya bırakıyorum ve kısa süre içinde doldurmanız için bazı evraklarla geri döneceğim."

Doktor gider gitmez Nina'nın yanındaki yatağa tırmanıyorum ve onu göğsüme doğru çekiyorum, duygularım o kadar ağır basıyor ki gözlerim doluyor.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldıyorum saçlarına. "Benim olduğun için teşekkür ederim."

Nina bir an sessiz kalıyor ve kaşlarının çatıldığını görmek için geri çekiliyorum. "Ne oldu?"

Başını sallıyor ve bir şey hakkında endişelendiğinde yaptığı gibi alt dudağını kemiriyor.

"Nina, *Zayka*, konuş benimle."

"Sen ve Katerina..." diye mırıldanıyor. "Onu seviyor muydun?"

Nina dönüp bana bakıyor, berrak mavi gözleri kırmızı çerçeveli ve yorgun görünüyor. Gerçekten uyuması gerekiyor ama onu geçmişimle ilgili gerçeklerden mahrum etmek de istemiyorum.

Bunun bizim için yeni bir başlangıç olmasını istiyorum ve bu da Katerina'yı itiraf etmek anlamına geliyor.

". Bir gün evlenmeyi planlıyorduk ama..." "Ama ne?"

"Babası onu bir borcunu ödemek için pazarlık kozu olarak kullandı." "Aman Tanrım," diye fısıldıyor Nina.

"Ona yardım etmeye çalıştım ama babası ve onu sattığı adam arasındaki çapraz ateşe yakalandı. O... o hayatta kalamadı."

Derin bir nefes alıyorum ve bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum.

"Herkes bunu atlatmamı bekliyordu ama daha yirmi yaşındaydım ve hayatınızın aşkı olduğunuzu düşündüğünüz kişinin gözünüzün önünde vurulduğunu görmek... Bu öylece atlatabileceğiniz bir şey değil."

"Anton..." Nina uzanıp yanağımı okşuyor.

Sıcak dokunuşunun tadını çıkararak ona doğru eğildim.

"Annem birbirimize ne kadar aşık olduğumuzu görebilen tek kişiydi. O da en az benim kadar üzüldü, ne olduğunu hatırlamaması durumu daha da zorlaştırıyor. Ona yalan söylemekten nefret ediyorum ama ona olanları hatırlatmamın bir yolu yok."

"Böyle bir kayıp yaşadığın için üzgünüm." Nina yanağımı okşadı. "Her şeyin bir nedeni vardır."

"Belki... Ama bu daha az acı verici olduğu anlamına gelmez."

"Hayır, haklısın. Ama her şey bu noktaya kadar geldi ve dürüstçe söyleyebilirim ki hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Bu da bana şunu hatırlatıyor..."

İsteksizce yataktan kaydım ve yüzük kutusunu için cebime uzandım.

Tek dizimin üzerine çöküp kutuyu açtığımda Nina'nın gözleri irileşiyor ve ortasında gözyaşı damlası şeklinde tek bir pırlanta olan ince altın yüzüğü ortaya çıkarıyor.

"Benim güzel Nina'm, karım olma onurunu bana bahşeder misin?" "Nerede... Nasıl..." Ringe bakarken başını sallıyor.

"Sana havuz evini bale stüdyosuna dönüştürmeyi sorduğum günden beri bu cebimdeydi." Boynum yanmaya başladı. "O zaman hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istediğimi biliyordum."

"Hiçbir şeyden bahsetmedin..."

"Cebimden yüzük çıkarmaya başlamadan önce en azından resmi olarak birlikte yaşamamız gerektiğini düşündüm." Kıkırdıyorum.

"Sana bu konuda bir cevap vermedim." Alt dudağını ısıırıyor. "Hayır, ."

Nina bana mahcup mahcup bakarken gülümsemeden edemiyorum. "Hayır dersem, stüdyoyu yine de alabilir miyim?"

"Hayır mı demek istiyorsun?" Midem bulanıyor.

Nina'nın dudakları seğiriyor ve ben ona başımı sallıyorum. "Nina... Tam bir baş belasısın."

"Seninle evlenmekten başka bir şey istemiyorum, Anton Koslov." Elime uzandı. "Karınız olmak, çocuklarınızın annesi olmak... Sizinle bir *hayat* kurmak. Daha fazlasını hiç istemedim."

Rahat bir nefes alırken başımı öne eğiyorum, boğazım ona karşılık veremeyecek kadar yoğun duygularla dolu.

Nina burnunu çekiyor ve nihayet başımı kaldırdığımda gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor, ama yüzüne yayılan kocaman gülümsemeden bunların mutluluk gözyaşları olduğunu anlıyorum.

"Bu yüzük annemindi. Uzun zaman önce bana verdi ve hayatımın aşkı için saklamamı söyledi." Yüzüğü parmağına geçiriyorum. "Ama kendininkini tercih edersen, seçebiliriz-"

Nina öne eğiliyor ve beni susturmak için parmağını dudaklarıma koyuyor. "Bu mükemmel. Sen de öylesin."

"Seni o kadar çok seviyorum ki." Elimi boynunun arkasına doladım ve ağzını ağzıma getirdim.

Dilimin alt dudağını ilk yalayışında inliyor ve ben de öpücüğü derinleştirebilmek için kendimi yatağa geri atıyorum.

Dudakları ayrılıyor ve dilimi hevesle onunkine değdiriyorum.

"Anton," diye soluk soluğa bağılıyor, nefesini tutmaya çalışırken göğsü inip kalkıyor.

"Bu taşınacağın anlamına mı ?" Çenesini öpüyorum.

"Sanırım öyle." Gülüyor.

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." Dudaklarını tekrar yalayıp yutuyorum.

"GERÇEKTEN EVE GIDIP MARIA'YI KONTROL ETMELİSİN," DİYOR NINA BEN yatağının yanındaki koltuğa oturdu.

"Seni terk etmek istemiyorum." Espressodan çok çamurlu suya benzeyen kahvemden bir yudum alıyorum.

"Anton, anneni görmen gerek."

O haklı. Annem de son yirmi dört saat içinde çok şey yaşadı, Nina'nın kaçırılmasına tanık oldu, ama Nina'yı korumasız bırakma düşüncesi beni dehşete düşürüyor.

"Emma, Allie ve Beatrice birazdan uğrayacaklar zaten, Emma'nın gazabından kaçınmak istiyorsan ben olsam buradan giderdim."

"Gazabı mı?" Kıkırdıyorum.

"Muhtemelen onu evlenme teklifi konusunda uyarmadığınız ya da en azından izin istemediğiniz için kızacaktır."

"Doğru... Bunun beklendiğini fark etmemiştim."

"Her iki durumda da, kendini kurtar. Emin ellerde olacağım. Ayrıca, Yakov yanımda." Bu bilgi beni biraz daha iyi hissettirdi.

Emma güçlü olabilir ama Igor'un adamlarından biri kapıyı çalarsa Nina'yı güvende tutabileceğine inanmıyorum.

Ben de her ihtimale karşı Yakov'un hastaneye gelip bize

katılmasını sağladım. "Birkaç saat içinde döneceğim." Onu

usulca öpmek için eğildim.

Yanağını nazıkçe okşadığımda Nina iç geçiriyor ve bana her yarım saatte bir mesaj atacağına söz verdikten sonra isteksizce odasından çıkmadan önce ona son bir öpücük veriyorum.

Korumacı tavrımı son birkaç saatte yaşanan olaylara bağlıyorum ama dürüst olmak gerekirse, hamileliği ilerledikçe önümüzdeki aylarda daha da kötüleşeceğime dair bir his var içimde.

Eşleri ve çocukları söz konusu olduğunda bu kadar korumacı davrandıkları için kuzenlerimden özür dilemeyi aklıma not ettim.

Evime doğru koşuyorum, birkaç saatten fazla yok olmak istemiyorum.

Güneş batmaya başlıyor ve evi yumuşak pembe bir ışıltıya boğuyor.

Arabayı evin önüne park ederken, Nina'yla birlikte hayatımızı kuracağımız yerin burası olduğu gerçeğini takdir etmek için bir an duruyorum ve sabırsızlanıyorum.

Igor'un Nina'yı kaçırdığı gece sahte bir çağrı gönderdiği ve tüm korumalarımın ailemin şehirdeki çatı katına koştuğu ortaya çıktı. Bu nedenle son yirmi dört saat içinde Mikhail'in de yönlendirmesiyle tüm güvenlik sistemimi yeniden elden geçirdim, böylece herhangi birinin sistemi hacklemesini engellemiş oldum.

Bir daha asla sevdiklerimin hayatını riske atmak istemiyorum.

Eve girdiğimde, annemi görmeye gitmeden önce taze bir fincan kahve koymanın en iyisi olduğuna karar verdim. Yirmi dört saatten fazla uyanık kaldıktan sonra, adrenalinin etkisi geçmeye başlıyor ve bitkin düşünüyorum.

Mutfağa doğru ilerlerken, Nina'ya fırlattığım zaman masanın üzerinde duran buruşuk fotoğrafı görüyorum.

Çevirirken dişlerimi gıcırdatıyorum ve etrafı çocuklarıyla çevrili Igor'a bakıyorum.

Aileme ve Nina'ya yaşattığı cehennem için o enkazda yanmayı hak ediyordu.

Onun gibi nazık ve kıbar birinin böyle bir canavar tarafından nasıl yetiştirildiğine hâlâ inanamıyorum.

O gerçekten karanlığın içindeki ışık ve yakında ona eşim diyebileceğim ve geçmişini gerçekten geride bırakabileceği için büyük bir ayrıcalık hissediyorum.

Gözlerim Lev'e kayıyor ve gölgelerden irkiliyorum.

Perili görünüyor ve Igor yüzünden şimdi ne tür şeytanlarla savaşmak zorunda olduğunu hayal bile edemiyorum.

Gerçi bu resme bakılırsa şeytanlar çoktan kazanmış gibi görünüyor.

Başımı salladım. "Ne oldu sana böyle?"

EPILOGUE - NINA

Yedi ay sonra

Emma yanaklarıma biraz daha allık sürüyor. "Hâlâ Yakov'un seninle koridorda yürümesi gerektiğini düşünüyorum. Sana karşı aşırı korumacı bir baba gibi davrandı."

Kaküllerimi gözümün önünden çekiyorum. "Bu konuşmayı milyonlarca kez yaptık. Koridorda kendim yürüyeceğim."

Allie kıkırdıyor. "Bence çok feministsin."

Bunu yapmamın nedeni bu değil, ancak bugünün düğün günüm olduğu ve ailemden tek bir kişinin bile katılmayacağı gerçeği üzerinde durmamayı tercih ediyorum.

Bu gerçeğe üzülmiyorum, aksine yeni bir başlangıç yapma ihtimali beni heyecanlandırıyor.

Yine de evlendiğimi görmek için burada olmasını dilediğim tek kişi annem. Anton'u çok severdi ve başka bir hayatta Maria ile harika birer arkadaş olacaklarından hiç şüphem yok.

Babam aklıma geldikçe bu düşünce beni rahatlatıyor.

Deposundaki patlamadan kimsenin sağ kurtulamadığı anlaşıldı ve onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesiyle henüz gözyaşı dökmedim.

"Beni gerçekten evliliğe hazırlamaya odaklanabilir miyiz? Çünkü bu gidişle bebek çıkmaya karar vermeden evlenemeyeceğim."

Hamile karnıma bakıyorum ve gülümsüyorum. Bu kesinlikle planın bir parçası değildi, ancak işlerin gidişatından daha mutlu olamazdım.

Beatrice iç çeker. "Düğüne bayılırım."

Emma gülüyor. "Ben de öyle. Bedava içki ve smokinli seksi erkekler, bir kız daha ne isteyebilir ki?"

Parmağımla onu işaret ettim. "Yemin ederim, kimseyle takılmana izin yok. Bu insanlar artık benim ailem, Emma."

"Şanslısın ki çoğu evli. Yine de Anton'un bir erkek kardeşi olduğunu söylememiş miydin? O bekar mı?"

İnliyorum ve Emma sırtıyor, mavi gözlerinde bir yaramazlık pırıltısı var.

Allie başını sallar. "Merak etme, uslu durmasını sağlayacağım. Ya da belki sonunda Yakov'u ele geçirir."

Emma'nın gözleri parlıyor. "Eminim sapıktır." "Zavallı

Yakov." Kıkırdıyorum.

Dördümüz hazırlanırken ben gülmekten ağlarken Emma makyajımı üç kez tazelemek zorunda kalıyor.

Etrafım harika dostlarla çevrili olduğu için ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum.

"Seni gerçekten giydirmemiz gerekiyor, yoksa Anton doğum sancısı çektiğini falan düşünecek."

"Lütfen şaka yapma." Hiç de nazik olmayan bir şekilde ayağa kalkıyorum ve sırtımın ağrısıyla irkiliyorum. "Düğün gecemi hastane yatağında, vajinamdan bir plaj topunu iterek geçirmeyi tercih etmem."

"Anton gibi dört ayak üzerinde geçirmeyi tercih edersin-"

"Emma!" Allie, Beatrice ve ben hepimiz aynı anda haykırdık.

Sonunda karnımı mükemmel bir şekilde saran elbisemin fermuarını çekiyorum ve plaza otelin ana balo salonuna doğru ilerlerken hepsi birbirinin aynısı soluk pembe elbiseler giymiş kızların peşinden .

Her zaman düğün günümde bir sinir yumağı olacağımı düşünmüştümdür. Belki de koridorda müstakbel kocama doğru ilerlerken, doğru seçimi yapıp yapmadığımı merak ederek içimde bir şüphe kırıntısı bile olurdu.

Ama Anton görüş alanıma girdiğinde ve onun gülümseyen yüzünü gördüğümde, hiçbir şeyin bu kadar doğru gelmediğini fark ediyorum.

Gözlerim yanmaya başladı ve mihraba bile varmamıştım. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Bugün sadece kuzenlerinin değil, kardeşinin de yanında olmasının onun için çok şey ifade edeceğini .

Hatta Maria ön sırada, Bianca ve Zara'nın arasında oturuyor.

Maria'nın Alzheimer'ı son birkaç aydır oldukça stabil kaldı ve sanırım bunda ailesiyle daha fazla bir arada olmasının da rolü var.

Anton'u annesinin hastalığının getirdiği sorumluluğun yükünü üstlendiği için alkışlarken, Nikolai'nin yanı sıra tüm çocukların yanında olmasından fayda sağladığını görmek, artık bunu tek başına yapması gerekmediğini fark etmesini sağladı.

Her geçen gün büyüyen ailemize kısa bir süre sonra kendi bebeğimizi ekleyeceğimizi bilmek kalbimi kabartıyor ve Anton'un baba oluşunu izlemek için sabırsızlanıyorum.

Annem öldükten sonra, gerçekten sevildiğimi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bir daha asla deneyimleyemeyeceğimi düşünmüştüm.

Ama sonra Anton'la tanıştım. Hiç beklemediğim bir adamdı, asla aşık olmamam gereken bir adamdı ve yine de işte buradayız, tüm arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde birbirimize olan aşkımızı ilan etmek üzereyiz.

Kaderimde hep bu hayat vardı ve onu yaşamaya başlamak için sabırsızlanıyorum.

Başlangıçta düğünümün sonunda dans pistinde ayakta kalan son kişi olmayı planlamıştım. Ama yine de sekiz aylık hamile olacağımı, ayaklarımın bana bağıracığını ve ayakta uyuyakalmaktan korkacak kadar yorgun olacağımı hiç düşünmemiştim.

Anton dalgalanan enerjimi hissediyor ve konuklarımıza kutlamalara devam edebileceklerini ama gelinin erken yatacağını duyururken beni hemen kollarına alıyor.

Utandım, ama Anton bana gecenin erken saatlerinde onun da bana katılacağını söyleyen bir bakış attı ve kısa sürede partiden erken ayrılmayı unuttum.

Balayı süitinin kapısının dışına çıkana kadar beni ayağa kaldırmıyor.

Ceketinin cebinde anahtarı ararken Anton'a gülümsemeden edemiyorum, ne kadar yakışıklı görüldüğüne hayret ediyorum.

Anton balayı süitimizin kapısını açıyor ve eğilip beni tekrar kollarına alıyor.

"Anton!" Kollarımı boynuna doladığımda çığlık atıyorum.

"Bu bir gelenek." Beni odaya taşıdı ve kapıyı tekmeleyerek kapattı.

"Zaten hamile olduğum için geleneklerle uğraştığımızı düşünmüyordum."

"Aslında bundan büyük gurur duyuyorum." Anton eğilip boynuma sarılıyor.
"Şimdi, önce ne istiyorsun? Banyo mu yoksa ayak masajı mı?"

"Ayak masajı." Çok şişmiş ayaklarımı düşünürken iç geçiriyorum.

Anton kıkırdıyor ve beni gül yapraklarıyla dolu devasa yatağa yerleştirmek için hareket ediyor.

"En çok beklediğim bölümün bu olduğunu söyleyebilirim." Dirseklerimin üzerine yaslandım.

"Öyle mi?" Anton ceketini silkerken sırtıyor.

Beyaz gömleği kaslı vücuduna yapışıyor ve ben bir anlığına yeni kocama, yasal olarak *benim* diyebileceğim adama hayranlık duyuyorum.

"O değil." Gülüyorum ve Anton'un gülümsemesi bozuluyor. "Şu lanet topukluları çıkarıyorum."

Rahatsız edici ayakkabılarımı tekmelerken inliyorum. "Neredeyse yirmi yıllık baleden sonra tüm ağrı ve sızılarla başa çıkabileceğimi sanıyordum ama hamilelik bambaşka bir şey."

Anton gülüyor. "Fazla zamanın kalmadı."

Anton önümde diz çöküyor ve elbisemin altından uzanarak şişmiş ayak bileklerimi ovmaya başlıyor.

"Tanrıya şükür," diye

inliyorum. "Heyecanlı

mısın?"

Gözlerinde endişe gibi bir şeyin parladığını fark ediyorum ve sürekli inlediğim için anında kendimi kötü hissediyorum.

Annelik ihtimalini dört gözle beklemediğimi düşünmesini istemiyorum.

"Tabii ki öyleyim." Yanağını okşamak için uzandım. "Bu bebek bir nimet, sen de öylesin. Ama kendi ayaklarımı görmeyi özlüyorum."

"Ve bale." Avucumu öpmek için başını çeviriyor.

Bu bebeğın bale kariyerimin sonu anlamına gelmediğı konusunda ona güvence vermeme rağmen, Anton'un geçen yılki kış gösterisinden sonra dansı bırakmak zorunda kaldığım için hala suçluluk duyduğunu biliyorum.

"Baleyi özlüyorum ama yerim önümüzdeki baharda tekrar başlamam için beni bekliyor. Ve IOD'nin harika bir kreş var..."

"Bir dadı tutarız," diyor Anton ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Bu bebeğı doğurduktan sonra hiçbir şey değişmemiş gibi eski hayatıma geri dönmek istemiyorum Anton. olmak istiyorum, bu bebeğı seninle birlikte büyütmek istiyorum.

bir yandan da dans edeceğim. Zor olacak, biliyorum ama ben zor işlere yabancı değilim."

"Seninle gurur duyuyorum Nina."

Ellerini iki yanıma koyuyor ve beni usulca öpmek için eğiliyor. Ama ben işleri yavaştan alma havasında değilim.

Anton'un yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve dilimi zorla ağzına sokuyorum, onun ilk tadıyla inliyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye soluk soluğa bağırırken kapı çalınıyor.

"Görünüşe göre başka biri de öyle." Ben bir inilti çıkarırken o kıkırdıyor. "Hiç komik değil."

"Hemen döneceğim." Kapıyı açmaya gitmeden önce bana göz kırptı.

Gözlerim vücudunda geziniyor, Anton'a onu ne kadar çok sevdiğimi göstereceğim tüm yolları düşünürken nabzım hızlanıyor.

Kendi fantezimin içinde o kadar kayboluyorum ki kapının kapanma sesiyle sığıyorum.

"Birileri kirli şeyler düşünüyormuş." Anton kocaman bir buket beyaz gülü masaya bırakırken gülüyor.

Ayağa kalkıp ayak sürüyerek ona doğru giderken bunu inkâr etme zahmetine girmiyorum.

"Vay canına, bunlar çok güzel." Tatlı çiçek kokularını içime çekmek için eğildim. "Kimden geldiklerini merak ediyorum."

Anton kartı açıyor ve ikimiz de içindeki el yazısıyla yazılmış mesajı okuyoruz.

*Tebrikler, Bay ve Bayan Koslov
Bugün birlikte uzun ve mutlu bir yaşamın
başlangıcı olsun...*

Elimi karnımdaki şişliğe koyuyorum, kalbim küt küt atıyor.

Anton kartı ters çevirir. "İmzalamamışlar. El yazısını da tanımıyorum..."

"Biliyorum." Kimden geldiklerini bilmek için bir isme ihtiyacım yok.

"Babamdan geliyorlar."

Lev ve Elle'in Ocak 2025'te çıkacak olan [Günahkâr Yaralar](#) adlı hikâyesine hazır olun!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

